DANIELLE STEEL

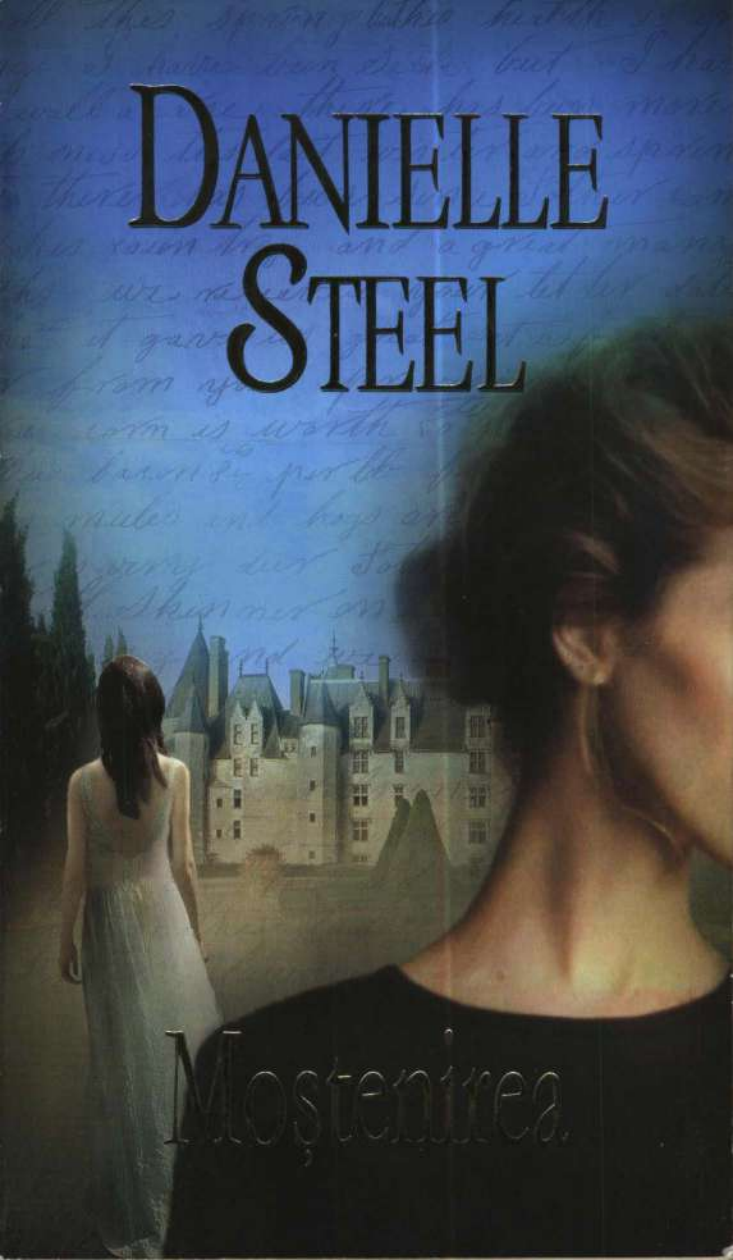

Moștenirea

Legacy
Danielle Steel
Copyright © 2010 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Moştenirea
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florenţa Simion
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Moştenirea / Danielle Steel; trad.: Adina Pintea –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-402-2
I. Pintea, Adina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL
Moştenirea

Traducere din limba engleză
Adina Pintea

Lira

Iubiților mei copii: Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zora

Fie ca drumurile pe care le urmați să vă poarte întotdeauna către visele voastre, către curaj, libertate și pace.

Și să aveți norocul să vă găsiți spiritul-pereche, ca Wachiwi, care să vă inspire.

Cu dragoste, din toată inima,

MAMA/ D.S.

capitolul 1

Brigitte

Ninsoarea cădea întruna, de două zile, iar Brigitte Nicholson stătea la biroul din sala de admitere a Universității din Boston și se uita cu atenție peste cererile de înscriere. Alți colegi le verificaseră deja, dar ea dorea întotdeauna să mai arunce o ultimă privire peste dosare, ca să fie sigură că erau complete. Se aflau în toiul deliberărilor, iar în șase săptămâni scrisorile de acceptare sau de respingere aveau să le fie trimise candidaților. Inevitabil, unii urmau să devină studenți fericiți, alții rămâneau cu inima frântă. Nu le era deloc ușor să știe că țineau în mâinile lor destinele unor tineri serioși. Sortarea cererilor de înscriere era pentru Brigitte cea mai solicitantă sarcină a anului, și, cu toate că deciziile finale erau luate de membrii comisiei, în atribuțiile ei intrau validarea cererilor de înscriere și conducerea interviurilor individuale solicitate de studenți. În acele cazuri, odată cu cererile de înscriere, trimitea și notițele sau observațiile ei. Mai presus de toate, relevante pentru rezultatul final erau mediile, notele la teste, recomandările profesorilor, activitățile extracurriculare și cele sportive. Un candidat avea sau nu calitățile necesare pentru a deveni student al universității. Brigitte ducea pe umeri povara acestor decizii. Ea verifica, meticuloasă, toate materialele pe care le trimiteau ei. În cele din urmă, trebuia să aibă în vedere ce era bine pentru școală, nu pentru studenți. Era obișnuită deja cu zecile de telefoane și e-mailuri pe care le primea de la consilierii nerăbdători din licee, care făceau toate eforturile pentru a-și ajuta candidații. Brigitte era mândră că făcea parte din echipa Universității din Boston, și, spre

surprinderea ei, era deja de zece ani membră în comisia de admitere. Anii, pur și simplu, zburaseră. Era a treia din departament în ordine ierarhică, și refuzase de multe ori ocaziile de promovare. Era mulțumită cu poziția ei, și nu fusese niciodată foarte ambițioasă.

La douăzeci și opt de ani, Brigitte venise la Universitatea din Boston ca să facă un master în antropologie, după ce absolvise facultatea și avusese mai multe slujbe, muncise doi ani la un adăpost pentru femei din Peru, altul în Guatemala și călătorise un an în India și în Europa. Terminase Universitatea Columbia, cu o diplomă în antropologie și făcuse o serie de studii despre femei și diferențele între genuri. Condiția femeilor din țările dezvoltate fusese pentru ea o preocupare esențială. Brigitte se angajase să lucreze în comisia de admitere doar până își lua diploma. Urma să plece după aceea în Afghanistan pentru un an de zile, dar, ca mulți alți studenți care lucrau la facultatea la care studiau, rămăsese acolo. Era un job confortabil, și sigur și, în plus, ajunsese să îndrăgească atmosfera de acolo. Imediat ce își luase diploma de master, se înscrisese la doctorat. Lumea academică crea dependență și te făcea să te simți ca în pântecele matern, în ciuda provocărilor intelectuale, a cercetării științifice și a diplomelor. Era ușor să te ascunzi de lumea reală și de obligațiile ei. Era un rai al studioșilor și al tinereții. Nu se înnebunea după ceea ce făcea în comisia de admitere, dar îi plăcea suficient de mult. Se simțea eficientă și utilă și se dedicase ideii de a-i ajuta să intre la facultate pe studenții care meritau.

Aveau peste șaisprezece mii de studenți și peste treizeci de mii de cereri de înscriere în fiecare an. Unii erau eliminați rapid din cauza rezultatelor slabe la teste sau a mediilor mici, dar, pe măsură ce lista candidaților eligibili se micșora, ea devenea tot mai atentă. Era meticuloasă în orice făcea. Nu-și luase doctoratul, lucra încă la teză și mergea la un curs sau două pe semestru. La treizeci și opt de ani, era mulțumită de viața ei. Iar în ultimii șapte

ani lucrase la o carte. Voia să fie o carte definitorie pentru problema votului şi a drepturilor femeilor din lumea întreagă. În timpul studiilor de master, Brigitte scrisese nenumărate lucrări pe această temă.

Teza ei demonstra că modul în care ţările au gestionat problema votului femeilor arată cu exactitate *cine* sunt ca naţiune. Ştia foarte bine că votul e un aspect important al drepturilor femeilor. Colegii care citiseră ce scrisese ea până acum erau impresionaţi de elocvenţa ei, dar nu se arătau deloc surprinşi de seriozitatea şi de zelul său. Singura critică pe care o puteai aduce eforturilor ei era că se implica prea mult în detalii neimportante şi scăpa din vedere imaginea de ansamblu. Cădea foarte des în capcana detaliilor.

Era o femeie prietenoasă, amabilă, de încredere şi responsabilă. Era foarte grijulie, până peste cap de muncitoare şi conştiincioasă în tot ce făcea. Singurul lucru pe care i-l reproşa direct prietena ei cea mai bună, Amy Lewis, era lipsa pasiunii. Intelectualiza totul şi îşi asculta mai mult raţiunea decât sufletul. Brigitte era de părere că *pasiunea*, aşa cum o înţelegea Amy, era un defect, nu o calitate. Te făcea să pierzi din vedere lucrurile importante şi să te simţi dezorientat. Lui Brigitte îi plăcea să rămână trează şi să-şi urmărească obiectivele.

Nu-i plăcea să-i fie zdruncinată armonia lăuntrică sau să meargă la noroc. Riscul nu era stilul ei. Pe ea te puteai baza, nu era o persoană care acţiona din impuls sau fără să se gândească. Chiar ea recunoştea că nu se pripea atunci când lua o decizie, întorcând pe toate părţile avantajele şi dezavantajele.

Brigitte estima că era cam pe la jumătatea cărţii. Planul ei era să grăbească ritmul şi să o termine în cinci ani, cam pe când avea să termine şi doctoratul. Doisprezece ani pentru a scrie o carte despre un subiect atât de important i se părea ceva rezonabil, din moment ce şi lucra între timp şi mergea la cursurile pentru doctorat. Nu se grăbea

deloc. Ar fi fost mulțumită să termine cartea și doctoratul înainte de patruzeci și trei de ani. Câteodată, modul ei calm, implacabil și netulburat de a aborda lucrurile o înnebunea pe Amy, prietena ei. Brigitte nu era genul de om care să-și trăiască viața tumultuos, și ura schimbările. Amy era de părere că Brigitte ar trebui să-și trăiască viața din plin și spontan. Era de profesie consilier marital și familial și asistent social. Era șefa biroului de consiliere al universității și îi oferea lui Brigitte, cu generozitate, sfaturile și părerile sale. Erau firi complet diferite, dar erau totuși cele mai bune prietene. Amy trăia la cote maxime: emoțional, intelectual sau profesional.

Brigitte era înaltă, subțire, chiar costelivă, cu păr negru ca tăciunele, ochi adânci, obraji bine conturați și ten măsliniu. Parcă ar fi fost din Orientul Mijlociu sau din Italia, deși strămoșii ei erau irlandezi și francezi. De la tatăl ei, de origine irlandeză, moștenise părul negru. Amy era micuță și blondă, cu tendințe de îngrășare dacă nu avea grijă să facă sport, și era genul care își trăia viața cu pasiunea care spunea că îi lipsește lui Brigitte. Lui Brigitte îi făcea plăcere să-și tachineze prietena că „demonstrează pasiune în exces" și are capacitatea de concentrare a unui purice, ceea ce amândouă știau că nu era adevărat. Dar Amy se angaja permanent în proiecte noi și rezolva cu ușurință sarcini simultane. În timp ce Brigitte se străduia din răsputeri să termine un volum de dimensiuni uriașe, Amy publicase deja trei volume despre cum să crești copiii. Deși nu era căsătorită, avea doi copii. Când împlinise patruzeci de ani, după nenumărate relații eșuate cu studenți mai tineri decât ea sau cu profesori căsătoriți, se hotărâse să meargă la o bancă de spermă. La patruzeci și patru de ani avea doi băieți, de unu și, respectiv, trei ani, care o făceau nespus de fericită. O bătea la cap sistematic pe Brigitte să facă și ea copii. Îi spunea că, la treizeci și opt de ani, „ovulele îmbătrâneau cu fiecare secundă". Brigitte însă era destul de relaxată și nu își făcea atâtea griji.

Datorită descoperirilor ştiinţei moderne, femeile puteau face copii la vârste mult mai înaintate decât pe vremea mamei ei, ceea ce îi sporea siguranţa de sine, în ciuda avertismentelor primite de la Amy, care era de părere că ar trebui amâna momentul în care să devină mamă.

Brigitte era sigură că într-o bună zi va avea copii şi că, foarte probabil, se va căsători cu Ted, deşi nu discutaseră încă despre asta. Coconul protector al atmosferei universitare avea ceva ce te făcea să crezi că vei rămâne întotdeauna tânăr, cel puţin aşa i se părea ei. Amy o aducea mereu cu picioarele pe pământ, amintindu-i că erau două femei de vârstă mijlocie. Când le vedeai, nu-ţi venea să crezi acest lucru. Nici una dintre ele nu-şi arăta vârsta, iar Ted Weiss, cu care Brigitte era împreună de şase ani, era cu trei ani mai tânăr decât ea. La treizeci şi cinci de ani, el arăta, se simţea şi se comporta ca un copil. Absolvise arheologia la Harvard şi îşi luase doctoratul la Universitatea din Boston, iar de şase ani lucra în departamentul de arheologie al universităţii. Visul lui era să aibă propriul şantier arheologic. Universitatea din Boston avea nenumărate asemenea şantiere în toată lumea, în Egipt, Turcia, Pakistan, China, Grecia, Spania şi Guatemala. Le vizitase pe toate cel puţin o dată de când era la Universitatea din Boston. Brigitte nu-l însoţise niciodată în aceste călătorii. În timpul când el era plecat, ea se documenta pentru propria carte. Călătoriile o interesau acum chiar mai puţin decât în facultate. Era foarte fericită dacă rămânea acasă.

Brigitte şi Ted aveau o relaţie bună. Fiecare locuia în propriul apartament, aproape unul de celălalt, şi îşi petreceau weekendurile împreună, în apartamentul lui, deoarece era mai mare. El gătea, ea nu. Deseori ieşeau în timpul liber cu studenţii, mai ales cu cei din programul doctoral, ca ea. Se întâlneau şi cu profesorii din departamentele în care lucrau. Amândoi iubeau viaţa universitară, cu toate că activitatea lui Brigitte în comisia

de admitere nu era tocmai o activitate academică, iar acest mod de viață li se potrivea ca o mănușă. Era o atmosferă dedicată studiului intens, și amândoi mărturiseau că, în cea mai mare parte a timpului, nu se simțeau deloc diferiți de studenții lor. Erau însetați de cunoaștere și le plăcea activitatea intelectuală. Ca în orice universitate, nu lipseau nici de aici micile scandaluri, idilele sau invidiile mărunte, dar, în general, erau mulțumiți de viața lor, și aveau multe lucruri în comun.

Brigitte se vedea măritată cu Ted, chiar dacă nu știa când urma să se întâmple acest lucru. Bănuia că Ted avea să o ceară de soție într-o bună zi. Nu aveau nici un motiv să se căsătorească acum, atâta timp cât nici unul dintre ei nu murea de nerăbdare să aibă copii. Cel puțin, nu încă. Amândoi se simțeau prea tineri pentru a trăi altfel decât o făceau în acel moment. Mama lui Brigitte însă avea aceleași temeri ca Amy și îi amintea că nu întinerește. Brigitte râdea de amândouă și spunea că nu era nevoie să-l pironească pe Ted de podea, deoarece nu pleca nicăieri, însă Amy îi răspundea cinic: „Nu se știe niciodată". De fapt, prin ea vorbeau experiențele ei amoroase eșuate. Întotdeauna fusese de părere că, dacă le dai o șansă, majoritatea bărbaților te dezamăgesc. Cu toate astea, până și ea trebuia să recunoască faptul că Ted era un băiat bun, fără un strop de răutate în el.

Brigitte declara că îl iubea, dar sentimentele sau viitorul lor nu erau lucruri despre care discutau prea mult. Trăiau în prezent. Le convenea să locuiască separat în timpul săptămânii, iar weekendurile împreună erau tot timpul relaxante și amuzante. Nu se certau niciodată, și erau puține situațiile în care nu cădeau de acord. Era un aranjament mai mult decât comod. Fiecare aspect din viața lui Brigitte era stabil: slujba ei, relația cu Ted și ritmul încet, dar sigur în care își scria cartea, care, la un moment dat, avea să fie publicată de editura universității.

Dacă era să o asculţi pe Amy, viaţa lui Brigitte nu era deloc interesantă, însă ei îi plăcea aşa cum era şi părea mulţumită. Nu avea nevoie şi nici nu voia prea multă agitaţie în jurul ei, iar atunci când privea spre viitor, ştia exact încotro se îndrepta. Viaţa ei mergea în direcţia dinainte stabilită, şi fiecare pas pe care îl făcea era înainte, chiar dacă nu într-un ritm alert. La fel se întâmpla şi cu doctoratul sau cu cartea ei. Era suficient. Nu se grăbea să ajungă la destinaţie ori să ia decizii pripite. În ciuda cinismului mamei sale şi al lui Amy, a grijilor şi a avertismentelor lor groaznice, Brigitte nu îşi făcea nici o grijă.

–Deci a cui viaţă o nenorocești astăzi? întrebă Amy afişând un zâmbet poznaş, în timp ce dădea buzna în biroul lui Brigitte.

–Cum poţi să spui aşa ceva? se indignă Brigitte cu aparentă severitate. Dimpotrivă, mă asigur că toţi aplicanţii au trimis actele care trebuie.

–Da, ca să îi poţi respinge. Sărmanii copii, încă îmi amintesc acele scrisori îngrozitoare: „Cu toate că suntem impresionaţi de activitatea dumneavoastră din ultimul an de facultate, nu ne dăm totuşi seama ce Dumnezeu aţi făcut până atunci. V-aţi înecat în alcool, droguri sau aţi lenevit mai presus de orice închipuire? Vă dorim mult noroc în proiectele viitoare, care nu includ însă şcoala noastră..." La naiba, plângeam de fiecare dată când primeam o scrisoare ca asta, iar mama plângea şi ea. Credea că voi ajunge să lucrez în vreun restaurant McDonald's, nu că ar fi fost o slujbă proastă, dar ea voia să mă fac doctor. I-au trebuit ani ca să mă ierte că nu sunt „decât" asistent social.

Brigitte ştia că notele lui Amy nu aveau cum să fie atât de proaste. Doar absolvise la Brown şi, până să obţină diploma de asistent social de la Institutul de Asistenţă Socială Columbia din New York, îşi luase masterul în ştiinţe la Universitatea Stanford.

La Universitatea din Boston toţi făceau paradă de studiile lor universitare. În universul academic, facultatea

unde ai studiat era un subiect de discuție la fel de important ca numărul lucrărilor de specialitate pe care le publicai. Dacă Brigitte ar fi predat la Universitatea din Boston, nu ar fi avut la dispoziție șapte ani ca să scrie cartea. Ar fi trebuit să o publice mult mai repede. Ar fi trebuit să lucreze sub mai multă presiune, și din acest motiv era foarte fericită să facă parte din comisia de admitere. Nu avea acel spirit de competiție atât de necesar unui profesor universitar. Amy preda un curs de psihologie și conducea biroul de consiliere – și le făcea pe amândouă foarte bine. Cât timp lucra, își lăsa copiii la grădinița campusului. Nutrea o dragoste profundă pentru cei tineri în general și pentru studenții ei în special. Ea inițiase prima linie fierbinte pentru cei aflați la un pas de suicid, după ce pierduse mai mulți studenți în primii ani de activitate. Astfel de cazuri erau des întâlnite în toate universitățile, un fel de epidemie care îi îngrijora pe toți. Brigitte nu agrea aluziile că, dacă respingea cererile de înscriere la Universitatea din Boston, distrugea vieți. Nu-i făcea deloc plăcere să privească lucrurile astfel. Ca de obicei, opiniile lui Amy exprimau esența lucrurilor și erau zise pe șleau. Ea spunea lucrurilor pe nume, în timp ce Brigitte era mereu diplomată și atentă la ce și cum afirma. Amy își aborda colegii și prietenii direct, de parcă ar fi fost mereu gata de război.

– Ce faci în seara aceasta? întrebă Amy direct, ghemuindu-se pe scaunul aflat la celălalt capăt al biroului lui Brigitte.

– În seara asta? De ce? E ceva anume?

Brigitte privea în gol în timp ce Amy își dădu ochii peste cap.

– Ar trebui să fie, dacă te întâlnești cu un tip de șase ani. Ești incurabilă. E Valentin's Day, pentru Dumnezeu! Știi tu, inimioare, flori, bomboane, inele de logodnă, cereri în căsătorie, partide minunate de sex, muzică plăcută, lumini de lumânare. Nu ieși cu Ted?

O privi dezamăgită pe Brigitte. În ciuda relațiilor ei eșuate, Amy adora ideea de aventură și avea impresia că Brigitte și Ted aveau parte de prea puțină poezie, deși erau adorabili împreună. Se comportau ca niște liceeni care își dau întâlnire, nu ca doi adulți trecuți de treizeci de ani care fac planuri de viitor. Iar Amy își făcea griji pentru prietena ei, temându-se că lucrurile cele mai importante din viață treceau pe lângă ea. Lucruri ca angajamentul, căsătoria sau copiii.

–Cred că am uitat amândoi, recunoscu Brigitte. Ted lucrează la o comunicare științifică, iar eu m-am îngropat în cererile de înscriere. Nu avem decât șase săptămâni la dispoziție pentru a le analiza. Trebuie să fac și două lucrări pentru orele mele. În plus, ninge și e o noapte mizerabilă, nu e de ieșit din casă.

–Atunci rămâneți acasă și sărbătoriți în pat. Poate te cere de nevastă în seara asta, zise Amy cu o undă de speranță în glas, iar Brigitte pufni în râs.

–Da, cu siguranță, mai ales că lucrarea trebuie predată vineri. Probabil mă va suna mai târziu, și ne gândim noi la ceva. Poate comandăm mâncare chinezească sau sushi. Nu contează.

–Ar trebui să conteze, bombăni Amy. Nu vreau să ajungi fată bătrână, ca mine.

–Nu ești fată bătrână, și nici eu nu voi fi. Suntem femei necăsătorite. Este o categorie respectabilă în zilele noastre. Este considerată o alegere, nu o pacoste, ca să nu mai spun că oameni mai în vârstă ca noi se căsătoresc și au copiii.

–Da, poate Sara din Biblie. Câți ani avea? Parcă nouăzeci și șapte, cred, când a făcut și ea un copil. În general, astăzi acest lucru ar fi considerat în afara oricăror statistici. Cred că și pe vremea aceea. Și ea era căsătorită.

Amy își privi prietena cu subînțeles, iar Brigitte începu să râdă.

–Cred că eşti obsedată. Nu te văd înnebunită să te măriţi. Eu de ce aş fi? De altfel, şi eu şi Ted suntem foarte fericiţi în situaţia actuală. Nimeni nu se mai grăbeşte să se căsătorească. De ce e atât de important? replică Brigitte nepăsătoare.

–După şase ani, numai despre grabă nu mai poate fi vorba. Ar fi ceva firesc. În câteva minute, te trezeşti că faci patruzeci şi cinci de ani sau cincizeci, şi totul s-a sfârşit pentru tine. Ovulele tale vor fi preistorice, iar el va putea scrie o lucrare despre ele. Era amuzantă, dar în acelaşi timp vorbea serios. Poate ar trebui să-l ceri tu pe el.

–Nu te prosti! Avem timp să ne gândim la asta. În plus, întâi vreau să-mi termin cartea şi doctoratul. Vreau să fiu doctor când mă mărit.

–Grăbeşte-te, atunci! Voi doi sunteţi cei mai înceţi oameni de pe planetă. Credeţi că veţi fi tineri pentru totdeauna. Ei bine, am veşti proaste pentru tine. Corpul tău ştie mai bine. Măcar căsătoreşte-te şi fă copii.

–Da, peste câţiva ani. Apropo, ce faci în seara asta?

Ştia că Amy nu avusese nici o întâlnire de când rămăsese însărcinată cu primul copil, cu patru ani în urmă. Se dedicase total creşterii lor, şi nu avea aproape deloc viaţă socială. Era prea ocupată să muncească şi să se distreze cu copiii. Amy îşi dorea ca şi Brigitte să simtă această împlinire şi fericire. Iar Ted ar fi un tată extraordinar, erau amândouă de acord cu asta. Studenţii îl adorau. Era cald, blând şi deştept, tot ce îşi putea dori o femeie, şi de aceea Brigitte şi toţi ceilalţi îl iubeau. Era un tip extraordinar.

–Am o întâlnire fierbinte cu băieţii mei, mărturisi Amy. Mâncăm pizza, până la şapte ei dorm tun, iar eu pot să mă uit la televizor până cad lată, adică pe la zece. Nu este alegerea perfectă pentru Valentin's Day, dar îmi convine.

Amy zâmbi fericită şi se ridică de pe scaun. Avea o întâlnire cu un student trimis de consultantul său pentru anul întâi. Era un student străin, plecat de acasă

pentru prima dată și care suferea de o depresie severă. Din câte îi povestise consultantul, Amy se gândea că ar fi bine să îl trimită la cabinetul medical dedicat studenților. Dar voia să vorbească mai întâi cu băiatul. Vedea copii ca el în fiecare zi, și, la fel ca Brigitte, era foarte tenace când venea vorba despre muncă.

– Pare un plan bun, comentă Brigitte. O să ne gândim și noi mai târziu la ceva; îi amintesc eu dacă a uitat. Poate crede că luăm cina împreună.

Mai făcea așa câteodată – de fapt, amândoi făceau asta –, doar aveau o relație care funcționa fără să aibă nevoie de vreo definiție. După șase ani, ea credea că ei aveau să fie împreună pentru totdeauna. Nu aveau nici un motiv să nu fie. Nu simțeau nevoia să aibă un act la mână. Situația le era pe plac, indiferent de ce spunea Amy sau mama lui Brigitte. Le convenea. Confortabilă – așa se caracteriza cel mai bine relația lor, chiar dacă Amy credea că aveau nevoie de mai mult romantism, de mai multă pasiune. Brigitte, în schimb, nu era de acord cu asta, și nici Ted. Amândoi erau niște oameni relaxați, care nu aveau nevoie de planuri de viitor bătute în cuie sau lămurite în amănunt.

Printr-o pură coincidență, Ted sună la zece minute după ce Amy ieși din biroul lui Brigitte. Părea grăbit, pe fugă și cu sufletul la gură, lucru neobișnuit pentru el, de regulă un tip calm, care rareori se zăpăcea.

– Ești bine? întrebă îngrijorată Brigitte. S-a întâmplat ceva?

– Nu, e doar nebunie pe-aici. Se întâmplă multe azi. Ne putem întâlni la cină?

De obicei, asta însemna să se întâlnească acasă. Voia să treacă pe la ea după ce pleca de la școală. Brigitte știa codul acestei conversații și ce voia Ted să spună.

– Sigur că da. Zâmbi ca răspuns la invitația la cină. Amy mi-a amintit că azi e Valentin's Day. Uitasem cu desăvârșire.

–Fir-ar să fie, și eu am uitat! Îmi pare rău, Brig. Vrei să ieșim undeva?

–Cum vrei tu. Îmi convine și să stau acasă, mai ales pe vremea asta.

Ninsoarea se întețise, iar acum stratul de zăpadă atingea grosimea de treizeci de centimetri. Nu se conducea foarte ușor.

–Vreau să sărbătorim ceva. Ce-ar fi să luăm cina la restaurant la Luigi? Poți să rămâi la mine în seara asta, dacă vrei.

Era genul de ofertă pe care nici unul dintre ei nu prea o făcea în timpul săptămânii. Amândoi se trezeau devreme, și le plăcea să-și înceapă ziua la ei acasă. De obicei, își petreceau împreună doar nopțile din weekend.

–Ce sărbătorim? întrebă Brigitte ușor nedumerită.

Simțea exaltarea din vocea lui, deși el încerca să pară mai calm decât era; ea își dădu seama și de asta.

–Nu vreau să stric surpriza. Îți spun când ne vedem. Vorbim la cină.

–Te-au promovat cei de la departament?

Suspansul era de nesuportat, iar el, în loc să-i răspundă, râdea și părea să aibă un plan sau un secret. Genul ăsta de comportament nu-i era deloc caracteristic, iar asta o neliniștea pe Brigitte. Dacă Amy avea dreptate, iar el urma să o ceară de nevastă? Dintr-odată, mintea și inima i-o luară la galop, iar ea intră în panică.

–Este vorba despre ceva mult mai important. Te deranjează dacă iei un taxi? Ne vedem la Luigi. Știu că nu este cel mai romantic gest pentru o asemenea zi, dar voi fi prins la birou până la cină.

Vorbele îi sunau ca o scuză.

–Nici o problemă. Ne vedem acolo, spuse ea cu un tremur în voce.

–Te iubesc, Brig, aruncă el în telefon înainte să închidă, iar ea rămăsese împietrită. Rareori îi spunea asta,

doar când erau în pat, și, dintr-odată, se întrebă dacă nu cumva dorințele lui Amy deveneau realitate.

Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât se panica mai tare. Nu era deloc sigură că era pregătită pentru o cerere în căsătorie. Mai că ar fi băgat mâna în foc că nu era, dar căsătoria părea acum o posibilitate tot mai evidentă, așa că, o jumătate de oră mai târziu, se trezi îndreptându-se spre biroul lui Amy cu o mutră îngrijorată. Se opri în cadrul ușii și își privi prietena. Întâlnirea cu studentul din anul întâi căruia îi era dor de casă tocmai se încheiase, iar ea îl trimitea să discute cu un medic psihiatru.

–Cred că ai cobit, începu Brigitte neliniștită, în vreme ce intra în birou și se așeza pe un scaun.

–Despre ce? întrebă Amy nedumerită.

–Tocmai m-a sunat Ted și m-a invitat la cină. Spune că are o surpriză pentru mine, mai mare decât o promovare, și părea la fel de agitat cum sunt eu acum. Doamne, cred că are de gând să mă ceară de nevastă. Simt că mi se face rău.

–Slavă Domnului, era și timpul! Măcar unul dintre voi se trezește la realitate. Ascultă-mă, șase ani de trai practic în comun sunt suficienți. Voi doi vă înțelegeți mai bine decât orice alt cuplu căsătorit pe care îl știu. E grozav!

–Nu trăim împreună, o corectă Brigitte. Ne petrecem weekendurile împreună.

–Și cât timp vrei să mai faceți asta? Încă șase ani? Sau poate zece? Dacă Ted plănuiește să te ceară de nevastă, știe el de ce. Viața e scurtă. Nu poți să o trăiești într-o permanentă așteptare.

–De ce nu? Nouă ne convine.

–Poate că nu. Se pare că el vrea mai mult, și așa și trebuie. Și tu ar trebui să vrei la fel.

–Vreau. Dar nu știu dacă vreau în momentul ăsta. De ce să tulbur lucrurile? Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul, vorba proverbului. Aranjamentul nostru este perfect așa cum este acum.

–Va fi şi mai bine dacă vă luaţi un angajament real unul faţă de celălalt. Aşa poţi construi ceva: o viaţă, o familie. Nu puteţi să vă mai prefaceţi că sunteţi studenţi. Prea mulţi fac asta în lumea universitară. Toţi ne păcălim că suntem copii, dar nu mai suntem. Într-o bună zi, te trezeşti şi îţi dai seama că ai îmbătrânit şi că viaţa a trecut pe lângă tine. Nu lăsa să ţi se întâmple asta! Amândoi meritaţi mai mult. Poate că te sperie acum, dar va fi bine. Crede-mă! Trebuie să faci pasul.

Amy credea că Brigitte ar trebui să facă pasul următor şi în carieră. Era de părere că ar fi trebuit să fie şefa centrului de admitere, şi ar fi putut fi dacă voia. Era însă mulţumită de poziţia actuală – spunea că avea mai mult timp să lucreze la carte şi să facă muncă de cercetare.

Brigitte nu simţea nevoia să fie lider de grup. Era mulţumită cu ritmul liniştit al vieţii pe care o ducea, nu-şi dorea deloc viaţa stresantă a unui şef. Nu-i plăcuse niciodată să rişte. Amy era sigură că asta avea legătură cu ceva din copilăria lui Brigitte. Ea îi povestise odată lui Amy că tatăl ei risca foarte mult. Mizase toţi banii la bursă, îi pierduse, şi apoi se sinucisese. Mama ei se chinuise ani în şir după aceea şi muncise din greu ca să păstreze familia pe linia de plutire. Riscul, indiferent de natura lui, era ceea ce ura Brigitte cel mai mult în viaţă. Dacă îi era bine, nu schimba nimic. Iar Ted părea şi el mulţumit aşa. Dar, până la urmă, oricât îi era de frică, Brigitte trebuia să meargă mai departe. Nu putea să rămână încremenită pentru totdeauna în acelaşi loc. Fără risc, nu există împlinire. Amy spera cu înflăcărare ca Ted să o ceară de soţie pe prietena ei, oricât de speriată era aceasta.

–Nu te îngrijora. Vă iubiţi. Va fi bine.

–Dacă mă mărit cu el şi moare?

Se gândea la tatăl ei, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce o privea pe prietena sa.

Amy începu să-i vorbească pe un ton blând, căci înţelesese cât era de speriată!

–Mai devreme sau mai târziu, dacă stați împreună până îmbătrâniți, unul dintre voi va muri. Nu cred că e cazul să îți faci griji de asta pentru al naibii de mult timp de acum înainte, spuse ea încercând să o încurajeze, dar teama ei era mult mai profundă.

–Mă gândesc la asta numai uneori. Știu prin ce a trecut mama când a murit tata.

Avea unsprezece ani pe atunci, își amintea că mama ei plângea fără încetare, apoi încerca să-și găsească de lucru ca să poată întreține familia. Lucrase ani de zile la o editură, de unde se pensionase cu un an în urmă. Avea acum timp să facă lucruri pe care și le dorise întotdeauna, dar nu avusese timp până atunci: să se vadă cu prietenii, să joace bridge, să facă sport, să meargă la cursuri de gătit, să joace golf. De ani de zile, lucra deja la arborele genealogic al familiei, ceea ce ei i se părea fascinant, însă lui Brigitte nu. Brigitte nu voia să fie ajungă văduvă cu un copil mic, așa cum se întâmplase cu mama ei. Mai bine rămânea singură ca acum, pentru totdeauna.

Brigitte trecuse în tinerețe peste moartea tatălui ei abia după multe ședințe de terapie. Îl iertase, dar nu reușise să depășească teama de schimbare și de riscuri. Și se simțea zdruncinată serios de perspectiva unei posibile cereri în căsătorie în acea seară. Atât de zdruncinată, încât își sună mama după ce termină treaba la birou, înainte să plece la cină. Mama îi sesiză îngrijorarea din voce, fără nici un motiv; Brigitte începu să-i vorbească despre tatăl ei. Nu mai făcuse asta de foarte mult timp, iar femeia fu complet buimăcită. Brigitte nu-i dădu nici o explicație.

–Îți pare rău că te-ai măritat cu el, mamă?

Brigitte nu mai pusese această întrebare până atunci, deși se gândise deseori la asta. Mama ei păru uimită.

–Bineînțeles că nu. Te-am avut pe tine.

–În afară de asta. A meritat tot ce ai pătimit? Mama ei tăcu mult timp înainte să-i răspundă. Întotdeauna fusese foarte sinceră cu fiica ei, ceea ce și făcea relația lor atât

de puternică. Trecuseră împreună printr-o tragedie care le apropiase și mai mult. Aveau o legătură specială.

–Da, a meritat. Niciodată nu am regretat că m-am căsătorit cu el, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. În viață faci totul cât poți mai bine. Restul ține de noroc. Speri să fie bine, dar pentru asta trebuie să-ți încerci norocul. Și am vorbit serios mai înainte, tu ești răsplata mea pentru vremurile grele. Viața mea nu ar fi însemnat nimic fără tine.

–Mulțumesc, mamă, zise Brigitte cu lacrimi în ochi.

Câteva minute mai târziu, închise telefonul. Fără să știe, mama ei îi dăduse răspunsul de care avea nevoie. Chiar și după dezastrul total pe care îl crease sinuciderea lui, ea nu regreta nimic. Era ceea ce sperase Brigitte să audă. Nu știa dacă era pregătită să se căsătorească, poate nu avea să fie niciodată, dar, dacă el o cerea de soție în seara asta, avea de gând să-și încerce norocul și să spună da. Și poate că într-o bună zi urma să fie la fel de sigură cum fusese și mama ei. Poate că într-o zi urma să aibă și ea o fiică. Voia să creadă că Amy și mama ei aveau dreptate. Chiar dacă simplul gând o storcea de ultimul strop de energie, era pregătită să accepte cererea lui Ted, în cazul în care asta avea el de gând să o facă. Se simțea foarte curajoasă când se sui în taxiul care urma să o ducă la restaurantul Luigi.

În taxi, în drum spre restaurant, pe măsură ce Brigitte se gândea la Ted, groaza pe care o simțise înainte se confunda pe nesimțite cu emoția. Îl iubea, și, poate, căsătoria cu el ar fi fost un lucru bun. „Ar putea fi ceva minunat", se încuraja ea. El nu se compara cu tatăl ei. Ted era un prieten de încredere. Ea zâmbi când se așeză la masa la care o aștepta Ted. El se ridică să o sărute înainte ca ea să ia loc, și părea fericit și mai emoționat ca oricând. Buna lui dispoziție era molipsitoare, iar ea se simțea mai romantică decât fusese ani de zile. Era pregătită. Era un moment important. El comandă șampanie pentru ea, îi zâmbi, ciocniră paharele și sorbiră din lichidul spumos.

n ciuda vremii de afară, atmosfera de la masă era, cu siguanţă, una festivă.

El nu spusese nimic neobişnuit în timpul cinei, iar ea aşteptă, politicos, fără să-l întrebe nimic, încercând să se liniştească. Se gândea că urma să-i pună întrebarea pe neaşteptate, când avea să fie pregătit. Nu se mai îndoia de asta, datorită purtării lui exuberante pe tot parcursul serii. Amy avusese dreptate. Totul sugera că urma să se întâmple ceva important, şi, în cele din urmă, când sosi desertul, o prăjitură de ciocolată în formă de inimă din partea restaurantului, el o privi şi îi zâmbi larg. El abia se putea stăpâni, iar ea simţea cum şi ultimele sentimente de teamă se risipesc. Totul părea perfect. Îşi aminti ce-i spusese Amy, că aveau nevoie de mai mult romantism în viaţa lor. Brigitte îşi dădea seama acum că era adevărat, chiar dacă nici unul dintre ei nu era genul pasional sau care să îşi expună excesiv sentimentele. Dar se iubeau de şase ani. Relaţia lor era excelentă, şi se potriveau de minune. Aveau aceleaşi interese. Amândoi iubeau viaţa universitară. El absolvise antropologia şi o sprijinea în carieră şi în muncă. Ştia că se putea baza pe el. Ted Weiss era un om bun, şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai clar i se părea că o viaţă alături de el ar fi un lucru bun. Se simţea foarte sigură în seara aceasta, şi aşteptă cu răbdare până când el, ocolind subiectul, începu să-i spună cât de minunată fusese cu el, cât de mult o respecta şi o admira şi că voia s-o anunţe că visul lui se împlinise. Visul lui de o viaţă. Era cel mai romantic lucru pe care i-l spusese vreodată, iar ea ştia că avea să-şi amintească toată viaţa acest moment.

Se simţea uşor ameţită de la şampanie. Dar ştia cu certitudine ce urma să se întâmple. Era atât de uşor de intuit. Ştiuse că odată şi odată urma să se întâmple, cândva în viitorul îndepărtat. Şi, dintr-odată, viitorul era acum, mai devreme decât se aşteptase. Tot ce trebuia el să facă era să o ceară de soţie, iar ea urma să spună da. Rutina vieţii lor îi dădea siguranţă.

–Este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Brig, continuă el privind-o emoționat, și știu că nu va fi ușor, dar sper că te vei bucura și tu.

Părea și mai emoționat în timp ce spusese asta, iar ea era impresionată.

–Sigur că voi fi îl asigură ea, așteptând să lanseze întrebarea.

–Știu că vei fi, deoarece ești o persoană bună, generoasă și ai fost întotdeauna alături de mine.

–Așa cum și tu ești alături de mine, îi întoarse ea aprecierea. Face parte din înțelegere.

–Cred că asta a făcut ca relația noastră să funcționeze. Știu cât de importante sunt pentru tine munca și cartea la care lucrezi.

Nu erau la fel de importante cum era arheologia pentru el, dar îi aprecie dovada de respect. El avea mereu lucruri bune de zis despre activitatea ei scriitoricească și aprecia ceea ce scrisese până acum. Era de acord cu ea în ceea ce privea drepturile femeilor și respecta mult femeia.

–Îți voi fi mereu recunoscător, spuse Ted pe un ton liniștit, privind-o în ochi nostalgic pentru o clipă. Era un moment important pentru amândoi. Nu-mi vine să cred că se întâmplă, mai zise el pe un ton tremurător. Am așteptat toată seara să îți spun.

În mintea ei putea auzi o tobă care bătea pe măsură ce el continua:

–Mi-au dat astăzi propriul șantier arheologic. Al meu. Eu îl voi conduce. În Egipt. Știu că nu îți va fi ușor. Plec peste trei săptămâni.

Trântise ultimele cuvinte dintr-o suflare, după care se așeză comod în scaun, zâmbindu-i, în timp ce Brigitte se simțea de parcă fusese lovită în piept cu o crosă de golf. Avu nevoie de un minut întreg până să își recapete suflarea și să fie în stare să vorbească din nou. Nu era ceea ce se așteptase să audă de la el.

– Propriul șantier? În Egipt? Pleci peste trei săptămâni? Cum naiba s-a întâmplat asta?

Rămăsese înmărmurită.

– Știi că am aplicat în fiecare an. Îmi pierdusem deja orice speranță, dar eram mereu asigurat că mai devreme sau mai târziu aveam să primesc unul. Și am primit. Vor să deschid eu situl arheologic pentru o peșteră descoperită de curând. E ceva incredibil. Visul meu a devenit realitate.

Pentru o clipă – sau pentru mai multe –, crezuse că, de fapt, ea era visul lui.

Așteptă câteva minute, fixând cu privirea prăjitura neatinsă de ciocolată, până să-i vorbească din nou. Se străduia să rămână calmă, dar simți brusc nevoia să urle de dezamăgire. După atâta timp, era, în sfârșit, pregătită să-i accepte cererea în căsătorie. Dar nu primise nici una. Ce avea să însemne schimbarea asta pentru ei? Variantele erau evidente, dar simțea nevoia să le audă. Nu voia să mai ghicească lucruri importante și nici să facă alte presupuneri. De data asta, voia să audă ce planuri avea el pentru ei, dacă exista vreun plan, și ce avea de gând să facă în legătură cu relația lor.

– Cred că amândoi am știut că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, zise Ted, serios. Nu te pot lua cu mine. Nu ai ce să faci pe șantier, și nu știu dacă ai putea obține viza doar ca însoțitor. În plus, ce ai putea să faci acolo, Brig? Știu cât de important e pentru tine ceea ce faci. Cred că inevitabilul s-a produs. Ne-am simțit bine în acești șase ani, Brig. Te iubesc. A fost extraordinar. Dar voi rămâne în Egipt timp de trei sau poate cinci ani, chiar mai mult dacă șantierul merge bine. Poate primesc un alt șantier după acesta, n-o să mă mai întorc mult timp de acum înainte, și nu mă aștept ca tu să stai după mine. Trebuie să ne continuăm fiecare viața. A mea va fi acolo, a ta va fi aici. Suntem amândoi persoane rezonabile, și știam că urma să se întâmple într-o zi.

Era incredibil de calm. Pleca peste trei săptămâni, și cu asta basta. „Salutare, mersi pentru o distracție de șase ani, pa."

–Nu știam că avea să se întâmple așa ceva, articulă ea, încă șocată. Credeam că vom rămâne împreună, răspunse pe un ton de reproș, în timp ce lacrimile îi săgetau ochii.

Nu le putea stăpâni. Vestea o izbise atât de tare, încât abia mai putea gândi clar.

–Nu am spus asta niciodată, îi reaminti Ted. Am vorbit așa, teoretic, dar nu ne-am făcut nici un plan. Știi asta. Poate dacă nu aș fi obținut niciodată un șantier... Dar, ca să fiu sincer cu tine, în ultimul an, de câte ori mă gândeam la căsătorie, îmi dădeam seama că nu sunt genul de tip care să își ia un angajament. Nu în senul clasic. Îmi place ce am avut, dar nu am nevoie de mai mult și nici nu vreau mai mult. Niciodată nu m-am gândit că tu ai vrea. Nu ești ca femeile alea disperate să se căsătorească și să aibă copii, tocmai de-aia ne-a mers atât de bine.

–Credeam că ne-a mers bine pentru că ne iubim, remarcă tristă Brigitte. Și nu eram „disperată" să mă mărit și să am copii, dar mă gândeam că vom face asta la un moment dat.

Presupusese asta, ceea ce o făcea să se simtă tare prost acum. Era dureros de evident că el abia aștepta să plece și să inaugureze șantierul. Fără ea. Era clar că nu voia să o ia cu el. Putea citi în ochii lui.

–Încă poți să te căsătorești și să faci copii, o asigură el calm. Ești o femeie liberă. Doar că nu cu mine. Nu voi fi aici o lungă perioadă de timp. Cine știe, dacă obțin rezultate bune, rămân acolo zece ani sau mai mult. Am așteptat toată viața așa ceva. Nu mă grăbesc să mă întorc și nu vreau să am aici obligații care să complice și mai mult lucrurile.

Acum ajunsese, dintr-odată, o complicație. Cuvintele lui îi străpunseră inima rănită.

–Credeam că avem o înţelegere tacită, Brig, că ne e bine cu tot ce avem pentru moment şi că nu ne facem planuri de viitor.

–Asta e problema înţelegerilor tacite. Fiecare le interpretează cum vrea. Eu credeam că ne luaserăm un angajament, tu nu.

Era furioasă, şi rosti totul dintr-o suflare.

–Angajamentul meu era faţă de muncă, întotdeauna a fost aşa. Ştiai asta, îi reproşă el calm.

Nu voia să-l facă să se simtă vinovat. Mama lui reuşea întotdeauna, şi ura asta. Brigitte, în schimb, nu făcea aşa. El dorise să sărbătorească inaugurarea şantierului şi plecarea lui, nu să se simtă ca un nemernic pentru că pleca, însă asta nu era o chestiune măruntă din moment ce însemna sfârşitul relaţiei lor. Dar exista un preţ pe care el era pregătit să îl plătească, iar ea fusese luată pe nepregătite. Înţelese că fusese oarbă. Iar acum el era cel care nu vedea nimic altceva decât şantierul lui arheologic.

–Îmi pare rău, Brig. Ştiu că a picat din senin. Şi mie îmi este greu, dar treaba e clară. Nu împărţim nici măcar un apartament. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă nu vrei nişte lucruri de-ale mele. Restul le voi dona. Nu am nici o mobilă ca lumea, în afară de canapea.

O cumpăraseră împreună cu un an în urmă, iar acum el voia să scape şi de ea. Nu se mai simţise atât de şocată şi de abandonată de la moartea tatălui ei, şi fix asta îi veni în minte în timp ce stătea pe scaun şi se uita fix la Ted.

–Ce se va întâmpla cu ovulele mele? întrebă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Încet, încet îşi pierdea cumpătul şi începea să intre în panică. Nu era cina de Valentin's Day pe care o plănuise, nu era ceea ce Amy sperase pentru ea.

–Care ovule?

Ted părea nedumirit.

–Ale mele. Copiii pe care nu îi vom avea şi pe care s-ar putea să nu-i mai am niciodată. Am treizeci şi opt

de ani, am fost împreună șase ani. Ce ar trebui să fac eu acum, să dau un anunț ca să găsesc un tip cu care să fac copii?

–Asta am însemnat pentru tine?

Părea jignit.

–Nu. Ai fost bărbatul pe care l-am iubit. Încă ești. Lucrurile erau atât de simple așa cum erau, că nu am pus niciodată întrebările potrivite. Nu credeam că era nevoie. De ce nu pot veni cu tine?

Îl privi fix, iar el se simți dintr-odată stânjenit.

–Nu mă pot gândi la soție și la copii când am ceva atât de important de făcut. Nu vreau această responsabilitate și nici ceva care să-mi distragă atenția. Și, de fapt, nu vreau genul ăsta de angajament. Este cel mai bun moment ca amândoi să mergem mai departe și să vedem ce ne rezervă viitorul. Nici nu sunt sigur dacă voi vrea să mă căsătoresc vreodată, și sigur nu voi face asta mult, mult timp de acum înainte.

Mult prea târziu pentru ea, după cum ar fi subliniat Amy. Ovulele ei nu prezentau nici un interes pentru el, și se pare că nici nu prezentaseră vreodată. Se simțea penibil, deoarece, de-a lungul timpului, considerase prea multe lucruri ca fiind adevărate, când, de fapt, înțelesese atât de puține. Nu se gândise niciodată că era cazul să-i pună întrebări. Îi fusese așa de bine atât de mult timp, încât se lăsase dusă de val împreună cu el, iar el o arunca din barcă pentru a vâsli singur. Îi dăduse clar de înțeles că nu o voia în Egipt nici acum, nici mai târziu. Nici nu putea da vina pe el, deoarece știa că era la fel de vinovată pentru această neînțelegere. Nu o indusese în eroare. Trăiseră împreună fiecare zi și fiecare weekend, timp de șase ani. Iar acum ea avea treizeci și opt de ani, iar el pleca să-și trăiască visul fără ea. Ascultându-l, se simțea mai singură ca oricând.

–Cum vrei să procedezi până plec? o întrebă cu blândețe.

Îi părea rău pentru ea. Era devastată după tot ce îi spusese. Nici lui nu-i era atât de ușor pe cât sperase, și își dădu seama că nu fusese deloc realist. Nu înțelesese pe deplin cât de mari erau speranțele ei. Nu i le împărtășise. Iar acum, toate visele năruite și supozițiile greșite se prăbușeau în jurul ei. Arăta de parcă o lovise un camion. Și se simțea mai rău decât arăta.

–Ce vrei să spui?

Își suflă nasul într-un șervețel, fără să se poată opri din plâns.

–Nu vreau să complic lucrurile. Plec peste trei săptămâni. Vrei să fim împreună până atunci sau vrei să ne vedem cât mai puțin?

–Dacă înțeleg eu bine, consideri relația noastră încheiată în momentul în care pleci și că vrei să îți vezi de viață, nu-i așa?

El încuviință din cap, iar ea își suflă din nou nasul, privindu-l cu tristețe.

–Nu putem avea o relație atâta timp cât eu locuiesc în Egipt. Și nu are nici un rost să vii cu mine. Mai devreme sau mai târziu, am fi pus punct.

Asta era o noutate pentru ea. Dar nu mai putea să-l contrazică. Primise o lovitură prea puternică.

–Cred că ar fi mai bine să se termine totul acum, spuse ea cu demnitate. Prefer să nu ne mai vedem, Ted. Astfel doar vom înrăutăți lucrurile. Totul s-a terminat când ai primit șantierul arheologic.

Poate chiar mai devreme, dacă el nu dorise să-și ia nici un angajament față de ea.

–Nu are legătură cu tine, Brig. Așa e viața, așa se rezolvă unele lucruri.

Dar îl preocupa viața lui, nu a ei. Până acum, nu-și dăduse seama de cât era de egoist. El conta, iar acum șantierul lui.

–Da, înțeleg, zise ea, ridicându-se și punându-și haina. Îl privi drept în ochi. Felicitări, Ted, mă bucur pentru

tine. Îmi pare rău pentru noi, pentru mine, dar mă bucur pentru tine.

Încerca, plină de curaj, să fie amabilă, iar el se simți mișcat, deși era încă dezamăgit că nu fusese mai entuziastă și nu-l încurajase mai mult. Însă înțelesese că faptul că vestea despărțirii lor fusese o lovitură pentru ea. Voia să facă asta de mai mult timp, dar nu avusese curaj. Iar momentul plecării în Egipt fusese cel mai potrivit. Pentru el.

–Îți mulțumesc, Brig. Te duc acasă, se oferi el.

Ea începu să plângă în hohote și scutură din cap.

–Nu... o să iau un taxi. Mulțumesc pentru cină. Noapte bună!

Și, cu asta, ieși din restaurant, sperând să nu o vadă nimeni plângând. Mersi pentru cină și pentru cei șase ani. Să ai o viață frumoasă. În timp ce se împleticea prin zăpadă, făcând semn unui taxi, se gândea doar la ceea ce greșise în cei șase ani. Se întreba cum putuse fi atât de idioată. Nu era „genul care să-și ia un angajament", nu știa dacă își dorea o soție și copii, acum sau vreodată. Fusese ușor pentru amândoi. Confortabil. Acesta era cuvântul de ordine, și reprezenta tot ce își dorise ea de la viață, dar uite cu ce s-a ales până la urmă. Un bărbat cu care avusese o relație „comodă" timp de șase ani, și care acum o părăsea grăbit și pleca în Egipt, la șantierul arheologic la care visase dintotdeauna. Își luase rămas-bun de la ea de parcă era un student sau o secretară, nu femeia pe care o iubise. Brusc, își dădu seama că el nu fusese îndrăgostit de ea. Și poate nici ea nu fusese îndrăgostită de el. Se mulțumise cu o relație simplă, comodă, în loc să aibă una serioasă și pasională. Păruse a fi suficient vreme de șase ani, dar uite unde ajunsese acum. Se urcă în taxi și plânse tot drumul până acasă. Faptul că avea să nu-l mai vadă niciodată și că totul se terminase îi dădea un sentiment îngrozitor. Incomparabil mai rău decât cel pe care-l avusese atunci când crezuse că avea s-o ceară de soție.

Cât de naivă putuse fi! Îşi repeta asta la nesfârşit. Când intră în apartament, îi sună telefonul mobil. Aruncă o privire şi văzu că era Ted. Nu răspunse. Ce rost avea? Nu avea să se răzgândească. Se sfârşise. Nu mai rămăsese nimic altceva, doar compasiune şi regret în loc de dragoste.

capitolul 2

Ninsese toată noaptea, iar zăpada mai crescuse cu încă treizeci de centimetri. Oficial era viscol, o scuză minunată pentru ca Brigitte să nu meargă la muncă. Zăcea în pat plângând încă de când se trezise, fără să se simtă în stare să se ridice și să se îmbrace. Se simțea de parcă viața ei se sfârșise și era copleșită de tristețe și de dezamăgire. Și, ca să pună capac la toate, se simțea ca o proastă. Știuse dintotdeauna că Ted își dorea propriul șantier, doar că nu înțelesese cât de mult sau nu crezuse că imediat ce primea unul avea să o părăsească. Crezuse că însemnase mai mult de-atât pentru el, dar se pare că se înșelase. Nu fusese decât o prezență provizorie, pasageră în viața sa, până când cariera lui se aranjase așa cum dorise.

Între timp, ea nu făcuse nimic cu propria carieră și își irosise șapte ani cu cartea. Se simți o ratată când citi un mesaj de la Ted. „Îmi pare rău" era tot ce spunea. Probabil chiar îi era. El nu era un om rău, dar avea propriile țeluri, iar ea nu era inclusă în ele, așa că îi fusese ușor să o părăsească. Ea nu i-ar fi făcut asta niciodată, dar înțelegea acum că el era mult mai ambițios decât îl crezuse. Șantierul însemna pentru el mai mult decât ea. Era un sentiment îngrozitor.

Pe la zece primi un alt mesaj. Era încă în pat, și izbucni în plâns citindu-l. Era de la Amy: „Unde ești? În pat, sărbătorind? V-ați logodit? Spune tot, spune tot!" Pentru o clipă, nu știu ce să răspundă, dar apoi își dădu seama că nu avea de ales și trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase. Răspunse printr-un mesaj: „Logodită nu, părăsită da. S-a terminat. A primit un șantier arheologic în Egipt și pleacă peste trei săptămâni. Ne-am despărțit aseară. Mi-am luat

liber azi." Era uimitor cum putea înghesui într-un SMS un eveniment major din viaţa ei, o tragedie chiar. Învăţase asta de la studenţi, care-şi exprimau relaţiile şi toate informaţiile vitale prin mesaje.

La birou, Amy fluieră abătută când citi mesajul. Nu se aşteptase la asta şi ştia că nici Brigitte. Îi părea îngrozitor de rău pentru ea. Ted nu era un tip rău, doar că avea propriile planuri, care, pe termen lung, păreau să nu o includă şi pe Brigitte. La vârsta lui, el îşi permisese să-şi irosească şase ani din viaţă. Însă Brigitte nu. Amy încercă să o sune, dar ea nu îi răspunse, aşa că îi trimise un mesaj: „Pot să trec pe la tine?" Răspunsul sosi repede: „Nu, mă simt ca dracu". „Îmi pare rău".

O lăsă în pace câteva ceasuri, şi după-masă începu din nou să o sune, iar în cele din urmă Brigitte răspunse. Avea o voce groaznică.

–Nu e vina lui, îi luă ea apărarea înainte ca prietena ei să apuce să spună ceva. Eu am fost o proastă că nu l-am întrebat ce vrea de la relaţia noastră. Susţine că nu e genul care să-şi ia un angajament. Cum de mi-a scăpat asta?

–Nu ai întrebat, spuse Amy cu sinceritate, şi amândoi eraţi mulţumiţi cu ceea ce aveaţi. Poate ţi-a fost prea frică să întrebi.

Ştia că părinţii lui Ted trecuseră printr-un divorţ urât, care le destrămase familia, iar ideea unei căsătorii îl speria. Amy crezuse însă că el avea să treacă peste asta, la fel şi Brigitte. Acum nu mai era cazul. Destinul intervenise şi îi oferise un şantier arheologic în Egipt.

–Ce vei face acum?

–Nu ştiu. Voi plânge un an, doi. Îmi va lipsi.

Chiar şi aşa, nu putea să nu observe, în ciuda tristeţii nemărginite, că nu era atât de devastată pe cât se aştepta să fie. Oare ce făcuse? Irosise şase ani din viaţă pentru că îi fusese frică să riste să-şi ia un angajament? Ce avea să se întâmple acum? Dacă nu va mai putea avea copii din cauza timpului pierdut? Gândul o deprima îngrozitor.

Nu voia să ajungă ca Amy, să apeleze la o bancă de sperma. Știa că nu va face asta. Era un risc pe care Brigitte nu voia să și-l asume. Dacă era să aibă copii, voia tot tacâmul, un soț, o familie sau nimic. Nu voia să crească singură un copil. O văzuse pe mama ei cum se chinuise fără încetare, ducând tot greul pe umerii ei, toate responsabilitățile, toate problemele, toate bucuriile și toate supărările, fără să aibă cu cine să le împartă. Nu era la fel de curajoasă ca Amy sau ca mama ei și nu voia să fie singură. Prefera să nu aibă copii, iar perspectiva asta părea acum foarte reală. Cel puțin așa arătau lucrurile în acel moment. Întreaga ei viziune asupra lumii și asupra propriului viitor se schimbase în ultimele douăzeci și patru de ore și nu în bine. În ciuda a tot ce se întâmplase, mama ei nu fusese niciodată supărată. Nici Brigitte nu voia să fie. N-ar fi făcut decât să-și otrăvească viața.

–Pot să trec pe la tine după ce plec de la birou? se oferi Amy. Îi pot lăsa pe băieți la grădiniță până la șapte și ies în cinci minute.

–Mi-e bine. Vin mâine la serviciu, o refuză Brigitte cu tristețe. N-o să stau în pat să plâng o veșnicie.

Încercase să se hotărască dacă să se vadă cu Ted înainte de plecare, dar își dădu seama că nu voia asta. I-ar fi fost prea greu, știind că totul se terminase și că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Era hotărâtă să îngroape totul. Îi trimise în seara aceea un mesaj, spunând-i că totul era în regulă, dorindu-i tot binele și mulțumindu-i pentru cei șase ani pe care i-au petrecut împreună. După ce-l trimise, se simți ciudat. Tulburată chiar. Șase ani, împachetați într-un mesaj. Părea mult prea ușor. Cât de repede se încheiaseră șase ani de zile. Într-o singură noapte. O întorsătură a destinului și totul se sfârșise.

Dimineața următoare, ninsoarea se oprise așa că putu să și plece la serviciu. Străzile fuseseră curățate de plugurile de zăpadă. Era un ger de crăpau pietrele, își ridicase gulerul de la haină, iar mâinile îi era de gheață când ajunse

la birou. Îşi uitase mănuşile. Simţea că lipsise o eternitate, nu doar o zi, ca să-şi jelească despărţirea de Ted. Era îmbrăcată cu un pulover gri, pe care îl purta ori de câte ori era tristă sau supărată. Era momentul potrivit pentru delicii culinare, haine comode şi toate acele lucruri care te ajută să treci mai uşor peste durere. Venise momentul să simtă durerea şi tristeţea.

Ajunsese la birou de o jumătate de oră şi se apucase de verificat cererile de înscriere, când şeful ei, Greg Matson, o pofti în biroul său. El era acolo doar de un an, dar era un om cu care îţi făcea plăcere să colaborezi. Venise la Universitatea din Boston de la Colegiul Boston, şi de multe ori se bazase pe sfaturile şi experienţa lui Brigitte când era vorba despre activitatea lor. Când el preluase funcţia, ea observase cu surprindere că era mai tânăr, la fel ca femeia care râvnea la aceeaşi poziţie. Brigitte lucra acolo de mai mult timp decât amândoi la un loc, dar nu-şi dorise niciodată greutăţile care veneau la pachet odată cu funcţia. Întotdeauna îşi spusese că, dacă nu avea o funcţie, îi era mai uşor să scrie cartea. În plus, nu avea nici nevoia şi nici dorinţa de a fi „şef".

Greg o pofti să ia loc cu zâmbetul colegial care-l caracteriza. Îi spuse că arăta obosită şi o întrebă dacă fusese bolnavă. Îi răspunse că fusese răcită. Discutară un timp despre cererile de înscriere, iar el o lăudă pentru meticulozitatea ei, spunându-i ce muncă grozavă făcea. Apoi îi povesti despre noul sistem computerizat pe care voiau să-l instaleze în câteva săptămâni. Spuse că va uşura munca tuturor şi va creşte eficienţa departamentului, într-un moment în care bugetul era limitat. Adăugă că scopul lor principal viza eficienţa şi prevenirea eventualelor tăieri de buget, astfel că sistemul computerizat era o investiţie grozavă. Apoi, cu o privire plină de regret, îi explică faptul că implementarea noului sistem însemna reducerea personalului angajat în comisia de admitere. Nu le făcea deloc plăcere acest lucru, mai ales că ea fusese membră

a comisiei timp de zece ani de zile. Insistă că nu era nimic personal, dar ea și încă șase persoane erau concediate. Generos, îi spuse că, datorită faptului că fusese angajată a universității atât de mulți ani, urma să primească un salariu compensator timp de șase luni de zile. Adăugă apoi că spera ca acei bani s-o ajute să-și termine cartea și că îi părea rău că trebuia să plece. Apoi se ridică, îi strânse mâna, o îmbrățișă și o conduse spre biroul ei. Îi spunea că aveau să preia cererile în curs și că nu era nevoie să mai rămână. Putea să plece să-și înceapă noua viață.

Brigitte stătea înmărmurită în biroul ei. O viață nouă? Ce viață nouă? Ce se întâmplase cu cea de până acum? În două zile își pierduse iubitul din cauza unui șantier arheologic din Egipt și slujba ei de zece ani de zile din cauza unui computer. Era inutilă, scoasă din circulație, anulată. Nu greșise cu nimic, cel puțin așa îi explicau toți, dar nici nu făcuse nimic bine. Nu dorise să fie șefa comisiei de admitere, mulțumindu-se cu o slujbă banală zece ani de zile. De șapte ani scria la o carte fără să o termine și petrecuse șase ani cu un bărbat pe care credea că-l iubea, dar care nu-și luase nici un angajament, deși ea îl crezuse potrivit pentru ea. În căutarea unui trai simplu și lipsit de griji, reușise să nu însemne nimic pentru nimeni, nu realizase nimic, nu se căsătorise și nu avea copii. Era o femeie de treizeci și opt de ani, fără copii, necăsătorită, șomeră și care nu se putea lăuda cu nici o realizare în ultimii zece ani. Era o lovitură cruntă adusă eului ei, inimii sale, încrederii, respectului de sine și speranțelor de viitor.

Luă o cutie din magazie pentru a-și strânge lucrurile. La amiază, după ce-și luase rămas-bun de la colegi, încă în stare de șoc, mergea pe hol năucită și fără să poată asimila ce se întâmplase. Trăia cel mai straniu sentiment din viața ei. Se simțea ca o femeie dezrădăcinată, fără bărbat și fără slujbă. În două zile, viața ei se făcuse bucăți. Avea șase salarii compensatorii din partea universității. Și apoi?

Ce avea să facă acum? Încotro urma să se îndrepte? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Erau peste o sută de colegii în Boston, mai multe decât în orice altă zonă a Statelor Unite, și avea zece ani de experiență în procesul de admitere, dar nu era sigură că mai voia să facă asta. Fusese o alegere ușoară și care nu cerea eforturi prea mari. Dar la asta să se rezume tot ce voia ea de la viață? Nici o provocare? Se opri în dreptul ușii biroului lui Amy, cu cutia în brațe, privind în gol.

–Ce e asta? o întrebă Amy.

Nu-i plăcea cum arăta Brigitte. Tenul ei măsliniu era atât de palid, încât avea luciri aproape verzui, și era curioasă să știe ce avea în cutie.

–Tocmai am fost concediată. Au instalat un sistem nou, computerizat. Știam despre el. Nu știam că mă va înlocui. Șapte oameni am fost dați afară. Cred că termenul corect este „disponibilizată". Lăsată pe drumuri. Pusă pe liber. Nu mai contează. Halal săptămână! Părea calmă, aproape cadaverică.

–Doamne, Dumnezeule! Amy se ridică grăbită de la birou și luă cutia din brațele lui Brigitte. Te duc acasă cu mașina. Pot lipsi două ore de la birou.

Brigitte încuviință din cap, în timp ce Amy își trase pe ea haina și îi luă cutia din brațe, apoi ieșiră din clădire. Brigitte era în stare de șoc. Rămase mută jumătate de drum.

–Mi-e rău, atât putu spune.

Și se vedea că îi era.

–Îmi pare atât de rău, replică Amy calm, așteptând să se schimbe culoarea semaforului.

Ted o sunase pe Amy în dimineața aceea ca să afle cum se simțea Brigitte. Era îngrijorat în ce o privea, dar extaziat pentru noul său proiect. Ar fi fost prea dureros pentru Brigitte să afle, așa că Amy, și mai întristată, nu pomeni despre telefonul lui Ted. Ce rost ar fi avut? Oricum era un subiect de domeniul trecutului. La fel ca slujba lui Brigitte. Erau prea multe aspecte de digerat.

–Câteodată, astfel de lucruri se mai întâmplă, Brig. O nenorocire nu vine niciodată singură. Nu e vorba despre altceva decât ghinion și o sincronizare execrabilă.

–Da, știu, răspunse Brigitte cu glas tremurat și oftă. E vina mea. Întotdeauna aleg calea mai ușoară. Sunt atât de preocupată să nu-mi tulbur armonia din viață și să nu-mi asum vreun risc, încât am ajuns să mă cufund într-o mare de nesiguranță. N-am avut niciodată curajul să fac ceea ce face Ted. Nu mi-am dorit niciodată să preiau conducerea comisiei de admitere. Nu m-am străduit prea mult cu cartea. Nu vreau decât să mă pierd în mulțime. Și uite ce-am ajuns: n-am serviciu, n-am iubit, n-am copii, poate nu voi avea niciodată, scriu o carte pe care, poate, o vor citi într-o zi vreo zece profesori universitari sau, poate, o vor folosi pe post de proptea la ușă, asta în cazul în care o voi termina vreodată de scris. Se întoarse către Amy cu lacrimi în ochi. Ce naiba o să fac cu viața mea?

Trecea printr-o perioadă foarte grea, era un moment de bilanț în care trăgea linie și aduna și în care trebuia să se confrunte cu efectele greșelilor pe care le făcuse. Plătise un preț enorm pentru ele în ultimele două zile.

–Nici măcar nu l-am întrebat vreodată pe Ted dacă ar vrea să se căsătorească la un moment dat cu mine. Doar am presupus că așa avea să se întâmple. Era mai simplu. Oricum, răspunsul ar fi fost nu. Era totuși mai bine să-l fi auzit atunci decât să-l aflu acum. Mă simt de parcă propria-mi viață a trecut pe lângă mine, și mi-am făcut-o cu propria mână.

Avea dreptate, dar Amy nu dorea să-i răsucească un cuțit în rănile care, oricum, erau greu de îndurat. Își pierduse iubitul și slujba. În doar două zile. A naibii lovitură.

–Nu te mai chinui singură! Ce a fost a fost. Sunt o groază de colegii aici, și, dacă vrei, poți obține din nou un post într-o comisie de admitere. Poți chiar să predai. Doar ești calificată.

Dar Amy știa că Brigitte nu dorise niciodată să facă asta. Nu o atrăgea un astfel de angajament.

–Ai un dosar excelent. Dacă trimiți un CV, o să-ți găsești, cu siguranță, un loc de muncă.

–Toți fac restructurări. Nu știu cum o să procedez. Poate ar trebui să încerc să termin cartea.

Amy încuviință din cap. Cel puțin o ținea ocupată și o împiedica să cadă și mai tare în depresie. Măcar până i se mai vindecau rănile. Trebuia să se apuce de ceva, ca să treacă peste ceea ce se întâmpla cu ea. Se considera mai vinovată pentru această situație chiar și decât Ted. Amy îi considera pe amândoi vinovați: pe Brigitte pentru ce nu făcuse, iar pe Ted pentru ceea ce făcuse.

–Poate ar trebui să pleci o vreme. Să schimbi peisajul, îi sugeră prietena ei, încercând să o binedispună.

–Unde să mă duc singură? întrebă Brigitte plângând.

I se părea îngrozitor să călătorească singură.

–Sunt multe locuri de vizitat. Hawaii, Caraibe, Florida. Du-te să stai la soare pe o plajă, undeva.

–Nu are nici un farmec de una singură. Poate ar trebui să merg la mama, la New York. N-am mai văzut-o de la Crăciun. Stai să vezi când o să afle că m-a părăsit Ted și că am rămas și fără slujbă!

Mama ei avea o încredere nesfârșită în ea, iar Brigitte se simțea acum cea mai mare ratată.

– Poate nu e cea mai bună idee să o vizitezi acum. Să mergi la plajă ar fi mai bine.

–Da. Poate, murmură Brigitte, deloc convinsă.

Duceau lucrurile în apartament, când Brigitte se întoarse spre prietena ei, cu o privire îngrijorată.

–Dacă sună Ted, nu-i spune că am fost concediată. Nu vreau să-mi plângă de milă. E o situație jalnică. Am dat greș în stil mare.

El fusese promovat, ea își pierduse locul de muncă. S-ar fi simțit tare umilită dacă Ted ar afla.

–Nu e adevărat, și m-a sunat de dimineață. Voia să știe ce faci. Cred că este îngrijorat pentru tine.

–Spune-i că sunt bine. Nu s-a răzgândit în legătură cu șantierul, așa-i? întrebă ea, plină de speranță, dar Amy clătină din cap.

Pleca, așa cum se stabilise. Își făcea griji pentru ea, dar nu într-atât încât să o ia cu el ori să rămână acasă. Amândouă erau convinse de asta.

Mai rămaseră un timp în sufragerie, apoi Amy se văzu nevoită să se întoarcă la birou. Îi sugeră să meargă să stea la ea în weekend, dar Brigitte pretextă că avea să lucreze la carte. Restul după-amiezii și-l petrecu privind în gol, încercând să înțeleagă ce se întâmplase cu ea. Nu mai avea iubit. Nici slujbă. Se întâmplaseră multe într-un timp scurt. Sâmbătă, ezitând un minut, răspunse totuși la telefon; la celălalt capăt al firului era mama ei. Ted nu o sunase și nici nu-i mai trimisese mesaj de la cina de Valentin's Day. Era hotărât să nu o mai vadă și să întrerupă orice fel de comunicare cu ea. Îi era mai ușor așa decât să o simtă supărată. Ura femeile plângăcioase. Întotdeauna spunea că îi aminteau de mama lui. Era alergic la sentimentul de vină și la situațiile în care el era personajul negativ. Așa că dispăruse din peisaj. Ei i se părea un act de lașitate.

Mama ei rămase uimită când își auzi fata la telefon.

–Ai o voce groaznică. Ești bolnavă?

Se îngrijoră brusc. Brigitte era singurul ei copil.

–Eu... nu... adică da... ei bine, e un fel de-a spune bolnavă. Nu mă simt grozav.

–Ce-ai pățit, draga mea? Răceală sau gripă?

Nici una. Suferea de inimă zdrobită.

–Poate un pic din amândouă, răspunse Brigitte vag, întrebându-se cum să-i povestească tot ce se întâmplase în acea săptămână. Nu era în stare să se adune?

–Ce mai face Ted? Ceva noutăți? Mama se purta întotdeauna ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o ceară de soție în orice moment și nu înțelegea de ce nu se mai întâmpla

odată evenimentul. Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să-i mărturisească mamei sale în ce hal era viața ei acum și nici nu voia să se plângă. Mama sa fusese întotdeauna puternică, optimistă și plină de energie. Brigitte o admira nespus, încă de când era copil.

Până la urmă, își luă inima în dinți și începu cu Ted.

–A primit niște vești bune săptămâna asta. Extraordinare chiar, pentru el. A primit propriul șantier arheologic, în Egipt. Pleacă peste trei săptămâni.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

–Și asta ce înseamnă pentru tine? Pleci cu el în Egipt?

Întrebarea mamei ascundea îngrijorare. Și așa îi era greu că singurul ei copil locuia în Boston. Egiptul nici măcar nu era pe harta ei.

–Nu, nu plec. Este ceea ce și-a dorit dintotdeauna, și va rămâne acolo pentru mult timp. Cel puțin trei ani, poate cinci. Cine știe, poate, dacă face treabă bună, chiar zece. Asta mă cam scoate din planurile lui.

Încerca să pară mai calmă și mai înțeleaptă decât se simțea.

–Știai despre asta?

Mama ei părea șocată; luase un ton dezaprobator.

–Știam ceva. Era ceea ce își dorea. Cred că nu m-am gândit niciodată că se va și întâmpla, dar uite că s-a întâmplat, iar lucrurile se mișcă repede. Așa că săptămâna asta am hotărât să ne despărțim și să mergem, fiecare, pe propriul drum. Are nevoie să fie liber ca să-și poată urma visul.

Încerca să pară optimistă, dar de fapt era în cea mai adâncă stare de autocompătimire și de supărare.

–Și cu visele tale cum rămâne? Ai fost cu el șase ani.

Tonul vocii mamei sale devenea tot mai sever. Nu era furioasă pe fiica ei, ci pe Ted. Problema era că Brigitte nu recunoscuse că ar avea vreun vis, nici față de Ted, nici chiar față de ea.

–E egoist să plece așa și să-și vadă de planurile lui, continuă mama sec.

Era furioasă și apăra fiica.

–Asta voia să facă de când a început să lucreze la universitate, mamă. Nu-l pot învinovăți pentru asta. Doar că am cam uitat de visul lui de-a lungul timpului. Oricum, asta e. Înghiți apoi în sec și continuă: De fapt, a fost o săptămână nebună. Ieri am fost dată afară, înlocuită de un computer.

–Ai fost *concediată*?

Mama ei rămăsese fără cuvinte.

–Da, cam așa ceva. Am primit un salariu compensator pe șase luni. Deci stau cât de cât bine financiar, doar că s-a întâmplat pe neașteptate. Știam despre sistemul computerizat, însă habar n-aveam că urma să mă înlocuiască. Așa că am tras lozul câștigător. Ted și slujba de la universitate. Poate e mai bine așa.

–Pentru cine? Mama ei își ieșise din fire în locul ei. În nici un caz pentru tine. Ted te părăsește după șase ani și zboară ca fluturele spre Egipt, iar Universitatea din Boston se descotorosește de tine după zece ani. E de-a dreptul șocant. Vrei să vin la tine?

Brigitte zâmbi auzind întrebarea mamei sale. Se simțea o ratată, dar, în același timp, se bucura să aibă sprijinul mamei. În ciuda sincerității de-a dreptul dureroase și a încăpățânării, era o femeie devotată, cu o inimă bună și blândă, care sărise întotdeauna în apărarea fetei sale.

–Sunt bine, mamă. Am de gând să lucrez la carte și să văd cum evoluează. Cred că e un moment bun să o termin în timp record. Nu am altceva de făcut acum.

Avea totuși orele de la doctorat din acel semestru, dar, după toate cele petrecute, se gândea să renunțe și să-și ia un semestru liber. Nu avea chef nici de învățat, nici de teste. La cât era de supărată, scrisul îi era mai mult decât suficient.

–De ce nu vii să mă vizitezi la New York?

Mama ei chiar era îngrijorată.

–N-am ce să fac acolo, mamă.

Brigitte nu mai locuise în New York din timpul liceului, şi mulţi dintre prietenii ei se mutaseră.

–Vreau să-mi trimit CV-ul la câteva şcoli de aici, să văd ce oferte apar. Şase luni trec repede. Aş putea începe undeva din toamna viitoare, şi din când în când să scriu la carte.

Mama ei nu părea convinsă, şi i se rupea sufletul pentru ea.

–Nu-mi place nimic din ce ţi se întâmplă, Brigitte, mai ales toată povestea asta cuTed. De lucru îţi mai găseşti. Dar ai investit mult în relaţia cu el. Nu este uşor să-ţi găseşti pe cineva la vârsta ta. Şi, dacă vrei copii, nu ai timp de pierdut.

–Şi ce-mi sugerezi? Pliante şi afişe? Sau reclame de o pagină? E şi vina mea. Nu am vrut să insist pe subiecte delicate precum copii sau căsătorie. Nici nu eram pregătită. Întotdeauna mi-am zis că mai e timp. Pe de altă parte, am considerat că am o relaţie stabilă cu el. Ei bine, n-a fost aşa. Deloc. El nici măcar nu prea crede că va vrea vreodată să se căsătorească ori să aibă copii. Cred că am înţeles greşit mesajul şi nici nu am pus întrebări, cel puţin nu la modul serios. Asta e! Poate că nu voi avea copii.

În timp ce mitralia toate astea, se simţi cuprinsă de tristeţe, ceea ce o înfurie şi mai tare pe mama ei.

–Ar fi trebuit să-ţi spună verde-n faţă ce credea şi să nu te facă să-ţi pierzi timpul.

–Poate ai dreptate, dar nu m-am gândit că am fi în criză de timp. Nici eu nu eram pregătită pentru un angajament serios.

Deşi nici una nu spunea asta, amândouă ştiau că era deja prea târziu. La treizeci şi opt de ani, trăise o iluzie a tinereţii. Până acum. Dintr-odată, întregul său univers se prăbuşise: îşi pierduse atât locul de muncă, cât şi iubitul.

–Voi, fetele din ziua de azi, trăiți cu impresia că aveți tot timpul să vă măritați și să faceți copii. În ziua de azi, femeile fac primul copil la patruzeci și cinci sau la cincizeci de ani, datorită medicinei moderne. Nici nu se mai căsătoresc. Femei de șaizeci de ani rămân însărcinate cu ajutorul unor intervenții uimitoare. Nu e însă atât de ușor pe cât crezi, iar, câteodată, toate aceste idei ale tehnologiei moderne se întorc împotriva ta și-ți dau o falsă perspectivă asupra timpului. Natura își păstrează fusul orar, orice ar inventa omul ca să o păcălească. Sper că de-acum înainte vei deschide bine ochii înainte să te implici serios într-o relație. Nu mai ai timp de pierdut.

Era un perdaf aspru, iar lui Brigitte îi era greu să-l asculte, dar știa ca mama ei avea dreptate.

–Cu Ted am avut o relație serioasă, o contrazise ea calmă.

–Nu atât de serioasă pe cât ar fi trebuit să fie pentru amândoi. Ați crezut că mai sunteți copii.

Brigitte știa că și de data aceasta avea dreptate. Mama ei avea mereu dreptate. Dusese o viață prea tihnită, iar acum totul se întorcea împotriva ei.

–El pleacă în Egipt, și tu rămâi singură. E foarte trist.

Mama înțelesese totul, și îi părea îngrozitor de rău pentru fiica ei.

–Într-adevăr, așa este. Dar poate asta mi-e soarta. Poate nu a fost să fie, comentă Brigitte, încercând să dea dovadă de înțelepciune. Aș fi vrut doar ca el să clarifice lucrurile mai din timp.

–Da, și eu.

Însă Brigitte își dădea seama că amândoi fuseseră comozi, nepăsători, egoiști și imaturi. Ar fi trebuit să se poarte ca niște adulți, nu ca doi copii.

–Să-mi spui dacă vrei să vii acasă. Camera ta e pregătită, și mi-ar plăcea să te văd. Am înaintat mult cu cercetările pentru arborele genealogic. Vreau să-ți arăt

: am mai descoperit. Dacă te saturi de scris la carte, mă ɔți ajuta.

Brigitte nu-şi putea închipui o preocupare mai puțin ıteresantă pentru ea în acel moment. Istoria familiei ıamei sale, care cobora în timp până în Evul Mediu, în 'ranța, fusese întotdeauna mult mai captivantă pentru nama sa decât pentru ea, deşi îi admira eforturile. Era ɔasiunea mamei sale de ani de zile. Istoria familiei lor re-ɔrezenta o moştenire pe care intenționase dintotdeauna ıă o transmită fiicei ei. Brigitte prefera însă tainele istoriei, iar propriii strămoşi păreau mult prea banali şi lumeşti.

Îi vizită pe Amy şi pe băieți în acea după-amiază, iar duminică reîncepu să scrie la carte. Şi, pentru prima dată, descoperi că tot materialul pe care-l strânsese ca documentare, inclusiv problema sufragetelor, era anost şi neinteresant. Nu mai păreau deloc chestiuni la fel de importante ca până atunci. Totul în viața ei părea fără sclipire şi monoton, fără sens. Simțea că ajunsese într-un punct mort, din toate punctele de vedere. Ce rost mai avea?

Până marți se plictisi complet de tot ce scrisese până atunci. În plus, nu mai ştia nimic de Ted de o săptămână. Continuă să scrie, dar, până la sfârşitul săptămânii, îi venea să urle şi să dea cu cartea de pereți. Simțea că nu progresa deloc. Era prea deprimată din cauza lui Ted şi a concedierii. Îşi trimisese CV-ul la mai multe colegii, dar era prea curând să primească vreun răspuns. Îşi dădea seama că, dacă avea să primească o ofertă de serviciu, urma să fie nevoită să-şi asume mai multe responsabilități decât până acum. Faptul că nu răspunsese provocărilor importante o transformase în victima unui computer şi o lăsase pe drumuri. Dar nu se aştepta să primească prea curând o reacție la CV-ul ei.

După o săptămână de scris la carte, depuse armele. Nu mai avea nimic de spus, nu mai avea energia să afirme ceva şi îi pierise tot interesul pentru subiect. Se blocase. Începu să se gândească la ideea lui Amy de a merge

undeva pe o plajă, să dispară pentru un timp. Începuse iar să ningă, și totul în Boston o deprima. Ura faptul că Ted se pregătea de plecare, și, dintr-odată, doar într-un interval de zece zile, simți că nu mai avea o viață în acel oraș. Fără o slujbă și fără iubit nu mai avea de ce să rămână în Boston, și, sub impulsul momentului, se hotărî să plece la New York. Avea nevoie de o pauză, iar mama fu încântată când o sună s-o anunțe că era pe aeroportul din Boston.

Se uita pe geamul avionului. Părea o copilărie, dar totul în viața ei era un talmeș-balmeș, și se simțea bine că se întorcea acasă. Știa că trebuia să o ia de la început, dar pe moment nu avea nici o idee de unde ar fi putut începe, așa că două zile în New York erau exact lucrul de care avea nevoie. Mama ei îi sugerase să-și trimită CV-ul la Universitățile New York și Columbia, dar Brigitte nu avea de gând să se mute înapoi în New York. Afară ploua, și, în timp ce avionul ateriza, își dădu brusc seama că nu avea nici o idee în ce direcție se îndrepta viața ei. Voia să stea câteva zile în casa liniștită în care crescuse. După aceea, plănuia să se întoarcă în Boston, deși habar n-avea ce putea face cu viața ei. Tot ce știa, după schimbările survenite recent în viața sa, era că voia să fie altfel decât până acum. „La îndemână și confortabil" nu mai erau de-ajuns.

capitolul 3

Marguerite Nicholson răsuflă ușurată și îi deschise încântată ușa fiicei sale. Ploua cu găleata în New York, și Brigitte se udase leoarcă doar de la taxi până la intrarea în clădire. Mama se grăbi să îi agațe în cuier haina de ploaie udă, o puse să se descalțe și după câteva minute îi dădu o cană de ceai și se așezară în fața focului. În toată această atmosferă era ceva care îi oferea lui Brigitte o siguranță parcă de nezdruncinat, ca și cum te-ai afunda într-un covor moale de lână sau te-ai arunca, răsuflând ușurată, într-un pat din pene. Mama ei era o femeie capabilă și inteligentă, pe care se putea bizui întotdeauna. Marguerite le salvase de la dezastru și transformase tragedia într-o viață frumoasă pentru amândouă. Făcuse o carieră respectabilă ca editor. Când se pensionase, cu un an în urmă, ajunsese senior editor, publicase multe cărți importante și era foarte respectată în domeniu. Își ținuse fata în școală, în liceu și la facultate, o învățase de ce e important să ai o educație bună și era tare mândră de realizările lui Brigitte și de intenția ei de a-și lua doctoratul. Fusese dezamăgită doar când Brigitte se mulțumise cu acea slujbă deloc interesantă la comisia de admitere sau când anii nesfârșiți de cercetare nu se concretizaseră în cartea mult promisă. Era la fel de dezamăgită de asta cum era și de faptul că Brigitte nu reușise încă să se căsătorească și să aibă copii. Aștepta ca ea să-și găsească ambiția și să ia viața în piept, dar până acum fiica ei nu făcuse asta. Marguerite știa că era conștiincioasă și că muncea din greu, dar își dorea mult mai mult pentru ea. Cunoștea prea bine aversiunea lui Brigitte față de riscuri și știa

de unde i se trăgea. Tot ce-şi dorise dintotdeauna era să fie în siguranţă. Mama ei îşi dorea ca ea să aibă o viaţă mai pasionantă, mai interesantă. Ştia că nu era imposibil, dar părea că pe Brigitte o ţinea ceva în loc. Era încă bântuită de traumele din copilărie şi de moartea tatălui ei.

Aşa cum stăteau în livingul primitor, erau cum nu se poate mai diferite una de cealaltă. Marguerite era blondă, fiica ei era brunetă, deşi amândouă erau înalte şi aveau o siluetă frumoasă; ochii lui Brigitte erau la fel de închişi la culoare ca părul, în timp ce ai mamei sale erau de un albastru-deschis precum cerul. Aveau un zâmbet asemănător, dar trăsături diferite. Ale lui Brigitte erau mult mai exotice.

Camera era caldă şi frumos decorată cu obiecte vechi patinate de vreme, iar Marguerite aprinsese focul în şemineu înainte de sosirea lui Brigitte. Şedeau pe scaune vechi, dar elegante, tapiţate cu catifea, bând ceai din cești de porţelan de Limoges de care mama ei era foarte mândră şi care îi aparţinuseră bunicii ei. Marguerite avea aerul unei aristocrate mondene şi, deşi nimic din acel apartament nu era de mare valoare, ea avea mult bun-gust şi locuia acolo de mulţi ani. Casa lor avea patina vremii. Toţi pereţii erau plini de rafturi burduşite de cărţi. Era o casă în care învăţătura, literatura şi educaţia erau venerate, iar Marguerite fusese şi rămăsese fascinată de tot ce însemna istoria familiei ei.

–Spune-mi cum merge cu cartea, întrebă cu interes mama lui Brigitte, care dorea pe moment să evite subiectele dureroase, ca Ted sau concedierea.

–Nu ştiu. Cred că nu reuşesc să mă adun. M-am împotmolit. Sunt complet blocată. Documentarea a decurs bine, dar nu pot să mă urnesc. Cred că sunt supărată din cauza lui Ted. Poate va merge mai bine după ce fac o pauză. De asta am şi venit la tine.

–Mă bucur că eşti aici. Vrei să mă uit peste materiale? Recunosc că antropologia nu este domeniul meu,

documentele tale sunt academice, dar poate îi dau un vâc. Brigitte zâmbi la auzul propunerii atât de tipice a amei sale. În plus, îi era recunoscătoare că se abţinuse le la orice comentariu crud la adresa lui Ted. Se vedea că ra doar tristă din cauza lui Brigitte.

–Mamă, cred că are nevoie de mai mult decât de un vâc. Am deja şase sute cincizeci de pagini, şi, dacă ar fi să urmăresc firul problemei prin istorie şi prin toate ţările despre care vreau să scriu, va depăşi o mie de pagini. Vreau să fie o carte definitorie despre dreptul la vot al femeii. Dar, în acest moment, întrebarea care mă roade este dacă îi va păsa cuiva de ea. Poate că libertatea femeii înseamnă mai mult decât dreptul de a participa la un proces democratic, spuse Brigitte cu tristeţe.

–Pare să fie ceva tare nou pentru mine, o tachină mama, deşi ştia că avea să fie un studiu amănunţit, amplu şi foarte competent. Cunoştea talentul de scriitoare al lui Brigitte, cu toate că subiectul era arid. Ea zâmbi când auzi comentariul mamei. Până la urmă, era o carte ştiinţifică, nu una comercială.

–Şi eu am fost ocupată. Am reînceput de trei săptămâni documentarea la biblioteca mormonă locală. Este incredibil ce colecţie de documente există acolo. Îţi dai seama că au peste două sute de operatori video în patruzeci şi cinci de ţări din toată lumea, care fotografiază documentele locale, pe care oamenii interesaţi de genealogie să le folosească? Scopul lor real este să-i determine să intre în Biserica lor, chiar şi după moarte, dar toată lumea interesată în relaţiile ancestrale de familie are acces la documentele lor. Sunt foarte generoşi cu informaţiile pe care le-au adunat şi te ajută mult. Mulţumită lor, am descoperit indicii despre familia Margerac până în 1850, în New Orleans, şi ştiu că au venit în Statele Unite din Bretagne în jurul acelui an. Unii dintre ei erau aici de mult timp, proveneau din altă ramură a familiei, dar aveau acelaşi

nume. Descendenții noștri direcți au venit din Bretagne la sfârșitul anilor 1840. Am auzit parcă la știri.

Brigitte zâmbi. Era pasiunea mamei sale.

–Este vorba despre străbunicul meu și stră-străbunicul tău, care au venit aici, continuă ea. Ce vreau să aflu acum sunt informații despre istoria familiei dinainte de sosirea lor în America. Știu că un anume Philippe, împreună cu Tristan de Margerac, a venit în America împreună cu un grup mai mare de conți și de marchizi, dar nu știu mai multe despre ei; de fapt, nu știu nimic dinaintea plecării din Franța.

–Nu ar trebui să-ți continui cercetările acolo? o întrebă Brigitte, încercând să pară interesată de subiect.

Deși antropologia o fascina, nu înțelegea de ce căutările neobosite ale mamei sale pentru a afla istoria familiei o plictiseau de moarte. Îi lipsea cu desăvârșire curiozitatea lui Marguerite pentru străbunii familiei. I se părea o istorie prea îndepărtată și irelevantă. Iar strămoșii lor păreau atât de banali.

–Cred că mormonii au mai multe date despre asta decât orice altă bibliotecă din Franța. Au fotografiat documentele de acolo. Țările europene sunt cel mai ușor de cercetat. Într-una din zilele astea vreau să merg până în Salt Lake City și să văd ce au acolo, deși am mult material bun de la biblioteca lor de aici.

Brigitte dădu politicos din cap, ca întotdeauna, dar mama ei știa cât de puțin interesată era de subiect, așa că începură să vorbească despre altceva: teatru, operă, balet, tot pasiuni ale lui Marguerite, și despre ultimul roman pe care aceasta începuse să-l citească. Până la urmă, inevitabil, ajunseră să vorbească și despre Ted și șantierul său arheologic din Egipt. Subiectul nu mai putea fi ocolit. Marguerite era încă amărâtă și îi părea rău de ce i se întâmplase fiicei sale. Știa că trecuse printr-o mare dezamăgire și era impresionată de cât de matur reacționa fata ei. În locul ei, ea nu s-ar fi putut purta la fel, dacă

ar fi fost părăsită după o relație de șase ani de zile. Brigitte își asuma o mare parte din vină, deși Marguerite nu era cu totul de acord. Era de părere că el ar fi trebuit să o invite pe Brigitte să plece cu el în Egipt, nu să folosească plecarea drept motiv ca să se despartă de ea.

Discutară și despre școlile la care Brigitte își trimisese CV-ul. Ea era hotărâtă să rămână în Boston, dar era prea devreme să primească vreun răspuns. Știa că toate universitățile erau ocupate cu admiterile, cu procesarea cererilor de înscriere, cu întocmirea listelor de admiși, apoi a celor de așteptare. Se îndoia că avea să-i răspundă careva mai devreme de mai sau iunie. Avea nevoie doar să aibă ceva cu care să-și ocupe timpul până atunci, dar în nici un caz n-o atrăgea proiectul genealogic fără sfârșit al mamei sale. Voia să o ajute, dar să catalogheze generație după generație de persoane, toate la fel de respectabile, i se părea o muncă la fel de banală și de previzibilă ca redactarea propriei cărți. Își dorea câteodată ca printre strămoșii căutați să descopere un criminal sau un tâlhar mai romantic, ceva care să dea viață arborelui lor genealogic.

Amândouă femeile se duseră la culcare la miezul nopții. Se stinsese și focul. Brigitte dormi, ca întotdeauna, în camera ei din copilărie. Rămăsese decorată cu pânza de bumbac roz înflorată pe care o alesese chiar ea când era mică. Îi plăcea să se întoarcă la lucrurile familiare, la vechea ei cameră și la conversațiile lungi și intelectuale cu mama sa. Se înțelegeau foarte bine.

Dimineața următoare luară micul dejun împreună în bucătărie, apoi Marguerite ieși în oraș să facă niște comisioane, să ia ceva de mâncare și să joace bridge cu prietenii. Avusese o viață plăcută și o relație care durase câțiva ani. El murise cu ceva timp în urmă, chiar înainte ca ea să se pensioneze, iar de atunci nu mai avusese pe nimeni. Avea un cerc larg de prieteni – în general femei, și doar câteva cupluri – cu care se întâlnea să ia masa în oraș, mergea la muzee sau la alte evenimente culturale. Trăise singură, dar

nu se plictisise niciodată. Proiectul ei genealogic îi ocupa weekendurile și serile în care nu ieșea. Învățase să caute informații pe internet, dar pe cele mai multe le obținuse de la mormoni. Visa ca într-o zi să le adune pe toate într-o carte pentru Brigitte, dar până atunci profita de această cercetare și se bucura de vânătoarea după istoria de secole a familiei, chiar dacă fiicei sale i se părea o activitate anostă și neinteresantă.

Când se întoarse acasă, îi arătă lui Brigitte ultimele notițe. Brigitte făcuse niște cumpărături, după care se dusese la Columbia să viziteze un prieten care era profesor acolo și care îi promise să o anunțe dacă aveau un loc disponibil în comisia de admitere. El îi sugeră chiar că ar trebui să se gândească să înceapă să predea, în loc să lucreze în comisie, dar ea nu credea că avea înclinație pentru asta și dorea o slujbă administrativă, care să-i ofere mai mult timp pentru scris și pentru doctorat. Brigitte se simțea ceva mai binedispusă decât cu o zi în urmă, când ajunsese la New York. Mama ei avusese dreptate, faptul că era acolo îi făcea bine. Totul era electrizant și plin de viață, deși îi plăcea și viața universitară din Boston. Atmosfera era mult mai relaxată și mai tinerească. Vizita la New York era o binemeritată schimbare de peisaj. Erau multe de făcut aici, și tocmai de-aia Marguerite iubea atât de mult acest oraș.

Uitându-se peste ultimele descoperiri ale mamei sale, Brigitte rămăsese impresionată de informațiile pe care Marguerite reușise să le adune. Avea acolo datele de naștere și de deces ale tuturor strămoșilor și a nenumărați veri. Știa toate districtele și parohiile din New Orleans unde trăiseră și muriseră aceștia, numele reședințelor și ale plantațiilor, orașele din care migraseră spre New York și Connecticut după Războiul Civil American. Aflase și numele navei cu care unul dintre ei sosise din Bretagne în 1846. Părea că membrii familiei locuiseră în sud până după Războiul Civil, după care, prin 1860 și 1870, se mutaseră

în nord, unde locuiau şi acum. Dar ce se întâmplase înainte de toate astea în Franţa rămânea încă un mister. La drept vorbind, Brigitte se gândea că acea parte a istoriei lor se putea dovedi mult mai interesantă decât ceea ce descoperise mama ei până în acest moment.

–Nu e chiar atât de departe în timp, mamă. Ar trebui să poţi afla date despre perioada aceea şi de la biblioteca mormonă sau dintr-o excursie în Franţa.

–Trebuie să merg în Salt Lake City pentru asta. Acolo au mai multe documente europene şi mai multe facilităţi. Nu am avut timp. Şi bibliotecile alea enorme mă îngrozesc. Tu te pricepi la chestii din astea mult mai bine decât mine.

Privirea ei implora ajutorul, iar Brigitte zâmbi. Era sincer impresionată.

–Ai suficient material pentru o carte, dacă vei vrea vreodată să scrii una, o încurajă Brigitte.

Sârguinţa şi perseverenţa mamei sale o impresionaseră întotdeauna.

–Nu cred că va interesa pe altcineva în afară de familia noastră, adică noi două şi nişte veri, aruncaţi de viaţă pe ici, pe colo, asta dacă n-avem cumva rude în Franţa de care nu ştim. Nu cred însă că avem. Nu am găsit numele Margerac în ultimii ani în Franţa. Iar cei de aici au cam dispărut. Nu a mai rămas nici unul în sud, de cel puţin o sută de ani. Bunicul tău s-a născut în New York la începutul secolului. Am rămas doar noi două.

Această investigaţie o fascina de ani de zile, şi îşi pusese tot sufletul în ea.

–Ai muncit la toate astea atât de mult, mamă, o lăudă Brigitte plină de admiraţie.

–Îmi place să ştiu cu cine ne înrudim, unde au locuit şi ce au făcut. Este şi moştenirea ta. Poate că într-o bună zi va fi şi pentru tine la fel de important. În arborele nostru genealogic există nişte oameni foarte interesanţi.

Brigitte însă nu era de aceeași părere. Or fi fost ei aristocrați, dar nu aveau nimic neobișnuit.

Până la urmă, Brigitte petrecu toată săptămâna în New York. Nu avea nici un motiv care să o zorească spre casă, în Boston. Mersese cu mama ei peste tot – la teatru, la cinematograf –, luaseră cina în câteva restaurante cochete și intime și se plimbaseră îndelung prin Central Park. Profitaseră de timpul petrecut împreună, iar mama ei încerca să nu deschidă subiecte dureroase. Nu mai rămăsese nimic de spus despre Ted, dar Marguerite nu putea să nu se gândească la cei șase ani pe care el i-i mâncase lui Brigitte. Bănuia că acum și fiica ei credea același lucru. În cele din urmă, Ted se dovedise incredibil de egoist. Brigitte nu mai auzise nimic despre el din dimineața de după despărțire, când Ted îi trimisese acel mesaj.

Petrecură o sâmbătă după-masă liniștită acasă, citind ediția de dimineață a ziarului Sunday Times. Mama ei chicoti când găsi un articol despre genealogie, care, după cum era de așteptat, elogia inițiativa mormonilor și biblioteca lor. Marguerite o privi din nou îngândurată.

– Aș vrea să mergi în locul meu în Salt Lake City, Brigitte, încercă ea să o convingă. Te pricepi la documentare mai bine ca mine. Nu e punctul meu forte, ci al tău, și nu pot să înaintez până nu dau de urma unor membri ai familiei din Franța. M-am împotmolit pe la 1850. Crezi că poți merge acolo în locul meu? Se ferise să adauge ceva de genul „și așa nu ai de lucru sau vreun prieten", deși acesta era adevărul. Brigitte avea acum suficient timp și abia aștepta să-și găsească un loc de muncă.

Inițial vru să refuze, dar apoi se răzgândi. Nu avea nici un motiv să nu meargă și trebuia să recunoască faptul că i se păruse interesant ce citise în *Times* despre Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei. Măcar atât putea să facă pentru mama ei, care fusese permanent alături de ea și o sprijinise în toate acțiunile sale. Era o favoare mică

ıe care i-o putea face mamei, mai ales că acum nu avea ıltceva în plan.

–Poate voi merge. Vom vedea, spuse, fără a lăsa să se ghicească vreo intenţie şi fără să promită, dar în acelaşi :imp gândindu-se că nu era o ocazie mai bună să se letaşeze de cartea care dintr-odată o deziluziona tot mai tare.

Se gândi din nou la asta duminică, în timp ce luau micul dejun şi împărţeau ce rămăsese de citit din *Times*. În acea după-amiază, Brigitte ar fi trebuit să se întoarcă în Boston. Prognoza meteo anunţa ninsori puternice, şi nu se ştia când aveau să se oprească. După două ore, aeroportul din Boston fusese închis. În New York vremea era frumoasă. Furtuna de zăpadă nu avea să ajungă acolo decât a doua zi.

–Aş putea să mă duc în Salt Lake City pentru câteva zile, zise Brigitte gânditoare. Am acolo o colegă de şcoală, cel puţin aşa ştiu. Cred că are vreo zece copii şi e căsătorită cu un mormon. Pot să o caut şi fac şi documentarea pentru tine. Ar putea fi distractiv.

Brigitte îi zâmbi mamei sale, iar faţa lui Marguerite se lumină la auzul acestui plan.

–Ţi-aş fi tare de recunoscătoare dacă ai face asta. Am mâinile legate până nu reuşesc să dau de urma lor în Bretagne. Mormonii au documente incredibile pe microfilme şi pe discuri şi personal care să te ajute să găseşti informaţiile dorite.

Încerca să fie cât se putea de convingătoare, iar Brigitte izbucni în râs.

–Bine, bine, mamă, o opri ea din vorbit.

Peste câteva minute, sună la o companie aeriană ca să facă o rezervare pentru după-masă către Salt Lake City. Îi părea tare bine că-şi putea ajuta mama, iar proiectul părea tot mai interesant.

Se simţise dintr-odată fascinată când văzuse în ziar Biblioteca Mormonă din Salt Lake City şi se întrebă chiar

dacă nu cumva ar găsi acolo ceva ce ar putea folosi pentru propria carte, deşi părea imposibil.

Mama ei îi mulţumi cu efuziune când plecă, iar Brigitte îi promise că avea să-i telefoneze să o pună la curent cu descoperirile ei. Rezervase o cameră la hotelul Carlton, deoarece văzuse pe internet că era în apropierea Pieţei Templului, unde se afla biblioteca. Acum, că tot fusese de acord să plece, Brigitte abia aştepta să o viziteze. Fusese foarte de impresionată de ce aflase de pe internet. După câte se părea, aveai la dispoziţie sute de voluntari, puteai consulta toate documentele şi resursele fără să plăteşti, excepţie făcând doar fotocopierea documentelor şi a fotografiilor. Era un serviciu remarcabil în folosul comunităţii pe care ei îl asigurau de câteva decenii. Mormonii aveau o organizaţie uriaşă şi cea mai eficientă activitate de cercetare din lume.

Brigitte se gândea la asta în timp ce se urca în avionul care urma să o ducă în Salt Lake City, sperând să găsească ceva interesant pentru mama sa. Nu se aştepta cu adevărat să dea peste ceva senzaţional în istoria familiei. Tot ce descoperise mama ei până acum era total inofensiv. Erau aristocraţi respectabili, care, nu se ştie din ce motiv, aleseseră să vină în Statele Unite ale Americii pe la mijlocul secolului al XIX-lea, la mult timp după domnia lui Napoleon. Poate veniseră să cumpere pământ ori să descopere teritorii noi, şi rămăseseră aici. Venise acum rândul lui Brigitte să se întrebe ce făcuseră în Franţa înainte să sosească în America, ce se întâmplase în timpul lui Napoleon şi în timpul Revoluţiei Franceze, care avusese loc cu cincisprezece ani înainte. Era într-o misiune de descoperire, care devenise dintr-odată mult mai interesantă decât înregistrarea unor date culese din lume despre dreptul femeii la vot. Poate că până la urmă mama ei avusese dreptate şi subiectul pe care-l cerceta acum era mai important decât cel care o preocupase în ultimii şapte ani. Brigitte urma să afle când ajungea în Salt Lake City.

Zborul dură cinci ore şi jumătate, iar de la aeroport Brigitte se îndreptă direct spre hotel. Fusese construit prin 1920 în stil european şi se afla în apropierea Pieţei Templului, destinaţia sa de a doua zi. Ca să se orienteze şi să iasă puţin la aer, făcu o scurtă plimbare înainte de cină. Găsi cu uşurinţă piaţa, la câteva străzi distanţă, şi zări imediat biblioteca în partea de vest a pieţei, lângă Muzeul de istorie al Bisericii şi coliba lui Osmyn Deuel, păstrată din 1847, cea mai veche clădire din oraş. Trecu pe lângă Templul Mormon cu cele şase clopotniţe impresionante ale sale, pe lângă Tabernacol, deschis publicului pentru repetiţiile şi concertele celebrului cor al Tabernacolului Mormon. Ambele clădiri impresionau ochiul, chiar şi din exterior. Văzu capitoliul şi trecu pe lângă casele Beehive şi Lion, care fuseseră construite la mijlocul anului 1850 ca reşedinţă oficială a lui Brigham Young, preşedintele Bisericii Mormone şi primul guvernator al statului Utah.

Brigitte era uimită să vadă câtă lume se plimba prin piaţă, în ciuda vremii răcoroase. Toţi priveau clădirile cu admiraţie şi cu interes, ceea ce sugera că nu erau localnici, ci turişti. Oraşul părea plin de oameni, majoritatea adunaţi în piaţă. Toţi erau veseli şi evident încântaţi că se aflau acolo. Atmosfera era molipsitoare, astfel că Brigitte se întoarse în camera de hotel într-o dispoziţie de zile mari. Proiectul mamei sale o făcea să se simtă mai bine ca oricând. Faptul că avea şi timp să-l cerceteze adăuga o nouă dimensiune vieţii ei.

Îşi sună mama din cameră, după ce comandă cina, şi îi povesti tot ce văzuse până atunci, spunându-i că îi părea rău că nu venise cu ea. Marguerite îi era recunoscătoare că făcuse acest drum în numele ei.

–Nu aş fi putut merge sub nici o formă, zise Marguerite. Mâine am campionatul de bridge.

Brigitte era fericită că, pentru o femeie care muncise din greu timp de douăzeci şi cinci de ani, deşi nu fusese pregătită pentru aşa ceva, mama ei ştia să se bucure

de timpul său liber. Își câștigase acest drept. Și dacă genealogia lor era atât de importantă pentru ea, Brigitte era fericită să-și folosească propria experiență în cercetare ca să-i fie de folos. Simțea că mormonii aveau să o ajute să avanseze cu proiectul ei. Existau în baza lor de date două miliarde de nume, două milioane și jumătate de role de microfilm și 300 000 de cărți cu informații strânse din toată lumea. Brigitte era convinsă că aveau să găsească date despre rudele lor din Franța. Mama ei voia să meargă cât mai mult înapoi în timp. Ar fi fost extrem de palpitant pentru ea să afle că familia de Margerac jucase un rol important în istoria Franței. Îi plăcuse istoria încă din liceu. Totul începea să aibă importanță tot mai mare pentru Brigitte, mai mare decât subiectul sufragetelor, care i se păruse vital până atunci. Era ceva mult mai personal, iar ea simțea că se afla la o aruncătură de băț de locul în care se așezaseră strămoșii ei.

Luase cina în camera de hotel și își dorea să poată discuta despre asta cu Ted. Știa că el nu plecase încă din Boston, și se gândi să-l sune, dar își dădu seama că doar sunetul vocii lui, acum că îl pierduse pentru totdeauna, ar fi întors-o pe dos. Urma să plece curând în Egipt, pe șantierul lui arheologic pe care-l preferase în locul ei.

Încercă să dea de colega ei din liceu în seara aceea și descoperi că nu avea nici o șansă să o găsească. După cum îi spusese aceasta, soțul ei era un descendent direct al lui Brigham Young, iar în cartea de telefon erau pagini întregi de familii Young. Prenumele lui era John, dar și aceștia erau cu sutele. Îi părea rău să nu se puteau întâlni, și își dori să fi păstrat legătura cu ea toți acești ani. Singurul lucru pe care îl știa despre ea era că avea zece copii. Pentru Brigitte era ceva greu de imaginat, dar părea un lucru obișnuit prin partea locului, unde familiile erau, de regulă, numeroase.

Dormi bine în acea noapte în patul mare şi confortabil. Ceruse să fie trezită la ora opt, iar când fu sunată, îl visa pe Ted. Era încă prezent în mintea ei, şi îi venea greu să creadă că ieşise din viaţa ei pentru totdeauna, dar asta era realitatea. Şase ani duşi de vânt, iar acum, în locul lor, o aşteptau câteva sute de ani din istoria familiei, după care trebuia să alerge în locul mamei sale. Dintr-odată, îi fu recunoscătoare pentru că o ajutase să nu se mai gândească la problemele ei. La trezire, simţea emoţia căutărilor ei, după care făcu un duş, se îmbrăcă şi mâncă repede la micul dejun terci de ovăz, ceai şi pâine prăjită, apoi plecă din cameră.

Cunoştea drumul către Piaţa Templului după plimbarea de recunoaştere de seara trecută. Văzu clădirile deja familiare şi intră în Biblioteca de Istorie a Familiei, unde se luă după semnele de orientare, care o ajutau să se descurce. În clădire erau sute de asistenţi dornici să te ajute. După ce vizionă scurta prezentare, Brigitte ştiu exact unde trebuia să meargă şi o luă către un birou situat la etaj, unde ştia că urma să găsească documentele pentru Europa. Îi explică tinerei de la recepţie că încerca să dea de o familie din Franţa.

–Din Paris? întrebă tânăra, punând mâna pe un carneţel de notiţe.

–Nu. Cred că din Bretagne, răspunse Brigitte în timp ce nota numele de fată al mamei sale, de Margerac, care, de altfel, era al doilea ei nume. Au venit în New Orleans undeva pe la 1850. Pe atunci era deja teritoriu american, după ce Napoleon îl vânduse americanilor cu cincisprezece milioane de dolari în timpul domniei sale. Nu ştiu nimic înainte de asta. De aceea am venit la dumneavoastră.

Îi zâmbi bibliotecarei care fusese atât de drăguţă şi de amabilă. Pe ecusonul ei scria Maggie Smith. Se prezenta Meg.

– Iar noi de aceea suntem aici, ca să vă ajutăm, spuse femeia cu amabilitate. Să vedem ce găsim în baza de date. Așteptați câteva minute!

Îi arătă lui Brigitte o zonă cu niște scaune unde putea aștepta, în fața unui aparat de citit filme, unde aveau să se uite la un microfilm, cercetând cu atenție liste, însemnări, certificate de naștere și de deces din zonă, fotografiate de cercetătorii care călătoriseră prin toată lumea.

Tânăra bibliotecară se întoarse după douăzeci de minute cu un film și se așeză lângă Brigitte. Porni aparatul și începură să se uite peste material. Trecură aproape zece minute până când Brigitte zări ceva familiar: de Margerac, Louise, născută în 1819, urmată de Philippe, Edmond și Tristan, toți născuți la puțin timp unul după celălalt, iar în 1825, Christian, mort câteva luni mai târziu. Documentele erau dintr-un comitat din Bretagne și le trimiseră înapoi în timp cu încă o generație. Dură încă o jumătate de oră și iată: încă trei dintre ei, băieți, născuți între 1786 și 1789, chiar înainte de Revoluția Franceză: Jean, Gabriel și Paul, frați născuți din aceiași părinți. De data aceasta, descoperiră și înregistrările morții lor în Quimper și Carnac, în Bretagne. Toți trei muriseră între 1837 și 1845. Brigitte notă cu atenție într-un carnețel pe care-l luase special în acest scop numele lor și datele nașterii și ale decesului. Continuând documentarea pe microfilm, descoperiră că Louise și Edmond de Margerac, soră și frate, muriseră în 1860, dar nu reușiră să găsească nici o însemnare cu privire la moartea lui Philippe sau a lui Tristan. Tânăra bibliotecară sugeră că era posibil ca ei să fi plecat de acolo și să fi murit apoi în altă parte, iar Brigitte știa că unii membrii ai familiei de Margerac, care veniseră în New Orleans pe la 1850, muriseră acolo. Aflase asta din ceea ce reușise mama ei să adune. Brigitte notă totul, ca să-i transmită mamei sale, deși intenționa să-i facă și câteva copii după datele de pe microfilme.

Se întoarseră apoi în timp încă o generaţie, descoperind datele de naştere ale lui Tristan şi Jean de Margerac, nume folosite şi de generaţiile ulterioare. Jean se născuse în 1760, iar Tristan – cu zece ani mai devreme. Decesul lui Jean nu era înregistrat, în schimb scria că Tristan, marchiz de Margerac, murise în 1817, după abdicarea lui Napoleon, apoi, câteva luni mai târziu, murise şi marchiza de Margerac, despre a cărei naştere nu scria nicăieri. Brigitte se întrebă dacă nu cumva aceasta venise din altă zonă a Franţei, şi, pe când verifica încă o dată data morţii ei, la doar două luni după soţul său, fu intrigată de ceva. Numele ei. Nu părea deloc franţuzesc.

–Ce fel de nume este ăsta? o întrebă pe bibliotecară. Este franţuzesc?

–Nu cred, răspunse femeia zâmbind. Ca în toate cazurile în care se implicase până atunci sau ca la majoritatea familiilor pe care le ajutase să afle informaţii noi, descoperiseră un mister.

Primul nume al marchizei de Margerac care figura era Wachiwi şi fusese notat cu caligrafia ornamentată a funcţionarului din acea vreme, la momentul morţii ei, în 1817.

–De fapt, este un nume amerindian. L-am mai întâlnit. Îl pot căuta pentru dumneavoastră, dacă doriţi, dar din câte ştiu, este Sioux.

–Ce ciudat să dai unei fetiţe franţuzoaice un nume Sioux, spuse Brigitte, care începea să devină tot mai curioasă.

Bibliotecara plecă să caute numele şi, în timp ce Brigitte îşi verifica notiţele, reveni pentru a-i confirma ce-i spusese înainte.

–Este un nume Sioux şi înseamnă „Cea-care-Dansează". E un nume foarte drăguţ.

–Este curios că o femeie nobilă din Franţa are un nume Sioux.

Era suficient de excentric pentru Brigitte, deşi cine ştie ce modă era pe atunci sau de unde auzise mama lui Wachiwi acel nume.

–Nu este deloc ciudat, explică bibliotecara. Am auzit că Ludovic al XVI-lea era fascinat de amerindieni încă dinainte de revoluţie. Am citit că invita şefi de trib indieni în Franţa şi îi prezenta la curte ca pe nişte oaspeţi de seamă. Poate că unii dintre ei au rămas acolo, iar pe vremea aceea căile de acces cele mai cunoscute erau prin Bretagne. Aşa că poate un şef Sioux, împreună cu fiica sa, a rămas în Franţa, iar ea s-a căsătorit cu marchizul, ruda dumneavoastră. Nu avea cum să ajungă singură în Franţa şi, mai mult ca sigur, unii dintre şefii de trib indieni erau însoţiţi de fiicele lor. Revoluţia a avut loc în 1789, şi, dacă ea a ajuns în Franţa înainte, prin 1780, avea şi vârsta potrivită pentru căsătorie. Dacă presupunem că era adolescentă când a sosit în Franţa, în 1780, înseamnă că avea vreo cincizeci de ani când a murit, în 1817, o vârstă frumoasă pentru o femeie la acea vreme. Cei trei băieţi născuţi între 1786 şi 1789 au fost ai ei, fără îndoială. Mai mult ca sigur că a fost o femeie Sioux care a sosit în Franţa din America şi i-a răpit inima marchizului. Nu am întâlnit până acum nici o franţuzoaică pe nume Wachiwi. Toate femeile cu acest nume despre care am citit erau din tribul Dakota Sioux.

–Cu siguranţă erau indieni Sioux în Franţa pe vremea aceea, iar unii dintre ei nu au mai plecat. Este o parte necunoscută a istoriei, dar care m-a fascinat întotdeauna. Nu au fost aduşi ca sclavi sau prizonieri, ci ca oaspeţi, şi majoritatea erau prezentaţi la curte.

Brigitte se trezi că e subjugată de ceea ce auzise. Găsise în propria familie o parte de istorie care-i trezise interesul.

Cumva, undeva, nu se ştie din ce motiv, marchizul de Margerac, care era bunicul străbunicului mamei sale, se căsătorise cu o tânără femeie din tribul Sioux şi o făcuse marchiză, iar ea îi născuse trei fii, cel mai mare dintre ei fiind botezat după fratele mai mic al marchizului, care murise. Câteva minute mai târziu, găsiră un document care atesta că marchizul mai avusese doi copii, născuţi înaintea celor trei aduşi pe lume de Wachiwi. Se numeau Agathe şi Matthieu. Marchiza trecută ca fiind mama lor nu se numea Wachiwi şi murise în 1778, exact când se născuse copilul lor mai mic. Era evident că murise la naştere, iar Wachiwi era a doua soţie a marchizului. Era fascinant să pună cap la cap toate bucăţile din plăcile funerare fotografiate de mormoni în Bretagne.

–Cum pot afla mai multe date despre Wachiwi? o întrebă Brigitte pe Meg, încântată de informaţiile primite şi de cele pe care reuşise să le dezgroape.

Îi depăşiseră cu mult aşteptările şi cu siguranţă era mai mult decât aştepta chiar şi mama ei. Reuşise să meargă înapoi în timp încă o sută de ani faţă de perioada pe care mama ei ajunsese să o investigheze, iar acum aveau nişte date foarte interesante despre o tânără Sioux care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne.

–Trebuie să mergeţi la tribul Sioux pentru mai multe informaţii. Au şi ei documente, chiar dacă nu atât de detaliate sau de variate din punct de vedere geografic ca ale noastre. Dar au transcris multă istorie transmisă prin viu grai. Nu este uşor să găseşti oameni, însă câteodată reuşeşti. Merită să încercaţi.

–Unde pot merge să aflu? La Biroul pentru Afaceri Indiene? întrebă Brigitte.

–Nu, cred că mai bine mergeţi la oficiul Sioux din Dakota de Sud. Va fi greu să găsiţi informaţii despre o femeie tânără dacă aceasta nu a fost fiica unui şef de trib important sau dacă nu a făcut ea ceva remarcabil, precum

Sacajawea, dar expediția lui Lewis și Clark[1] a avut loc douăzeci de ani mai târziu decât perioada în care apare Wachiwi, spuse Meg gânditoare.

Amândouă simțeau că își făcuseră o nouă prietenă, iar Brigitte avea impresia că exista o legătură între ea și înaintașa sa care se căsătorise cu un marchiz.

– Dumneavoastră chiar aveți trăsături Sioux, remarcă precaută bibliotecara, neștiind cum avea să reacționeze Brigitte, dar aceasta părea pierdută în gânduri.

– Tatăl meu era irlandez. Întotdeauna am crezut că de la el am moștenit părul negru, dar se pare că nu e așa. Poate e o rămășiță de la Wachiwi.

Dintr-odată, fu încântată de idee și își dori să afle tot ce se putea despre ea. Mai cercetară cu atenție toate documentele Bibliotecii de Istorie a Familiei timp de încă o oră, însă nu reușiră să mai afle nimic. Descoperise trei generații de rude, descendenți ai lui Tristan și ai lui Wachiwi de Margerac, și un mister de care nu știuse până atunci și pe care îl considera un dar. Îi mulțumi din suflet lui Meg pentru ajutor. Era spre sfârșitul după-amiezii când ajunse înapoi în camera de hotel și o sună pe mama ei. Marguerite părea binedispusă, și o anunță că, împreună cu partenera sa, câștigaseră campionatul de bridge.

– Am sau nu am o parte fascinantă de istorie a familiei pentru tine? întrebă victorioasă Brigitte, cu un entuziasm pe placul mamei sale.

– Ai găsit ceva?

Marguerite părea cuprinsă de emoție la auzul veștii.

– Nu doar „ceva". Trei generații de Margerac în Bretagne și două cazuri în care nu am găsit data decesului, Philippe și Tristan, dar, pentru că Philippe era cel mai

[1] Celebră expediție de la începutul secolului al XIX-lea de descoperire și explorare a vestului Americii de Nord, până la Oceanul Pacific. Cei doi exploratori au avut drept ghid o femeie Sioux numită Sacajawea. (n.tr.)

mare, el era marchiz la acea dată. Am reuşit să descopăr trei generaţii.

– Aceştia sunt cei doi care au plecat la New Orleans în 1848 şi în 1850, spuse Marguerite emoţionată. Doamne, Brig, i-ai găsit! Cine mai era? Ştiu totul despre cei doi. Philippe a fost străbunicul meu, bunicul lui tata. Fratele lui, Tristan, a plecat la New York după Războiul Civil, dar Philippe a murit în New Orleans înainte de acesta. Cât mă bucur că ai găsit documentele cu datele lor de naştere. Pe cine ai mai găsit? Mormonii sunt uimitori, nu-i aşa?

– Sunt incredibili. Am găsit o soră a lor sau o verişoară, Louise, un frate, Edmond, care a murit în Franţa, şi un frate mai mic, Christian, care a murit în copilărie. Cu o generaţie înainte, i-am găsit pe Jean, Gabriel şi Paul de Margerac, al căror tată era marchizul Tristan de Margerac. Am mai găsit încă doi copii ai acestuia, născuţi înaintea celorlalţi, şi pe amândouă soţiile – una a murit la naştere, şi cealaltă, la scurt timp după el. Poate ar trebui să mergem în Franţa, să ne uităm la documentele de acolo şi să vedem exact cine a fost căsătorit cu cine. Câteodată este greu să-ţi dai seama care sunt fraţi şi care sunt veri, dacă nu se specifică acest lucru. De regulă, nu este foarte clar, dar lucrul cel mai interesant pe care l-am aflat are legătură cu cea de-a doua soţie a marchizului de pe vremea lui Ludovic al XVI-lea.

– Incredibil câte ai aflat după o singură zi de cercetare!

Cele două femei erau în culmea fericirii, în special mama lui Brigitte, care în ziua aceea mai câştigase o sută de ani de istorie a familiei. Datele pe care le strânsese de la filiala bibliotecii nu erau atât de vaste ca acelea la care avusese acces Brigitte în Salt Lake City.

– Bibliotecara m-a ajutat incredibil de mult, toate documentele sunt acolo şi am avut noroc. Poate o fi destinul meu să aflu toate aceste lucruri.

Simțea că așa era. Era ceva aproape mistic. În ultimele trei ore, dăduse peste mai mult material antropologic decât studiase în zece ani.

–Numele celei de-a doua soții a marchizului era Wachiwi, spuse Brigitte, de parcă îi dăruia un cadou.

–Wachiwi? E franțuzesc? Marguerite părea încurcată. Nu cred că este. De ce naționalitate e?

–Era Sioux. Îți imaginezi asta? În Bretagne. Se pare că Ludovic al XVI-lea a invitat mai mulți șefi Sioux la curte, ca oaspeți de seamă. Unii dintre ei au rămas. Ea trebuie să fi fost rudă cu unul dintre aceștia – sau a ajuns în Franța singură. Dar bibliotecara spune că nu este nici o îndoială. Este Sioux. Wachiwi înseamnă „Cea-care-Dansează". Așa că, mamă, undeva, cu generații în urmă, în istoria familiei, avem o femeie Sioux. Ea s-a căsătorit cu marchizul și a avut trei fii. Unul dintre ei trebuie să fie tatăl lui Philippe și al lui Tristan, care au plecat la New Orleans, iar bătrânul Tristan și Wachiwi sunt bunicii lor. Asta înseamnă că ea a fost bunica străbunicului tău, mamă. Vreau să aflu mai multe despre ea. După câte se pare, pentru asta trebuie să merg la indienii Sioux. Cred că de aici plec în Dakota de Sud. Vreau să văd ce pot găsi.

Brigitte nu mai fusese într-o astfel de expediție din școală, dar era ceva ce îi plăcea, având legătură cu antropologia. În cele din urmă, întâlnise un înaintaș care-i trezise interesul. Brigitte nu se mai simțise atât de bine de ani de zile. Până și numele ei era romantic: Wachiwi. Cea-care-Dansează. Simplul gând la ea o făcea să viseze.

–E greu de crezut că o tânără Sioux a bătut singură tot drumul până în Bretagne și s-a căsătorit cu un marchiz. Era un drum incredibil de lung în vremurile acelea. Cred că i-a luat luni de zile să ajungă acolo cu o corabie mititică.

–Imaginează-ți cum era să fii o femeie Sioux la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. E uluitor, adăugă Brigitte. Sper să găsesc ceva despre ea în mărturisirile orale. Femeia de la Biblioteca de Istorie a Familiei spunea că este puțin

probabil, dacă nu era fata unui șef important de trib. Dar poate a fost. Sigur a fost cineva important, de vreme ce a ajuns în Franța și a fost prezentată la curtea regelui, dacă așa l-a cunoscut pe marchiz.

–S-ar putea să nu aflăm niciodată, draga mea, încercă mama ei, mai cumpătată, să-i tempereze entuziasmul.

Dar Brigitte avea o misiune de îndeplinit. Voia să descopere tot ce se putea găsi despre o fată Sioux, pe nume Wachiwi, care făcea parte din istoria ei. Simțise că între ele două exista o legătură specială și că trebuia să facă tot ce putea ca să afle mai multe despre ea. Wachiwi, soția marchizului Tristan de Margerac. Brigitte simțea un imbold puternic să afle cine fusese aceasta, de parcă însăși Wachiwi o chema, ademenind-o cu taina ei. Era o provocare căreia nu-i putea rezista.

capitolul 4

Călătoria de la Salt Lake City până în orașul Sioux Falls din Dakota de Sud fusese lungă. Brigitte fusese nevoită să zboare întâi spre Minneapolis, să-și omoare timpul prin aeroport și apoi să ia un alt avion spre Sioux Falls. Ajunse acolo după șase ore de la plecarea din Salt Lake. Nu mai avea răbdare până a doua zi dimineața, când urma să meargă la universitate și să-și înceapă cercetările. Universitatea se afla în Vermillion, Dakota de Sud, la vreo sută de kilometri de Sioux Falls, dar hotărâse să doarmă în Sioux Falls și să plece la drum din nou a doua zi dimineață. Singurul loc de cazare pe care îl găsise era într-un motel curat, luminat puternic, peste drum de un parc. Orașul era situat pe malurile abrupte ale Marelui Râu Sioux. După ce-și lăsă bagajul în camera de motel, Brigitte ieși să ia puțin aer. În timp ce se plimba, privirea îi fu atrasă de un restaurant drăguț, și se opri să mănânce ceva. Îi plăcea să urmărească oamenii care intrau și ieșeau în timp ce mânca.

La plecare, văzu că începuse să se aștearnă zăpada. Aerul era înghețat, iar ea abia aștepta să ajungă la motel. Voia să se trezească devreme și să plece cu mașina spre Vermillion a doua zi dimineața. Destinația ei era Universitatea din Dakota de Sud, unde Institutul de Studii Amerindiene găzduia Biblioteca Memorială Dr. Joseph Harper Cash. Acolo erau cărțile, fotografiile, filmele și imaginile care făceau referire la istoriile transmise prin viu grai, căutate de Brigitte. Cei din tribul Sioux numeau miturile și legendele lor „lecții". Spera ca acolo misterul lui Wachiwi să fie rezolvat.

Dacă nu, habar n-avea unde ar mai fi putut merge. Institutul de Studii Amerindiene era categoric locul de referinţă, unde erau păstrate istoriile transmise prin viu grai ale indienilor Sioux în aproape şase mii de interviuri înregistrate. Dar femeia pe care o căuta ea trăise cu mai bine de două sute de ani în urmă, mai degrabă vreo 230 de ani, şi nu era uşor de găsit. Era proverbialul ac în carul cu fân, şi doar printr-un noroc chior ar fi putut fi transmisă vreo poveste despre ea din generaţie în generaţie, iar apoi înregistrată. Poate că faptul că Wachiwi sau tatăl ei plecaseră în Franţa îi făcuse să iasă în evidenţă. Trebuie să se fi remarcat în vreun fel din moment ce plecase atât de departe de locul ei natal.

Obiectele de la institut erau vechi şi fragile şi fuseseră conservate cu grijă. Brigitte întâlni din nou o bibliotecară care nu doar că îi fusese de mare ajutor, ci rămăsese şi fascinată de povestea ei. Asemenea lui Brigitte, bibliotecarei îi plăcu nespus ideea că Wachiwi ajunsese la curtea regelui Franţei şi rămăsese în Franţa şi se căsătorise cu un marchiz. Amândouă credeau că fusese una dintre rarele ocazii în care strămoşii americanilor, ca Benjamin Franklin şi Thomas Jefferson, fuseseră oaspeţi la curtea franceză. Poate şi Wachiwi de Margerac. Cum ajunsese ea acolo? Cine o invitase? Cine o însoţise? Cum de rămăsese pe un continent atât de îndepărtat de casă? Brigitte se întrebă dacă rudele călătoriseră cu ea. Poate părinţii sau fraţii ei. Era de neconceput ca ea să fi călătorit de una singură până în Franţa, cu atât mai mult cu cât era o tânără Sioux.

Bibliotecara, pe care o chema Jan, îi explică lui Brigitte că regulile de comportament pentru o tânără Sioux fuseseră mult timp foarte stricte. Erau izolate, virginitatea era importantă şi nu aveau voie să privească direct în ochi un bărbat din tribul lor. Prin urmare, puteau doar să presupună că Wachiwi fusese înconjurată cu atenţie şi protejată în timpul călătoriei spre Franţa. Era greu de închipuit reacţia familiei ei sau a lui la anunţul căsătoriei

cu marchizul. Erau o pereche total atipică. Până la urmă, Brigitte dădu peste o înaintașă care nu doar că îi stârnea imaginația, dar îi și înrobise inima. Asta făcea ca tot proiectul să prindă, în sfârșit, viață.

Femeia de la bibliotecă îi arătă nenumărate fotografii cu tinere Sioux, și de această dată amândouă remarcară o oarecare asemănare cu câteva dintre ele. Brigitte era mai matură și mai modernă, trăsăturile ei nu erau atât de accentuate, dar observaseră asemănări între ea și fetele din fotografii. Părul negru făcea asemănarea și mai remarcabilă. Fie Wachiwi avusese gene puternice, fie era o coincidență, dar Brigitte părea, oricum, încântată. Abia aștepta să-i povestească lui Amy când ajungea acasă. Dintr-odată, se simțea exotică, iar legătura dintre ea și tânăra care se aventurase într-o lume complet nouă devenise și mai puternică.

Jan îi arătă înregistrările povestirilor transmise prin viu grai. Era greu să știi de unde să începi, fiindcă erau foarte multe. Dar bibliotecara le cunoștea foarte bine. Se uitaseră cu atenție peste o parte dintre ele toată după-masa, până când se închise biblioteca. Nu găsiseră nimic despre Wachiwi sau măcar despre un șef de trib care plecase la curtea franceză, deși Brigitte știa că mulți fuseseră în Franța, iar bibliotecara îi spuse că și ea citise despre asta, mai ales în cărțile despre Franța secolului al XVIII-lea. Văzuse chiar și desene cu șefi de trib Sioux care purtau o combinație între veșmintele specifice traiului la curtea regală și cele native.

Brigitte se simțea descurajată pe drumul de întoarcere la motelul din Sioux Falls. Sperase să găsească ceva, orice ar fi putut-o conduce la Wachiwi cea din ceața timpurilor. O sună pe mama ei să îi spună că încă nu descoperise nimic. În acea noapte, o visă pe Wachiwi. Era o tânără frumoasă.

Nu găsiră nimic nici a doua zi, iar în a treia zi Brigitte se resemnase deja, fiind hotărâtă să renunțe, când dădură peste o serie de istorisiri povestite de bătrânii Sioux

ai unui trib Dakota. Poveştile fuseseră înregistrate în anul 1812, iar într-un caz era vorba despre amintirile pe care un bătrân şef de trib le avea de când era doar un băieţel. El vorbea despre un şef Dakota, pe nume Matoskah, Ursul Alb, care avea cinci băieţi de la prima soţie, care murise. A doua soţie fusese o tânără foarte frumoasă, care murise şi ea dând naştere unei fetiţe. Copilul devenise lumina ochilor tatălui ei. Crescuse protejată de tată şi de fraţii ei şi refuzase să se căsătorească, astfel că ajunsese cea mai în vârstă fată necăsătorită din trib. Şeful Matoskah nu credea că nu exista nici un viteaz demn de ea, iar el şi fiica lui refuzaseră toţi pretendenţii care îi cereau mâna. Omul care povestea spunea că era o tânără mândră şi frumoasă. Apoi pomenea despre războaiele purtate cu tribul Crow, despre tinerii curajoşi care-şi dăduseră viaţa ca să apere satul, despre grupurile care purtau războaiele, despre atacuri, după care revenea la fată. Spunea că, în timpul unui atac, luptătorii Crow îi omorâseră doi fraţi care încercau să o apere şi un băieţel, apoi o luaseră prizonieră, pentru şeful tribului lor. Luptătorii Sioux încercaseră să o aducă înapoi, dar nu izbutiseră, iar marele-şef Matoskah murise de inimă rea un an mai târziu. Bărbatul care povestea spunea că, atunci când fata plecase, spiritul tatălui plecase cu ea. Era tânăr când se petrecuseră cele povestite de el, dar spunea că îşi amintea bine. Mai zicea că auzise din nou, ani mai târziu, poveşti despre ea, despre faptul că fusese dată şefului tribului Crow, pe care ea îl omorâse şi apoi fugise. Nu fusese găsită şi nu a mai fost văzută vreodată. Nu se mai întorsese în tribul tatălui ei. Un vânător francez spunea că o văzuse odată, călătorind împreună cu un bărbat alb, dar vânătorii aveau reputaţia de mincinoşi printre indieni, aşa că nu îl crezuse nimeni. Fata era pierdută. Bărbatul care spunea povestea nu ştia nimic; poate fusese luată de un mare spirit fiindcă îl omorâse pe şeful tribului Crow. Spunea că numele ei era Wachiwi, cea mai frumoasă fată

pe care o văzuse vreodată, iar tatăl ei, șeful Matoskah, fusese cel mai înțelept șef pe care îl cunoscuse.

„Am găsit-o", se gândi Brigitte, în timp ce bătrânul povestea o altă amintire a tinereții lui, despre vânătorile de bizoni de pe Marile Câmpii. Wachiwi. Fusese răpită din tribul ei și dată șefului unui alt trib, Crow. Se spunea că îl omorâse pe șef, apoi fugise. Cine era vânătorul alb cu care fusese văzută? Brigitte avea impresia că urmărea o fantomă. Evazivă, frumoasă, misterioasă, curajoasă. Se întreba dacă era aceeași Wachiwi care apăruse în documentele din Franța. Era greu de spus. După mai bine de două sute de ani, urmele erau abia perceptibile. Poate nici nu conta. Știau destule. Dar Brigitte era ca un câine care prinsese un os. Nu-i mai dădea drumul.

Toată săptămâna următoare, împreună cu Jan, scotoci prin arhiva poveștilor tribului Crow, care făceau parte din națiunea Sioux, chiar dacă de multe ori se războiau cu cei din Dakota Sioux. La prânz, Brigitte și Jan mergeau la un restaurant din apropiere și vorbeau neîncetat despre colecția de istorisiri pe care Brigitte le descoperea în fiecare zi. Poveștile erau fascinante, iar Brigitte se îndrăgostise de oamenii despre care citea. Vorbind cu Jan despre ceea ce afla, simțea cum totul prindea viață. Era ca o călătorie înapoi în timp.

Trecuseră câteva zile, iar ele tot nu găseau nimic. Însă, în cele din urmă, ea apăru din nou, iar povestea ei se confirmă.

Bărbatul care spunea povestea cânta laude lui Napayshni, șeful tribului Crow, pe care îl cunoscuse când era copil. Spunea că șeful avea două soții și că îi fusese adusă și o tânără frumoasă, luată de la Sioux. Bărbatul spunea că ea era un spirit rău care îi vrăjise șeful și îl ademenise în pădure, unde îl omorâse. Nu mai fusese găsită niciodată. Crezuseră că fusese răpită de alt trib, dar un vânător zisese că o luase un francez, și că dispăruse de mult timp. Bărbatul

care povestea era convins că ea era un spirit, nu o fată, și că pur și simplu dispăruse după ce le omorâse șeful.

Pe măsură ce citea, Brigitte devenea tot mai convinsă că era vorba despre Wachiwi și era fascinată de consemnarea care apărea despre francez. Intuise că o salvase cineva pe fată, și, indiferent ce se întâmplase, fusese, cu siguranță, tare curajoasă dacă-l omorâse pe cel care o răpise și apoi fugise. Ceva îi spunea că era aceeași Wachiwi care plecase în Franța, și, indiferent cine era francezul din a doua poveste, o luase cu el acasă. Restul poveștii putea să nu fie dezvăluit. Era de-ajuns. Brigitte aflase tot ce avea nevoie să știe despre Wachiwi, tânăra indiană, adorată de tatăl ei și de frați, răpită în timpul unui atac al celor din tribul Crow și dată șefului lor, pe care îl ucise ca să scape. Apoi un francez misterios o găsise și o dusese cu el în Franța. Probabil fusese o femeie tulburătoare. Cel de-al doilea povestitor spunea că ea îi fermecase pe toți. Dar nu era vrăjitoare, ci mai degrabă o tânără frumoasă și foarte curajoasă, care devenise marchiză în Bretagne. Era o poveste extraordinară și o istorie remarcabilă, pe care o puteai împărtăși celorlalți.

Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să plece, dar reușise să ducă la bun sfârșit ceea ce venise să facă în Dakota de Sud. Găsise dovezile de care avea nevoie pentru a contura povestea lui Wachiwi. Îi mulțumi lui Jan din suflet înainte de plecare, simțind că își făcuse o prietenă. După ce își luară rămas-bun, se întoarse în Sioux Falls și luă un avion spre Boston. Se simțea liniștită, ca și când regăsise o părticică din ea pe care o așezase, în sfârșit, la locul potrivit. Wachiwi. Cea-care-Dansează. Se întreba ce ar mai descoperi dacă ar continua săpăturile în Franța. O fată atât de remarcabilă ca ea ar fi fost și acolo subiect de senzație: o tânără indiană Dakota Sioux care îi răpise inima unui marchiz și-și petrecuse restul vieții în Franța. Cu siguranță, cineva scrisese undeva ceva despre ea. Misiunea lui Brigitte era de-acum să meargă pe urmele ei.

capitolul 5

Gândurile i se învălmășeau în minte în timpul zborului din Dakota de Sud spre Boston. Fusese plecată doar zece zile, dar simțea că viața ei fusese schimbată pentru totdeauna de o femeie din națiunea Dakota Sioux. Zile întregi nu se gândise decât la Wachiwi, în timp ce încerca să o găsească în istorisirile transmise prin viu grai. Erau încă o mulțime de mistere. Cum ajunsese să părăsească tribul Crow după ce fusese răpită? Era aceeași Wachiwi care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne? Chiar ea fusese cea care-l omorâse pe șeful Crow și apoi dispăruse? O salvase cineva? Cine era bărbatul alb care era cu ea și despre care se pomenea în istorisirile transmise pe cale orală? Dar francezul din celelalte povestiri? Și cum ajunsese în Franța din Dakota de Sud? Brigitte era convinsă că era vorba despre aceeași fată și se simțea îngrozitor de frustrată că nu avea toate detaliile, toate verigile lipsă, ca să poată pune povestea cap la cap. Parcă era unul dintre colegii paleontologi ai lui Ted care găseau fragmente de oase și încercau să reconstruiască întregul schelet al unui dinozaur, să descopere totul despre el, unde trăise, cum murise, care-i fuseseră dușmanii. Mai devreme sau mai târziu, piesele puse cap la cap alcătuiau întregul. Spera să se întâmple la fel și în cazul lui Wachiwi. Fusese o călătorie tare interesantă. Era fericită că mama ei o convinsese să meargă în Salt Lake City. Preluase proiectul de unde îl lăsase mama sa și descoperise ceva cu totul nou. Wachiwi. Brigitte considera că ea era mai interesantă decât toate rudele lor laolaltă, poate exceptându-l pe marchiz.

Deși excursia reușise să-i abată cu totul gândurile de la problemele și eșecurile ei, revenirea în apartamentul

din Boston o cufundă într-o depresie ce-i tăia respiraţia. Apartamentul era întunecos şi plin de praf. Nu mai fusese făcută curăţenie în el de două săptămâni, sau poate chiar de mai mult. Primul lucru pe care-l zări când se uită la bibliotecă fu un raft plin cu cărţi de-ale lui Ted, pe care uitase să i le înapoieze, iar el uitase să le ceară înapoi. Asta îi reaminti că el plecase definitiv, iar ea nu mai avea nici iubit, nici slujbă. Nu primise nici un răspuns la e-mailurile şi la CV-urile trimise. Nimeni nu-i oferise un loc de muncă sau măcar şansa unui interviu. Şi nu exista nici un bărbat în viaţa ei. Dacă voia unul, trebuia să înceapă să iasă la întâlniri. Dar cum să facă asta? Întâlniri virtuale, pe internet? Întâlniri cu necunoscuţi, aranjate de prieteni? Să agaţe tipi prin baruri? Nu o atrăgea nici una dintre aceste soluţii, iar gândul de a ieşi din nou la întâlniri, după şase ani, o aducea în culmea disperării.

Când îşi verifică mesajele telefonice, văzu că Ted o sunase ca să-şi ia rămas-bun. Nu o căutase pe mobil, unde avea toate şansele să-i răspundă, ci sunase pe fix, la o oră la care era mai mult ca sigur plecată. Era o dovadă de laşitate. Nu îndrăznea să discute cu ea, ci doar îi lăsase mesaj că pleca în Egipt a doua zi. Când zburase spre Dakota de Sud, el era în avionul spre Egipt. Plecase. Pentru totdeauna. În căutarea visului său. Dar care era visul ei? Să lucreze din nou în comisia de admitere, să verifice iar şi iar cereri de înscriere? Să termine o carte plictisitoare despre dreptul femeilor la vot pe care nu avea să o citească nimeni? Timp de zece zile, fusese cât se poate de entuziasmată de ceea ce făcuse. Câteva ore mai târziu, se simţea din nou moartă. La fel de moartă ca viaţa ei. Dar nici nu putea să alerge pe urmele lui Wachiwi pentru tot restul vieţii ei. Trăise cu mai bine de două secole în urmă, şi multe dintre tainele care o înconjurau n-aveau să fie niciodată rezolvate, iar întrebările aveau să rămână fără răspuns. Trebuia să se întoarcă la realitate şi să termine o carte care nu o mai interesa, să-şi caute un loc de muncă pe care nu-l voia

și să găsească un înlocuitor pentru un bărbat pe care nu credea că-l iubise cu adevărat și care, la rându-i, nu o iubise. Ce făcea cu viața ei? Ce făcuse în ultimii zece ani? Al naibii să fie dacă știa! Știa și mai puține despre ce voia să facă. Era cea mai proastă perioadă din viața ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Se trezi a doua zi și-și organiză toate notițele luate în Dakota de Sud și în Salt Lake City. Voia să le aranjeze în ordine cronologică și să i le dea așa mamei sale. Până la prânz, avea deja totul organizat, și îi trimise un fax mamei sale. După-masă târziu, mama ei telefonă, după ce reuși să citească și să asimileze tot materialul.

– Fantastic, Brig. Sunt sigură că este vorba despre aceeași femeie care s-a căsătorit cu marchizul.

– Și eu cred același lucru, dar nu pot demonstra. Cu siguranță a fost o femeie extraordinară. E plăcut să știi că suntem înrudite cu ea. Cred că a fost un copil tare înfigăreț.

Mama ei zâmbi. Brigitte părea să-și fi revenit, dar Marguerite era îngrijorată de direcția pe care urma să o ia viața ei.

– Așadar, ce are de gând copilul *meu* băgăreț să facă de acum înainte? o întrebă. Rămâi în Boston sau te muți în New York? Ar fi un moment potrivit, și probabil ai câștiga mai bine.

– Sunt mai multe colegii în Boston, răspunse cu înțelepciune Brigitte. Aștept răspunsurile din partea lor și încerc să-mi termin cartea.

Simplu de spus, greu de făcut. A doua zi, când reveni la cartea ei despre vot, simțea că un bloc de beton îi strivea creierul. După documentarea captivantă despre Wachiwi, să scrie acum despre dreptul la vot era ca și cum ar fi înotat într-un ocean de clei. Pur și simplu, nu putea să o facă și nici nu mai știa de ce crezuse că o carte despre dreptul femeii la vot ar fi o idee bună. În acea după-amiază o sună pe Amy.

–Cred că sunt schizofrenică, își anunță prietena când aceasta răspunse la telefon.

–De ce? Auzi voci?

–Nu încă, dar poate ar trebui. Singura voce pe care o aud e a mea, și mă plictisește de moarte. Cred că sufăr de blocajul scriitorului. Am impresia că despărțirea de Ted m-a traumatizat. Îmi urăsc dintr-odată cartea.

–E doar o criză. Mi se întâmplă și mie. Du-te să te plimbi, să înoți sau să joci tenis. Fă puțin sport! Te vei simți mai bine când te întorci acasă.

–Am avut parte de cele mai grozave zece zile din viața mea.

Amy simțea emoția din glasul lui Brigitte, ceea ce o făcu să vibreze.

–Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Un tip?

–Nu, o tânără indiană Sioux pe care am descoperit-o în trecutul familiei mele. A fost răpită din satul său de cei din tribul Crow, a fugit de la ei, probabil le-a omorât șeful încercând să scape, apoi se pare că a plecat cu un francez, un bărbat alb, în orice caz, și, habar n-am cum, a ajuns din Dakota de Sud în Franța, unde s-a măritat cu un marchiz, și e posibil să fi trecut și pe la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. Cât de interesant ți se pare asta?

–Foarte. Totuși, sunt prea mulți de „se pare", „probabil" și „e posibil" în poveste. Cât știi sigur și cât îți dorești să fie adevărat?

–Îmi doresc ca toată povestea să fie adevărată. Unele istorisiri transmise prin viu grai sunt destul de vagi, dar numele ei apare în multe dintre ele. Cu siguranță s-a căsătorit cu marchizul, iar mama este o descendentă directă a ei, așa că și eu sunt. A ajuns în Bretagne, s-a căsătorit cu marchizul, și cu siguranță era o Sioux. Asta știu sigur. M-am îndrăgostit de ea urmărindu-i viața. Este cel mai interesant lucru pe care l-am citit sau pe care l-am studiat de ani de zile, dar a trebuit să mă întorc aici, apartamentul meu este murdar, iubitul meu este doar o amintire

și mi-a lăsat și un mesaj stupid înainte să plece în Egipt, pentru totdeauna. Nimeni nu îmi oferă un loc de muncă, nici acum și probabil niciodată, și, dacă s-ar întâmpla, nu cred că mi-ar păsa, plus că trebuie să termin și cea mai plictisitoare carte din lume, pe care o urăsc. Ce mă fac?

–Am impresia că ai nevoie de un nou început. Ce-ar fi să pui cartea pe un raft și să te apuci să scrii despre altceva? De ce nu scrii despre străbunica ta cea fascinantă? Ar putea fi mult mai interesant decât dreptul femeii la vot.

–Probabil că este, dar să arunc la gunoi șapte ani de muncă? Am pierdut șase ani cu Ted. Zece ani am lucrat la universitate, și cei de-acolo s-au debarasat de mine printr-un preaviz de două ore. Prea mulți ani de pe urma cărora nu am ce aduna.

–Câteodată, trebuie să renunți, pur și simplu. Ca atunci când faci o investiție proastă: la un moment dat, te oprești, îți evaluezi pierderile și o iei de la capăt.

Brigitte știa că era un sfat bun.

–De acord. Dar de unde să încep?

–Vei ști. Acum cred că ai nevoie de o pauză. De ce nu pleci într-o excursie? Una adevărată, nu la Salt Lake City sau în Dakota de Sud. De ce nu pleci în Europa, de exemplu? Pe internet găsești bilete ieftine dacă vrei.

–Da. Poate. Brigitte nu părea convinsă. Vrei să ieșim undeva la cină?

–Nu pot, refuză Amy cu părere de rău în glas. Lucrez la un articol nou pe care trebuie să-l predau săptămâna viitoare. Amândoi băieții sunt bolnavi, și nu am reușit să fac nimic. Dacă nu rămân să lucrez, am încurcat-o.

Brigitte se simțea mai bine când închise telefonul, dar nu de-ajuns. Era neliniștită și plictisită, de parcă viața ei nu avea nici o direcție. În acea noapte se gândi la ce îi spusese Amy. Poate avea dreptate. Poate chiar trebuia să facă o nebunie de genul unei călătorii în Europa, chiar dacă nu avea o slujbă. Poate era momentul potrivit

pentru aşa ceva. Ar putea merge în Bretagne sau la Paris şi să mai caute informaţii despre Wachiwi. Pe la miezul nopţii, oarecum agitată, se hotărî să plece, iar a doua zi dimineaţă începuse deja să caute bilete pe internet, aşa cum îi sugerase Amy.

Găsi unul pentru weekendul următor. Martie nu era o lună grozavă din punct de vedere meteorologic pentru a vizita Europa, dar îşi spuse că nici un moment nu putea fi mai bun decât acesta, deoarece nu avea nimic altceva în plan; în plus, era un lucru care avea să o binedispună. Îşi sună mama în acea după-amiază şi-o anunţă ce avea de gând să facă, lăsând-o cu gura căscată. Wachiwi îi dăduse lui Brigitte poftă de viaţă. Devenise obsedată să o găsească. Mama ei era de părere că excursia în Bretagne şi la Paris era o idee minunată. Virusul genealogiei o molipsi şi pe ea, la fel ca pe mama ei. Dar nu lunga ascendenţă aristocratică o fascinase pe Brigitte, ci Wachiwi. Tânăra Sioux care sfidase greutăţile, supravieţuise inimaginabilului, obţinuse imposibilul, ajunsese în Franţa şi se căsătorise cu un marchiz. Nici antropologul şi nici femeia Brigitte nu şi-ar fi putut imagina ceva mai interesant. Ce făcea ea acum era mult mai interesant decât fusese mult aşteptatul şantier arheologic din Egipt pentru Ted. Totul era atât de proaspăt, Wachiwi era atât de reală şi părea atât de vie! Abia aştepta să ajungă în Franţa şi să continue căutările.

Cu un oftat, puse în două cutii de carton toate materialele despre dreptul femeii la vot şi le împinse sub birou. La fel ca Scarlett O'Hara, avea să se gândească la asta a doua zi. Acum nu îi stătea mintea decât la Wachiwi. Restul putea să mai aştepte.

capitolul 6

Wachiwi
Primăvara lui 1784

Era primăvară, și tabăra pe care șeful Matoskah o alesese pentru tribul său era bună. Prin apropiere curgea un râu. Femeile începuseră deja să repare wigwamurile după stricăciunile suferite în timpul iernii, iar scoarțele fuseseră spălate și întinse să se usuce la soare. Câteva grupuri mici de femei făceau haine pentru vară și pentru iarna care urma să vină, iar în jurul lor, copiii alergau, râdeau și se jucau. Tribul șefului Matoskah era unul dintre cele mai mari triburi Dakota Sioux, și se credea că bărbatul era cel mai înțelept șef al națiunii sale. Poveștile despre tinerețea sa, despre faptele de vitejie în bătălii, despre victoriile împotriva dușmanilor, despre îndemânarea cu care călărea și despre vânătorile de bizoni erau nenumărate. Cei cinci fii ai săi erau la fel de respectați. Toți erau bărbați mândri, căsătoriți, care aveau și ei copii la rândul lor. Doi dintre ei urmau să conducă în dimineața următoare prima vânătoare de bizoni a sezonului. Șeful Matoskah, Ursul Alb, era bătrân acum, dar încă își conducea tribul cu înțelepciune, forță și, la nevoie, cu o mână de fier.

Singura sa slăbiciune, bucurie și lumină a ochilor era Wachiwi, fiica născută de a doua soție a sa. Prima soție murise din cauza unei boli într-o tabără de iarnă, în timpul unui război cu cei din tribul Pawnee. Când se întorsese după un atac, o găsise învelită într-o piele de bizon pe un eșafod, cu trupul neînsuflețit acoperit de zăpadă. O jelise multă vreme. Fusese o femeie bună și îi dăruise cinci fii curajoși.

Trecuseră multe ierni până când Ursul Alb se căsătorise din nou, și fata pe care o alesese era cea mai frumoasă din sat. Era mai tânără decât fiii săi. Ar fi putut să aibă mai multe femei, mai multe soții în același timp, așa cum făceau mulți bărbați, dar întotdeauna preferase să trăiască doar cu una. Mireasa pe care o alesese în cele din urmă, pentru care îi dăduse tatălui acesteia douăzeci dintre cei mai buni cai ai săi, în semn de respect pentru familia ei, era aproape o copilă, dar era înțeleaptă, puternică și atât de frumoasă, încât inima lui tresălta de câte ori o vedea. Numele ei era Hotah Takwachee, Căprioara Albă, iar pentru el era chiar o căprioară.

Trăiseră doar trei anotimpuri împreună, până când ea i-a născut primul lor copil, singura lui fiică. Mama ei venise la începutul toamnei să o ajute la naștere. Copila se născuse în zorii zilei, minunată, frumoasă și perfectă. Mama ei murise până la apusul soarelui. Ursul Alb era din nou singur, cu micuța Căprioarei Albe. Femeile din sat o alăptaseră și o îngrijiseră, dar copila locuise cu tatăl ei în wigwam. Ursul Alb nu își mai luase altă soție. Vâna împreună cu fiii săi, stătea în cort cu ei până noaptea târziu, fumând din pipă și plănuind atacuri asupra dușmanilor sau expediții de vânătoare. Și, cu toate că nu putea recunoaște deschis, deoarece era vorba despre o fată, se simțea extraordinar alături de copila lui, care îi lumina sufletul în fiecare clipă. Câteodată, se plimba cu ea prin pădure și o învăța chiar el să se ascundă. Era cea mai curajoasă călăreață din sat și stătea pe cal mai bine decât majoritatea bărbaților. Talentul ei la călărit era renumit printre triburile din împrejurimi. Chiar și dușmanii auziseră de fata dansatoare a șefului de trib care avea puteri magice asupra cailor. Ursul Alb era mândru de ea, iar fata, pe măsură ce creștea, era întotdeauna alături de el.

Ursul Alb primise cea dintâi cerere în căsătorie pentru ea puțin după ritualul ei de inițiere ca femeie din partea unui războinic mai vârstnic decât frații ei. Era un luptător

curajos şi un vânător excelent, care avea deja două soţii şi mai mulţi copii, dar Wachiwi îi răpise inima. Deseori venea şi cânta la flaut în faţa wigwamului, dar Wachiwi nu se arăta, ceea ce însemna că nu era atrasă de el. Începuse să-i lase în faţa cortului păturí, mâncare, după care, disperat, adusese o sută de cai, oferta oficială pentru mâna ei, care fusese în cele din urmă refuzată de mult dorita fecioară. Ea îi spunea neîncetat tatălui său că nu voia să-l părăsească, şi, amintindu-şi prea bine ce se întâmplase cu mama ei la naştere, nici Ursul Alb nu se putea despărţi de ea – nu încă. Ştia că până la urmă ea trebuia să se mărite. Era prea frumoasă şi plină de viaţă ca să nu facă asta, dar el voia să mai stea împreună câţiva ani înainte ca ea să-şi asume responsabilităţile unei soţii. Nu era pregătit să renunţe la ea. Era cea mai vârstnică fată nemăritată din tribul său, pe când avea şaptesprezece primăveri, dar era fata şefului de trib. Cam pe atunci începu şi ea să se simtă atrasă de un tânăr luptător de vârsta ei. Nu participase încă la bătălii importante sau la expediţii de vânătoare în care să se afirme, iar ea şi tatăl ei ştiau că el trebuia să-şi demonstreze curajul în luptă şi în vânătoarea de bizoni. Însă mai era timp. Wachiwi era pregătită să-l aştepte, iar tatăl ei era mulţumit. Într-o bună zi el avea să fie un soţ potrivit pentru ea, dar până atunci Wachiwi putea rămâne cu tatăl ei. Ursul Alb nu se grăbea să-l ajute pe tânărul Ohitekah să câştige mâna fiicei sale, dar ştia că acea zi urma să sosească. Spera doar că nu prea curând. Iar Wachiwi nu putea decât să se bucure că rămânea alături de tatăl ei. Era odrasla lui mult iubită, se bucura de toată atenţia lui şi era protejată atât de el, cât şi de fraţii ei.

Pe măsură ce zilele primăverii se lungeau, se organizau tot mai multe curse de cai şi demonstraţii. Wachiwi avea permisiunea să ia parte la ele deoarece tatăl ei era şeful şi pentru că ea călărea mai ferm, mai rapid şi mult mai periculos decât majoritatea tinerilor. Era plăcerea fraţilor ei să pună rămăşaguri pe ea, şi erau în culmea fericirii

când câştiga. Tatăl lor o învăţase bine, iar fraţii veniseră în plus cu şmecherii şi cu chichiţe, aşa că era un pariu sigur. Era o călăreaţă temută, şi gonea ca vântul. De câte ori termina o cursă sau călărea cu fraţii ei, îl observa în apropiere pe Ohitekah, dar, aşa cum îi cerea obiceiul, nu îl putea privi direct în ochi nici pe el, nici vreun alt bărbat. Era permanent atentă şi se purta cuviincios, deşi era îndrăzneaţă şi curajoasă. Tatăl ei spunea mereu că, dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost un luptător viteaz, dar era mult mai fericit că era fată. Îi era devotată şi se purta cum trebuia să se poarte o fiică iubitoare.

Se simţea bine cu fraţii ei, iar ei o tachinau în permanenţă. Ohitekah lua şi el câteodată parte la activităţile lor, şi vedeau cu toţii cât de mult o admira. Chiar şi în jocurile sau glumele pe care le făcea împreună cu fraţii ei, el o trata cu mare respect.

La sosirea verii, se formară grupurile de vânătoare. Vânau elani şi bizoni ca să poată strânge carne pentru iarnă, iar Wachiwi le ajuta pe femei să facă haine. Făcea nişte broderii minunate, aşa cum o învăţaseră bătrânele tribului, şi îşi cosea pe haine, cu grijă, ghimpi de porc spinos în modele complicate. Datorită statutului ei, putea să-şi împodobească hainele după pofta inimii şi chiar să-şi coasă mărgele pe mocasini. Deseori, picta ghimpii în culori vii înainte să-i coasă pe rochiile din piele de elan.

Când se încălzi vremea, începură şi dansurile tribale. Serile erau lungi şi plăcute, iar bărbaţii şedeau în jurul focului şi fumau pipă. Erau şi santinele care păzeau tabăra, pentru că vara triburile rivale dădeau mai multe atacuri, ca să fure cai, blănuri, chiar şi femei. De multe ori se întâlneau cu alte triburi ca să facă schimburi. Wachiwi făcuse rost, la unul dintre aceste târguri, de o pătură nouă, foarte frumoasă, şi de o rochie din piele de elan – pe care fraţii ei dăduseră o piele de zimbru – şi încă o rochie din piele de elan garnisită cu blană, pentru iarna care urma. Toată lumea era de părere că Wachiwi era cea mai

norocoasă fată din trib, cu cinci fraţi care o adorau şi cu un tată care era topit după ea. Nu era de mirare că nu voia un soţ. Dar atracţia ei faţă de Ohitekah era tot mai mare, şi într-o noapte fierbinte de vară el veni la cortul ei să cânte din flaut, iar de această dată Wachiwi ieşi, semn clar că accepta să fie curtată, deşi ochii ei fixau pământul, evitându-i privirea.

Părinţii lui refăcuseră de curând wigwamul, alt semn că urma o cerere în căsătorie, iar cadourile pentru mireasă aveau să fie curând lăsate în faţa cortului tatălui ei, probabil când se schimba anotimpul sau în tabăra de iarnă. Ştiau şi ei că fiul lor trebuia mai întâi să-şi demonstreze curajul în vânătoare şi în lupte. Momentul se apropia. Marile vânători de bizoni începuseră.

Într-o zi călduroasă, Ursul Alb şi fiii lui se întorceau în tabără după o vânătoare importantă. Ohitekah îi însoţise, şi se descurcase bine. Bizonii erau câtă frunză şi iarbă, iar ei omorâseră mulţi. În tabără urma să fie o petrecere în acea seară. Se întorceau călare, povestind şi râzând, când unul dintre tinerii din tabără le ieşi în întâmpinare călare. Spunea că un grup al tribului Crow atacase tabăra, iar acum fugeau cu toţii călare. Furaseră cai şi multe femei, în special femei tinere, pe care să le ducă şefului lor. Fără să aştepte să audă mai multe, Ursul Alb, fiii săi şi ceilalţi bărbaţi se îndreptară cu viteza fulgerului spre tabără. Cei mai mulţi din tribul Crow plecaseră deja, cu excepţia a trei rătăciţi care îi atacară cu săgeţi pe Ursul Alb şi pe războinicii lui. Ursul Alb nu fu rănit, însă doi dintre fiii săi se prăbuşiseră la pământ, morţi. Alături de ei zăcea Ohitekah, frate cu ei în moarte, nu prin căsătorie, aşa cum sperase, cu Wachiwi. Bărbaţii Sioux ajunseră în tabără la timp pentru a-i vedea pe cei trei Crow dispărând, unul dintre ei având-o pe Wachiwi legată, uitându-se în jur cu o privire sălbatică şi strigându-şi tatăl. Răpitorii dispărură rapid, dar ea apucase să-i vadă pe fraţii ei şi pe Ohitekah ucişi. Striga şi se lupta cu războinicii, dar nici cel mai rapid cal

din tribul său nu-i putea ajunge. Porniră călare după ea, şi o căutară ore întregi pentru a o aduce înapoi la tatăl ei, dar se întoarseră târziu în noapte, obosiţi şi plini de amărăciune. Nu fuseseră în stare să o salveze. Cei din tribul Crow care o răpiseră fugiseră ca vântul. Ursul Alb îi aşteptă, şi plânse ca un copil când văzu că se întorceau fără ea. Şi, ca şi când cineva aruncase o vrajă asupra lui, în timp ce-şi bocea copilul pierdut, începu să se usuce văzând cu ochii şi deveni dintr-odată un bătrânel. Sufletul îi era zdruncinat. Pierduse doi fii din cauza tribului Crow, plus copilul cel mai drag inimii sale. Nimic nu îl mai putea consola.

Grupuri de războinici porniră în ziua următoare să caute tabăra celor din tribului Crow, dar aceştia veniseră de la mare distanţă. Şi ei făceau parte din naţia Dakota, dar de ani buni porneau atacuri asupra indienilor Sioux, iar răpirea fiicei şefului de trib era o mare victorie pentru ei. Ursul Alb ştia prea bine că nu avea să-şi poată lua fata înapoi chiar dacă îi găsea. Wachiwi era pierdută pe vecie. Mai mult ca sigur că avea să fie dată şefului de trib, ca sclavă sau ca soţie. Zilele ei de libertate, în care era adorată şi protejată de tatăl şi de fraţii ei, se duseseră. Acum aparţinea tribului Crow. Şi nimeni nu ştia ce însemna asta mai bine ca tatăl ei. Nu suporta acest gând. Intră încet în wigwam, văzu locul în care ea dormise toată viaţa ei, rochiile ei din piele de elan împăturite cu grijă, chiar şi cea nouă, garnisită cu blană. Se întinse pe patul său, cu ochii închişi, revăzând-o în minte, conştient că altfel nu avea s-o mai vadă vreodată, şi îşi aştepta moartea. Spera ca Marile Spirite să nu întârzie prea mult. Fără Wachiwi alături, nu mai avea pentru ce să trăiască. Spiritul din el muri în ziua dispariţiei ei.

capitolul 7

Războinicii Crow care o luaseră pe Wachiwi din tribul său merseră călare timp de două zile istovitoare. Wachiwi se luptă cu ei cât de mult putea să lupte cu mâinile legate. Făcu tot ce îi stătu în putere ca să se salveze. Chiar se aruncă de pe cal în tufișuri. Dar ei îi legară apoi și picioarele, iar războinicul care o ducea o legă de cal și o purtă în fața lui, ca pe un trofeu de vânătoare. L-ar fi omorât dacă ar fi putut. Alte femei s-ar fi temut de ei, dar nu Wachiwi. Nu-i păsa dacă o ucideau pe loc, deoarece văzuse cum îi omorâseră doi frați și pe băiatul pe care îl plăcea. Nu mai avea nici o importanță ce îi făceau, din moment ce nu se mai întorcea la tatăl ei. Dar avea de gând să fugă. Numai asta avea în minte în timp ce stătea întinsă de-a curmezișul pe cal, iar războinicii Crow se îndreptau către tabăra lor. Pe drum, ei se opriră să omoare doi bizoni, considerând că era un semn de bun augur.

Din când în când, o dezlegau, dar numai cât să-și facă nevoile. De fiecare dată încercase să scape, dar o prindeau și o legau la loc. Râdeau de îndârjirea cu care ea se lupta, iar unul dintre ei o lovi cu putere, de o trânti la pământ, când fata îl mușcă. Era ca o pisică sălbatică, prinsă în mijlocul lor, iar ei discutau pe limba lor ce ofrandă minunată avea să fie pentru șeful lor. Își dăduseră seama după cum era îmbrăcată că era fiica șefului Sioux. Purta o rochie moale din piele de elan brodată cu grijă și decorată cu ace de porc spinos vopsite. Până și mocasinii ei erau făcuți cu migală. Deși nu era la fel de tânără ca alte fete din tabără, era frumoasă, evident foarte curajoasă și foarte puternică. Se luptase aproape ca un bărbat, dar ei reușiseră să o înfrângă. Grupul era alcătuit din cei mai

de temut războinici ai tribului. Unii ar fi dorit să o păstreze pentru ei, dar hotărâseră că aveau s-o dea şefului lor. Acesta avea deja două soţii: a lui şi a fratelui său, cu care se căsătorise în urmă cu un an, după ce fratele îi fusese ucis în timpul unei vânători. Era datoria lui să o ia de soţie, iar ea aştepta un copil. Fata pe care i-o duceau era mult mai tânără decât cele două neveste pe care le avea deja şi de departe cea mai frumoasă. Cu siguranţă urma să fie mulţumit. Ea avea un trup frumos, şi, deşi nu-i privea, ochii îi erau imenşi. Şi toţi observaseră cât de curajoasă era, chiar dacă fusese răpită de nişte războinici care încercaseră din toate puterile să o înspăimânte. Alte fete de vârsta ei ar fi ţipat. Wachiwi încercase să fugă de câte ori avusese ocazia, şi era limpede că nu îi păsa dacă o omorau. Era însă un premiu prea scump pentru şeful lor pentru a o lăsa să scape. Aşa că o ţineau legată în cea mai mare parte a timpului şi se îndreptau în grabă către tabăra lor. Unul dintre bărbaţi încercă să-i ofere hrană şi chiar să-i dea să mănânce cu mâna lui, dar de fiecare dată ea îşi întorcea privirea şi refuza. Nu-i privea în ochi pe nici unul dintre ei, dar pe faţa ei se citea doar ură şi în inimă purta disperarea pentru tatăl ei, ştiind că avea să moară de durere fără ea.

Era sfârşitul celei de-a treia zile, când ajunseră în sfârşit în tabăra indienilor Crow. Era mai mică decât a lor, dar recunoscu scene familiare ei: copii care alergau, femei în grupuri care povesteau în timp ce coseau, bărbaţi care se întorceau de la vânătoare. Chiar şi organizarea taberei era asemănătoare. Războinicul care o adusese călare se îndreptă spre cortul şefului de trib, urmat de ceilalţi din grup. Femeile şi copiii se uitau curioşi cum războinicul descălecă şi, fără prea multă grijă, o smuci de pe cal şi o aruncă la pământ. Zăcu acolo, în rochia ei de elan, legată ca un animal ucis, fără să poată face vreo mişcare, în timp ce unul dintre bărbaţi plecă să-l caute pe şef. Amândouă soţiile şedeau lângă cort, cosând în timp ce priveau scena.

Wachiwi ridică privirea și-l văzu. Era mult mai tânăr decât tatăl ei, și părea mândru și puternic. Era mai apropiat de vârstă cu frații ei. Auzi cum unul dintre bărbați îl strigă pe nume: Napayshni. Însemna „Cel Curajos" și în limba ei. Dialectele erau asemănătoare, așa că înțelegea ce vorbeau.

Bărbații îi spuseră lui Napayshni că era fata șefului de trib și că i-o aduseseră drept pradă de război. Povesti că furaseră mai mulți cai și încă trei femei, dar Wachiwi nu le văzuse, fiindcă alți bărbați veniseră cu prada înaintea lor. Bărbații spuneau că se împărțiseră după ce plecaseră din tabăra tatălui ei, iar celălalt grup o luase pe un alt drum. Cei care o aduseseră pe ea spuseră că folosiseră un drum ocolit, în cazul în care oamenii din tribul ei ar fi căutat-o. Nu-i urmărise nimeni. Cel care mersese cu ea pe drumul ferit o ascunsese bine. Oamenii ei nu reușiseră să o găsească, iar răpitorii ei erau mândri că reușiră să-i păcălească și să o ia drept pradă. Iar ea era o frumusețe de fată.

Șeful Napayshni se ridică și o privi cu o față lipsită de orice expresie.

–Dezlegați-o, fură singurele sale cuvinte, însă bărbatul pe al cărui cal fusese adusă încercă să se opună.

–Va fugi. A încercat să fugă de câte ori am dezlegat-o. E iute ca vântul și foarte deșteaptă.

–Eu sunt mai iute decât ea, zise șeful nepăsător.

Wachiwi nu spunea nimic, iar mâinile și picioarele îi erau amorțite când o dezlegară. Părul i se încâlcise în timpul călătoriei, iar fața îi era murdară de praf. Rochia de elan i se rupsese în mai multe locuri din cauza sforilor făcute din tendoane de bizon cu care o legaseră. Trecuseră câteva minute până să poată sta în picioare. Se șterse de praf, încercând să pară semeață, dar clătinându-se ușor. Își întoarse chipul, pentru ca bărbații care o răpiseră să nu-i vadă lacrimile din ochi. Viața ei, așa cum o cunoscuse până atunci, printre oameni care o iubeau și pe care

îi iubea, se sfârşise pentru totdeauna. Acum era sclavă. Ştia că avea să fugă, dar mai întâi trebuia să afle cum era organizată tabăra şi să fure un cal. Apoi urma să se ducă acasă. Nimic nu o putea ţine în tribul Crow.

Şeful Napayshni o privea în continuare cu atenţie. Observă rochia sfâşiată. Era, fără îndoială, veşmântul unei soţii sau al unei fiice de şef de trib. Mocasinii erau împodobiţi cu mărgele, şi întreaga parte de sus a rochiei era acoperită de ace de porc spinos, de care ea era atât de mândră. Fuseseră vopsite în albastru-închis cu o vopsea pe care învăţase să o facă din afine. Era un talent pe care puţine femei din tribul ei îl aveau. În ciuda părului încurcat, a mâinilor şi a feţei murdare de praf, frumuseţea ei strălucea ca soarele printre nori.

–Cum ţi se zice? o întrebă direct şeful.

Ea nu răspunse, dar, de această dată, în loc să se poarte aşa cum îi cerea tradiţia fecioarelor, îl privi fix în ochi cu o ură crâncenă.

–Nu ai un nume? continuă el impasibil.

Fata se comporta ca un copil furios, dar el ştia că alte fete în locul ei ar fi fost îngrozite, pe când ea nu era. Admira asta. Poate că bravada ei era doar de faţadă, dar, chiar şi aşa, nu părea să-i fie frică de el, şi asta îi plăcea la ea. Avea personalitate şi curaj.

–Eşti fata unui mare şef de trib, spuse el, căci îi cunoştea tatăl. Atacul asupra taberei lor nu fusese deloc întâmplător, însă răpirea ei nu fusese plănuită de către războinicii care puseseră mâna pe ea ca să o aducă şefului lor drept trofeu de război. Cu toate că nu ar fi recunoscut deschis, lui Napayshni îi părea rău pentru tatăl ei. Cu siguranţă era îndurerat pentru că îşi pierduse astfel fata, indiferent pentru ce bărbat. În plus, oamenii lui îi spuseră că îi omorâseră pe doi dintre fiii şefului, pe lângă alţi membri ai tribului. Atacul fusese un succes imens pentru ei, iar pentru tribul lui Wachiwi – o nenorocire.

–Atunci de ce m-ați răpit, dacă tatăl meu este un mare șef, ripostă ea.

Îl privea în continuare direct în ochi, prefăcându-se că nu se temea de el sau de ce i-ar putea face.

Auzise povești despre femei răpite care deveniseră sclave în alte triburi. Nu erau deloc povești fericite, iar acum împărtășea aceeași soartă.

–Nu am vrut să te răpim. Mi te-au adus ca dar, spuse el, privind-o cu blândețe.

Abia dacă era mai mare decât un copil.

–Atunci trimite-mă înapoi la tatăl meu! Nu vreau să fiu darul tău.

Își scoase bărbia în afară, iar ochii îi luciră. În afară de tatăl și de frații ei, nu mai privise niciodată un bărbat în ochi.

–Acum ești a mea, tu, cea fără nume. Cum să-ți spun?

Era blând cu ea, ca să nu-i fie frică de el. Era totuși un om bun, în ciuda reputației sale de războinic și de șef de temut, iar situația ei îl îndurera. Avea și el copii, și nu ar fi vrut ca fata lui să fie luată de un alt trib și dusă șefului acestuia. Un asemenea gând îi dădea fiori.

–Eu sunt Wachiwi, declară ea cu furie. Nu vreau un nume de-al vostru.

–Atunci așa îți voi spune, încheie el, făcându-le semn celor două femei care stăteau în apropiere.

Prima lui soție era mai tânără și mai frumoasă decât cea pe care o moștenise de la fratele lui cu un an în urmă. Wachiwi observă că femeia mai în vârstă aștepta un copil și fu cea care veni să o ajute, chemată de soțul ei.

–Du-o la râu să se spele, o îndemnă el. Are nevoie de haine până când ale ei vor fi cusute.

–Este sclava noastră? întrebă ea curioasă, dar Napayshni nu zise nimic.

Nu era obligat să-i vorbească despre planurile sale. Se căsătorise cu ea din obligație față de fratele său și îi făcuse și un copil. Era destul. Nu voia ca Wachiwi să fie

sclavă. Voia ca ea să se obişnuiască la ei şi să nu-i mai arate duşmănie, şi, în timp, după ce se obişnuia cu tabăra lor, să o facă soţia lui. Era mult mai frumoasă şi părea mai graţioasă decât celelalte, iar lui îi plăcea privirea sălbatică din ochii ei. Era un cal sălbatic pe care el voia să îl îmblânzească. Ştia că putea să o facă. Doar era, la rându-i, un călăreţ remarcabil.

Wachiwi o urmă pe femeia însărcinată fără să scoată o vorbă. Femeia îi vorbea celeilalte soţii a lui Napayshni în dialectul Crow, însă Wachiwi înţelegea tot ce spunea aceasta, deşi se prefăcea a nu pricepe nimic. Şeful se adresase în dialectul ei. Femeile discutau despre acele de pe rochia ei şi se întrebau cum reuşise să le dea acea culoare. Sperau că, după o vreme, avea să le înveţe şi pe ele. Îşi jură atunci, auzindu-le, să nu facă nimic pentru ele. Niciodată.

Se spălă la râu, după care femeile îi dădură o rochie urâtă, care nu i se potrivea deloc, şi o pătură pe care o înfăşură în jurul ei. În noaptea aceea, Wachiwi îşi cusu cât putu mai bine rochia de elan cu ace de porc spinos. Unele ace se rupseseră când fusese aruncată pe calul răpitorilor săi. Îşi îmbrăcă rochia ei imediat ce o termină de cusut. Era tot ce-i rămăsese din viaţa de până atunci.

Napayshni veni în wigwam în noaptea aceea fără să-i spună nimic. Dormi în partea de nord, la fel ca tatăl ei, iar ea, cu celelalte două femei şi cu copiii, în partea de sud. Erau şapte. Iar în wigwam nu era curăţenia pe care o ţinea ea de obicei în cortul tatălui ei. Doi dintre copii se treziră încontinuu pe timpul nopţii, iar ea rămase trează, privind cerul prin deschizătura din vârf a cortului, întrebându-se cât de repede ar putea încerca să scape. Nu se putea gândi la altceva. Refuzase să mănânce cu ei, şi era hotărâtă să îndure cât mai mult foamea. Totuşi, în timpul nopţii mâncă nişte prăjituri din făină de porumb, convinsă că altfel avea să o ia cu leşin, dar altceva nu mai băgă în gură.

Napayshni se trezi în zori să supravegheze mutarea taberei. Era un sat mai mic decât al ei, și se mutau la fiecare câteva zile, ca să urmărească bizoni și să găsească locuri de păşunat pentru cai. Auzise că bărbaţii voiau să plece la vânătoare a doua zi după ce stabileau din nou tabăra. Wachiwi spera să poată fugi atunci, să profite de momentul în care femeile erau ocupate și majoritatea bărbaţilor plecaţi. Dorea să vadă ce făceau celelalte trei femei din tribul ei, dar îi fu imposibil până când se sparse tabăra.

Nu aveau mult de mers până să găsească bizonii, iar bărbaţii plecaseră la vânătoare imediat după prânz, povestind, râzând și veseli nevoie mare. Ea se întreba cât de departe erau de tabăra tatălui ei. Știa că durase trei zile ca să ajungă acolo, dar singură ar putea călări pe drum drept cu viteză mare. Nu avea nevoie decât de un cal bun și de o ocazie de a scăpa din tabără.

Se plimbă fără ţintă prin tabără, și nimeni nu-i dădu atenţie. Zări cu coada ochiului o femeie din tribul său, dar nu putu să-i vorbească. Celelalte femei fuseseră date războinicilor din trib fără a se putea împotrivi. Wachiwi nu voia decât să fugă.

După plecarea bărbaţilor, rămăseseră la corturi doar câţiva cai, și nu erau dintre cei mai buni. Pusese ochii pe unul care părea destul de robust și rezistent pentru călătorie, chiar dacă nu destul de rapid. Se apropie să-l mângâie pe gât, se uită la picioarele lui și, fără să facă vreun zgomot, îl dezlegă, alunecă ușor pe spatele lui, se făcu una cu calul, se lăsă într-o parte și, ţinându-se bine, îl îndemnă să pornească și se îndreptă spre ieșirea din tabără fără să o observe nimeni. Nici nu puteai să o vezi, pentru că se pitise de-a lungul calului, o șmecherie pe care o învăţase de la fraţii ei când era mică și cu care deseori îl păcălea pe tatăl ei sau câștiga pariurile fraţilor săi.

Se îndepărtă pe câmpii, și, abia când ajunse în dreptul copacilor, îndrăzni să se ridice pe cal și să-l mâne la galop. Alerga într-un ritm susţinut, deși nu era la fel de bun

ca restul cailor cu care fusese obişnuită, când auzi în spatele ei zgomot de copite înghiţind pământul. Nu îndrăzni să privească înapoi, doar îndemnă calul cu sălbăticie. Era aproape de liziera pădurii, alergând cât putea de repede, însă călăreţul o ajunsese din urmă şi o înhăţă cu un braţ puternic. Era Napayshni, singur. Fără nici un cuvânt, o ridică pe calul lui, în timp ce calul ei, mulţumit că nu mai trebuia să alerge într-un ritm ucigător, începu să pască liniştit. Napayshni îşi încetini calul şi îl struni. Al lui era mult mai iute, iar ea era sigură că ar fi reuşit să scape dacă l-ar fi luat pe acesta.

–Călăreşti bine, spuse el netulburat.

Îi plăcea temperamentul ei, şi nu mai văzuse până atunci ca o femeie să călărească la fel ca ea. Tatăl şi fraţii ei o învăţaseră bine.

–Credeam că eşti la vânătoare, răspunse ea cu o voce tremurătoare, întrebându-se dacă avea să fie pedepsită sau bătută. Poate chiar omorâtă. Ştia ce riscase, şi era pregătită să o mai facă o dată.

–Aveam treburi de făcut în tabără. Ceilalţi au plecat fără mine.

El făcuse în aşa fel încât ea să-l creadă plecat, ca să vadă ce avea de gând să facă. Acum ştia ce era în mintea ei.

–Încerci să fugi din nou dacă te las singură? întrebă uitându-se la ea. Părea mai frumoasă ca oricând, cu obrajii aprinşi de căldură şi de goana calului.

Ea nu zise nimic, dar el ştia deja răspunsul. Avea să încerce să scape până când se forma o legătură între ei, dar asta nu se putea întâmpla prea curând. Eventual atunci când avea să poarte copilul lui. Dar nu voia să grăbească lucrurile. Îi fusese dată cadou, iar acum era rândul lui să-i ofere unul. Nu voia să o schimbe, doar să o domolească, aşa cum îmblânzeşti un cal sălbatic. Ştia că era posibil. Mai frânsese el cerbicia cailor sălbatici şi înainte, dar nici unul nu fusese *atât* de sălbatic şi de frumos ca ea. Era o răsplată pentru care merita să lupţi.

Merseră călare, în liniște, până în tabără, cu calul ei tras cu o frânghie de Napayshni. Animalul părea mulțumit că scăpase de un călăreț care-l solicitase atât de mult. Napayshni o ținea în fața lui pe cal. O lăsă jos în dreptul cortului, unde stăteau femeile, apoi se duse să lege caii. Avusese o după-amiază interesantă, chiar dacă Wachiwi nu era de aceeași părere.

O supraveghe în noaptea aceea, fără să le dezvăluie nimic din cele întâmplate celorlalți bărbați. O privi mult timp, în vreme ce dormea, întrebându-se cât avea să-i ia să o îmblânzească. Spera să se întâmple cât mai curând, deoarece simțea cum creștea în el dorința de a o avea, dar nu voia să grăbească lucrurile. Era sigur că, dacă ar fi încercat, ea l-ar fi omorât. Era în stare de orice și nu se temea de nimic. Nici o fată nu ar fi îndrăznit ceea ce încercase ea în acea după-amiază și nici una nu ar fi călărit așa. O urmărise cum se ascunsese în umbra calului. Doar călăreții lui cei mai buni erau în stare de așa ceva, și nu erau mulți la număr. Și nici unul nu putea face asta cu ușurința cu care văzuse că o făcuse ea. Era o călăreață pe cinste.

Trei zile mai târziu, mutaseră din nou tabăra, pe urmele bizonilor. Bărbații omorâseră un elan și un cerb. Aveau carne din belșug și deja argăseau și tăiau bizonul.

În seara aceea, în jurul focului, avea să se țină Dansul Soarelui, în cinstea lunilor de vară, în semn de recunoștință pentru o vânătoare bună și pentru mulțimea de bizoni de care avuseseră parte. Wachiwi stătea deoparte, urmărind dansul bărbaților. În tribul ei aveau un dans similar, și descoperea că obiceiurile lor nu erau atât de diferite. Privindu-i, nu se putea gândi decât că voia să meargă acasă. Se întreba ce făceau tatăl și frații ei și spera că părintele ei era bine. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi la frații ei care fuseseră uciși, la Ohitekah și la faptul că s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată tatăl, dar nu-și pierdea speranța că avea să evadeze. Se gândise să încerce din nou în noaptea aceea, când bărbații

dansau, dar putea fi primejdios să plece noaptea pe un drum necunoscut. Ştia că trebuia să se asigure că Napayshni nu era în tabără şi că toţi bărbaţii plecau la vânătoare, poate chiar pentru mai multe zile.

Părăsi focul de tabără devreme şi mâncă foarte puţină carne. Nu îi era foame. Intră în cort şi observă cu uimire că una dintre soţiile şefului avea dureri mari. Cealaltă îi spuse că femeia urma să nască, îi făcu semn să vină şi o rugă să o ajute. Wachiwi nu mai asistase la vreo naştere până atunci şi nu ştia ce trebuia să facă.

Se aşeză lângă cele două femei, privindu-le. Cea care era în chinurile facerii ţipa, iar o bătrână veni să le ajute. Ceea ce vedea i se părea îngrozitor, apoi, spre marea ei uimire, la scurt timp văzu cum bătrâna aduse copilul pe lume. Îl înveli strâns într-o pătură, îl puse la sânul mamei şi luă placenta şi membranele pentru a le îngropa afară, în timp ce Wachiwi ajuta ca proaspăta mamă să fie spălată.

Când Napayshni se întoarse de la Dansul Soarelui, mai avea un băiat. Tatăl se uită la el cu atenţie, încuviinţă din cap şi se duse la culcare. Wachiwi dormi pe propria saltea în noaptea aceea, sperând ca nimic din ceea ce văzuse să nu i se întâmple vreodată. Îl iubise pe Ohitekah, dar cei din tribul Crow îl omorâseră – şi pe el, şi pe fraţii ei. Nu voia nici un bărbat, cu atât mai puţin pe Napayshni – sau un copil cu el. Ştia că zilele până când el avea să o ia de soţie erau numărate şi îşi dorea mai mult ca oricând să scape.

Napayshni era cu ochii pe ea în timp ce mutau tabăra dintr-un loc în altul, zi de zi, săptămână de săptămână. Într-o dimineaţă, după ce îl văzu plecând călare să vâneze bizoni împreună cu ceilalţi bărbaţi, încercă din nou să fugă. De data aceasta, găsi un cal mai bun, pe care îl mână mai puternic. Dar fu urmărită de un tânăr din tabără, pe un cal mult mai rapid decât al ei. Păzea caii, iar Napayshni îl avertizase că Wachiwi avea să încerce să fugă. Chinuindu-se cu disperare să o oprească, el trase spre ea o săgeată care-i zgârie umărul şi-i rupse rochia. Însă ea nu se opri

pentru nimic în lume, chiar dacă simți arsura săgeții. El era totodată un călăreț aproape la fel de bun ca ea, la fel de curajos și însuflețit de dorința de a-i fi pe plac șefului.

–Nu mă poți opri, îi strigă în clipa când el se apropie.

Sângele din rana de pe umăr îi șiroia prin rochie.

–Dacă trebuie, te omor, răspunse el. Napayshni te vrea înapoi.

–Va trebui să mă omoare. Sau mă omori tu, replică ea în timp ce se îndepărtă de el.

Era o cursă a morții. O urmări kilometri întregi, suflându-i în ceafă, dar până la urmă destinul îi fu potrivnic. Calul ei se împiedică, și trebui să se oprească, deoarece știa că altfel animalul își rupea piciorul. Amândoi caii erau în spume, iar tânărul îi aruncă o privire aspră.

–Ești nebună, strigă el.

Wachiwi privea descurajată cum sângele i se scurgea pe braț. Săgeata lui nu intrase adânc în carne, dar o zgâriase destul de serios. De ce vrei să fugi?

–Vreau să mă întorc la tatăl meu, explică ea stăpânindu-și lacrimile. E bătrân și bolnav.

Băiatul era mai tânăr decât ea și nu o înțelegea.

–Napayshni va fi bun cu tine. Oricum, trebuia să fii căsătorită până acum, nu-i așa?

Ea se întreba dacă ar trebui să încerce să fugă din nou, dar știa că dacă făcea asta, calul ei avea să înceapă să șchioapete înainte să ajungă în dreptul copacilor. Fusese înfrântă din nou.

–Nu vreau să mă mărit, zise Wachiwi cu o privire înverșunată. Vreau doar să merg acasă.

–Ei bine, nu se poate, spuse băiatul. Îmi pare rău că am tras în tine. Napayshni mi-a spus să te opresc cu orice preț. Te doare?

–Deloc, răspunse nepăsătoare.

Dar, de fapt, rana era destul de dureroasă.

Se întoarse în tabără tăcută, lăsându-l pe el să-i lege calul, și se duse la râu pentru a-și spăla umărul, întrebându-se

dacă avea să mai ajungă vreodată acasă. Începuse să-şi piardă speranţa. Mai degrabă murea decât să rămână acolo. Pentru o clipă, regretă că săgeata băiatului nu o omorâse în loc să o rănească. Rana nu mai sângera, dar era neplăcută şi încă o durea. O spălă cu apă rece la izvor şi îmbrăcă rochia la loc. Se întorcea în cort când Napayshni reveni în tabără călare. În ziua aceea omorâseră mai mulţi bizoni decât cu o zi în urmă, iar el era mulţumit. O văzu când se apropie, şi la început nu observă sângele de pe rochia ei. Voia să-i spună ceva, dar ea îşi ridică privirea, rătăcită, şi leşină la picioarele calului.

Napayshni descălecă imediat şi o ridică. Nu ştia ce se întâmplase cu ea, dar văzu cum sângele se prelingea prin rochia de elan. Le strigă pe femei şi o trimise pe una dintre ele după vraci. O aşeză pe Wachiwi pe aşternutul ei în timp ce ea începea să-şi vină în fire, dar apoi leşină din nou.

Îşi recăpătase cunoştinţa când sosi vraciul, însoţit de o bătrână. Femeile o dezbrăcaseră de rochie, iar Napayshni îi cerceta rana. Soţiile lui spuneau că nu ştiau ce se întâmplase, dar Napayshni bănuia că încercase să fugă din nou şi intervenise ceva. În timp ce vraciul presăra o pudră pe rana lui Wachiwi şi aplica o cremă care aproape o făcu să urle de durere, Napayshni ieşi să-l caute pe băiatul care păzise caii în acea după-amiază.

–A încercat să fugă din nou? îl întrebă direct, ameninţător, făcându-l pe băiat că tremure sub privirea lui fioroasă.

–Da, a încercat. Mi-ai spus să o opresc cum pot, şi fix asta am făcut.

–Nu ţi-am zis să o omori. Ai fi putut să o ucizi trăgând cu săgeata aşa în umărul ei. Mai bine o loveai în picior.

–Nu am avut timp. Alerga prea repede. Calul meu abia a putut să ţină ritmul.

–Ştiu, răspunse Napayshni. Goneşte ca vântul. Fii mai atent data viitoare. A vorbit cu tine când ai adus-o înapoi?

–Mi-a zis că îi este dor de tatăl ei, care este bătrân și bolnav. I-am spus că ei îi va fi mai bine aici, cu tine.

Băiatul zâmbi timid.

–Îți mulțumesc. Nu voi vorbi cu nimeni despre asta, și vreau să faci și tu la fel.

Dacă ar fi știut cineva câte griji își făcea pentru captiva sa, ar fi crezut despre el că era o femeie bătrână, nu șeful tribului. Nu avea de gând să se facă de râs din cauza ei, indiferent cât de frumoasă era.

–Ai tras într-o pasăre și nu ai nimerit-o. Ești un arcaș îngrozitor, nu-i așa, Chapa?

Asta avea să fie varianta lor.

–Într-adevăr, răspunse băiatul, știind că nu trebuia să-l contrazică. Trăsese într-o pasăre. Nu o nimerise. Asta era povestea lui, chiar dacă era umilitoare.

Napayshni se întoarse apoi în cortul său, unde Wachiwi dormea după ce înghițise băutura ce-i fusese dată. Vraciul și bătrâna plecaseră. Wachiwi tresări o dată, apoi căzu din nou într-un somn adânc, iar el ieși din cort.

Dormi până a doua zi dimineața și părea amețită când se trezi, uimită că avea pe ea doar o pătură, nu și rochia, care era împăturită cu grijă lângă ea. Văzu sângele și își aminti ce se întâmplase. Nu reușise să fugă nici de această dată. Tristețea o copleșea pe măsură ce se trezea și se îmbrăca. Atunci observă că avea sânge și pe mocasini.

Napayshni o văzu când ieși din cort. După cum arăta, în ziua aceea nu era în stare să fugă. Părea obosită, bolnavă și dezorientată din cauza băuturii pe care o obligaseră să o bea.

–Ce-ți face umărul? o întrebă. Ea se împletici când trecu pe lângă el și tresări la razele strălucitoare ale soarelui. Toți bărbații erau în tabără, iar femeile argăseau pieile și conservau carnea. Proviziile pentru iarnă erau aproape complete.

–E bine, răspunse, nu prea convingătoare. Încă o durea, dar era prea mândră ca să recunoască asta în fața lui.

–Chapa e un arcaș tare nepriceput. Încerca să tragă într-o pasăre, dar, în schimb, te-a rănit pe tine.

–Nu-i adevărat. Mi-a zis că i-ai cerut să mă oprească prin orice mijloace. Te-a ascultat.

–De câte ori vei mai încerca să scapi, Wachiwi? De data aceasta ai fost rănită. Puteai să cazi de pe cal și să fii omorâtă.

–Ori săgetată de unul dintre oamenii tăi, replică ea fără menajamente. Mai bine mor decât să rămân aici.

Ăsta era adevărul. Doar moartă avea să renunțe să încerce să fugă acasă.

–Ești atât de nefericită aici?

I-ar fi părut rău să audă acest lucru, fiindcă adevărul era că se purtase frumos cu ea.

Putea să o facă a lui încă din prima noapte, și deja trecuseră câteva săptămâni de când ea era acolo, dar dorise să îi dea timp să îl cunoască înainte să o ia de soție. Însă nu era deloc mai prietenoasă acum față de cum fusese la început. Nu voia să fie dur cu ea, dar nici ea nu trebuia să fugă la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, ar putea sfârși rău. Nu voia să i se întâmpla asta. Ceea ce se petrecuse în ziua trecută fusese destul de grav.

–Mi-ai omorât frații, spuse ea cu ură. „Și pe Ohitekah", adăugă în gând, dar nu-i rosti numele.

–Așa se întâmplă în timpul atacurilor. Nu avea cum să schimbe acest lucru și voia ca ea să fie a lui. O dorea din tot sufletul. Putem încerca să fim prieteni?

Se gândi că, dacă îl vedea ca pe un prieten, restul avea să fie mult mai ușor pe urmă și avea să-l accepte ca soț.

Nu era prima femeie răpită într-un atac sau de un grup de războinici și dată șefului de trib. Multe deveneau sclave. Celelalte trei femei din tribul ei își acceptaseră soarta. Wachiwi le văzuse cu bărbații lor și cu noile familii. Erau nefericite, dar știau că nu aveau de ales, deși erau mai tinere și mai liniștite decât Wachiwi. Le întâlnise

de câteva ori la râu, dar femeia mai în vârstă care le trata ca pe sclave nu le îngăduia să-i vorbească.

Napayshni voia să-i ofere mai mult decât o viață de sclavă sau de prizonieră și să o trateze ca pe soția lui. Wachiwi nu dorea însă nimic de la el.

–Ești dușmanul, nu prietenul meu.

–Vreau să-mi fii soție, spuse el cu blândețe.

Rareori întâlneai un mare-șef care să se umilească în fața unei tinere. În alte triburi și în alte împrejurări, asta ar fi fost onoare, însă ea nu dorea să-i fie soție, la fel cum nu dorise să fie nici soția bărbatului care îi oferise tatălui ei o sută de cai pentru mâna ei. Napayshni îi omorâse frații și pe băiatul pe care-l iubise. De fapt oamenii lui îi omorâseră, dar era același lucru. În plus, o luaseră de lângă tatăl ei. Pentru asta nu avea să-l ierte pe Napayshni niciodată.

–Nu voi fi soția ta niciodată, replică Wachiwi cu vehemență. Va trebui să mă iei cu cuțitul la gât.

–Nu voi face asta. Vreau să fii a mea de bunăvoie.

Îl săgetă cu privirea, dar ceva se înmuiase în ea. El o ruga, nu îi cerea, nu o forța. Nu era totul pierdut pentru ea. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. El era un bărbat onorabil, o trata cu respect, chiar dacă ea nu se purta la fel. Fusese crudă cu el de când se întâlniră. Ea nu voia să fie nici soția, nici sclava, nici premiul lui.

–Nu te voi forța, Wachiwi. Nu vreau să te iau de soție fără voia ta. Plimbă-te unde vezi cu ochii prin tabără, fă ce vrei. Fii soția mea când ești pregătită, nu mai devreme. Dar, dacă vei încerca să fugi din nou, te voi lega în fiecare zi. Ești o femeie liberă în tabără și, când vei vrea, vei fi soția mea, nu o sclavă.

El nu avea de gând să transforme în sclavă o fată a unui șef de trib, iar Ursul Alb era un șef de trib important. Fiica lui era demnă de respect.

–Nu te apropia de cai, o avertiză. În rest, poți să mergi unde dorești. Pe jos.

Ea nu-i răspunse, iar el se îndepărtă. Ce îi oferea era mai mult decât cinstit, însă ea nu era pregătită să cadă la pace cu el şi îşi jură că nu avea să o facă vreodată. Plănuia să fugă de câte ori i se oferea ocazia.

Erau în tabăra de vară, iar afară era cald. Nu mai plănuiau să se mute timp de câteva săptămâni. Aveau de lucru cu vânatul pe care îl omorâseră, femeile coseau, bărbaţii tăbăceau pieile şi conservau carnea, blănurile erau pregătite pentru comerţ. Câmpiile avea iarbă bună de păscut pentru cai, iar în apropiere erau mulţi bizoni, dacă ar fi vrut să mai vâneze. Era o uşurare să nu fie nevoiţi să-şi mute tabăra la câteva zile, mai ales în zilele toride de vară. Iar umărul lui Wachiwi se vindecase deja. Nu o mai durea. Încă aştepta un moment potrivit să fugă, dar nu se ivea nici unul. Erau prea mulţi bărbaţi în tabără la acea vreme. Nu ar fi reuşit să ia un cal cu care să plece. Nu avea ce face decât să-l asculte pe Napayshni, să se plimbe, dar să nu călărească.

Într-o zi, auzi de la nişte bărbaţi că în apropiere era un lac. Era destul de departe, dar ea nu avea altceva de făcut. Nu avea copii, bărbat sau alte sarcini de îndeplinit prin tabără. Era tratată ca un oaspete, iar cele două soţii ale lui Napayshni făceau totul, îi spălau până şi hainele. Aşa le ordonase Napayshni. Chiar dacă bodogăniseră la început, făceau precum li se spusese şi o tratau ca pe un copil. Viaţa ei în tabără era uşoară, doar că nu voia să fie acolo.

Napayshni încercă o altă strategie ca să o câştige, la fel cum proceda cu caii sălbatici. O ignoră cu desăvârşire, sperând să vină ea la el. Tactica lui nu dădu rezultate, dar nici ea nu mai era la fel de războinică. Pe măsură ce trecea timpul, Wachiwi se simţea tot mai bine în tabăra de vară. Se juca împreună cu copiii, şi, din când în când, pentru câteva minute, se aşeza lângă de celelalte femei. Brodă puţin şi îşi repară rochia ruptă din nou. Chiar le învăţă pe două tinere cum să vopsească acele de porc spinos. Găsiră

fructele perfecte și obținură aceeași culoare albastră izbitoare, ceea ce le entuziasmă teribil. Napayshni era mulțumit să o vadă liniștindu-se, deși nu îi vorbea.

În a doua săptămână petrecută în tabăra de vară, se hotărî să se plimbe mai mult timp și descoperi lacul despre care auzise din poveștile unor bărbați. Nu era nimeni acolo. Era singură în cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată. În sus se zărea cascada, iar la poalele dealului era lacul liniștit, cu pești și o plajă mică de nisip. Privi în jur, nu văzu pe nimeni, își scoase mocasinii și rochia și înotă goală în lac. Frații ei o învățaseră să înoate ca un pește.

Nu mai avusese parte de o după-amiază atât de minunată de ani de zile, cu atât mai puțin când fusese răpită. Își ascunsese hainele ca să nu fie văzute, în cazul în care cineva din tabără ar fi venit lângă lac. Dar nu apăru nimeni. Erau ocupați în tabără, unde aveau de lucru, și locul era prea departe pentru femei și copii. Parcă se afla într-un loc sfânt. Zâmbi larg pentru prima dată de când fusese luată captivă și rămase acolo toată după-masa, stând la soare și înotând. Cânta când se întoarse în tabără. Se bucura de libertate, din moment ce Napayshni știa că ea nu putea ajunge departe pe jos. Și, oricum, erau la prea mare distanță de tabăra ei.

Părea fericită, senină și foarte tânără, cu părul ei negru lăsat liber pe spate. Napayshni o zări când se întoarse în tabără și nu-i adresă nici un cuvânt, dar inima lui tresări de bucurie văzându-i privirea. Wachiwi era liniștită, fericită și în largul ei.

În timpul cinei din jurul focului, o întrebă ce făcuse în ziua aceea. Bebelușul nou-născut prindea tot mai multe puteri și era sănătos, iar mama lui arăta și ea bine. Amândouă femeile erau din nou însărcinate, urmând să nască primăvara. Napayshni își dorea tare mult să fie tatăl copilului lui Wachiwi, însă nu-i spunea nimic. Nu voia să o sperie, mai ales acum, când părea a se obișnui cu ei.

–Am fost la lac astăzi, spuse încet Wachiwi.

Nu mai era atât de ostilă, acum că nu-i mai vorbea atât de des, dar încă nu voia să-i fie soţie, nici măcar prietenă.

–Pe jos? El se arătă impresionat. Dar e o distanţă mare. Ştia că unii dintre bărbaţii din tabără fuseseră acolo călare, dar el nu avusese timp zilele acelea.

–E un loc superb, răspunse ea senină.

El dădu aprobator din cap şi se întoarse din nou cu spatele la ea, prefăcându-se a o ignora. Pentru el, ea era un cal sălbatic. Nu reuşise încă să o îmblânzească, dar ştia că avea să o facă într-o zi. Acea zi urma să vină, iar el o aştepta cu nerăbdare.

capitolul 8

Wachiwi se ducea la lac în fiecare zi. Avea mult de mers pe căldură, dar merita, deoarece timpul petrecut acolo era absolut liniștitor. Îi amintea de lacul unde mergea împreună cu frații ei. Într-una din zile, ca să-și verifice măiestria, se întinse peste apă și prinse un pește cu mâna, apoi izbucni în râs și îl aruncă înapoi în apă. Se bucura până peste poate de clipele petrecute acolo de una singură. Era atât de sigură că nu era nimeni în jur, încât stătea la soare ore în șir, înota și culegea fructe de pădure complet dezbrăcată. Se simțea ca un copil. Era singură și în siguranță. Ar fi vrut ca acele zile să dureze la nesfârșit, dar știa că peste câteva săptămâni urmau să plece și să se îndrepte spre tabăra de iarnă. Acela era momentul în care plănuia să încerce o nouă evadare, nu acum. Acum nu se gândea la nimic, nu o îngrijora nimic, nu plănuia nimic. Era fericită și liniștită în fiecare seară când se întorcea în tabără.

Pielea ei deveni arămie, iar mocasinii se rupseră de la atâtea plimbări către lac în fiecare zi, din zori și până în amurg, când se întorcea în tabără. Ajungea întotdeauna la timp pentru cină, iar pe Napayshni îl bucura strălucirea din ochii ei. Era comunicativă, binevoitoare și caldă, chiar și cu el câteodată, când uita să pară indiferentă sau supărată. Când îl lăsa să vadă aceste lucruri, lui i se încălzea sufletul, iar ea părea că și-l deschide pe al ei. Cea mai scumpă dorință a lui era să fie în sfârșit a lui până când ridicau tabăra. Avusese răbdare cu ea și părea să dea roade. Simțea asta și în felul în care-i vorbea, atunci când îi povestea despre cum înota în lac. Se gândea să-i dea un cal, ca să ajungă mai ușor acolo, dar nu voia să o ispitească să fugă din nou. Încă putea. Încă nu era

a lui. Odată a lui, purtându-i copilul, era sigur că nu va mai încerca niciodată să fugă. Acum însă putea fugi din nou. Trebuia să o facă a lui mai întâi, după aceea era în siguranță, deoarece Wachiwi rămânea a lui pentru tot restul vieții. Nu-și dorea nimic altceva și doar la asta se gândea în fiecare zi.

Wachiwi nu avea ochi pentru pasiunea și sentimentele pe care el le nutrea față de ea și, în fiecare dimineață, cu pas ușor, mergea la lac, nerăbdătoare să ajungă în locul ei tainic și să-și petreacă ziua acolo. Avusese noroc, pentru că nu i se dăduseră sarcini în tabără. Acesta fusese darul lui Napayshni pentru ea. Așa putea să se joace toată ziua, să înoate în lac, să stea întinsă pe plajă și să viseze. Încă își visa familia, satul și tatăl, dar acum se gândea și la altceva: la cele două femei cu care locuia, la copiii lor și, câteodată, la Napayshni. Nu voia să creadă, dar vedea că era un om cumsecade. Era bun cu oamenii săi, cu soțiile lui, era blând cu copiii și se purta frumos cu ea. Dacă ar fi fost Sioux și nu i-ar fi omorât frații și pe Ohitekah, poate l-ar fi plăcut și chiar ar fi acceptat să-i fie soție. Dar nu va accepta niciodată. În plus, va pleca în curând. Indiferent cât de frumos se purta cu ea, era mai hotărâtă ca oricând să fugă. Aștepta până când ridicau tabăra și, între timp, se bucura de zilele petrecute la lac.

Într-o după-masă deosebit de călduroasă, adormise pe plajă. Își dosise mocasinii și rochia sub un tufiș și dormea adânc, după ce înotase îndelung. Copiii îi treziseră noaptea trecută din cauza căldurii și era obosită. Îl visa pe tatăl ei, când auzi un zgomot. Crezu că era o pasăre care se agita într-un tufiș din apropiere. Deschise un ochi, privi în jur fără să vadă nimic, se ridică pe nisipul fierbinte și, în timp ce făcea asta, observă ceva ce nu mai văzuse niciodată. Un bărbat cu pantaloni din piele de căprioară și cămașă albă desfăcută la piept, cu piele albă și păr negru, care o privea fix, cu neîncredere și cu teamă. Era incapabil să se miște, iar ea se simțea la fel. Îi auzi calul priponit în apropiere.

Nemaivăzând până atunci un bărbat alb, nu știa cine sau ce era și, uitându-se la el, își aminti ce-i povestea tatăl ei despre spiritele albe care veneau de departe. Erau pline de mister, dar, pentru că nu le văzuse niciodată, își luase mintea de la ele. Într-o clipă își dădu seama că avea în față un spirit. Nu știa dacă era un spirit bun sau unul rău și stătea în fața lui, goală, temându-se să facă vreo mișcare, neștiind ce voia el să facă. Și el părea la fel de speriat ca și ea. Nu știa dacă nu cumva se afla în apropiere un grup de indieni, care urmau să vină după ea și să-l găsească. Privind-o pe tânăra splendidă din fața lui, avea senzația că goliciunea ei era aproape mistică. Era perfectă din toate punctele de vedere.

Ca să o liniștească, își ridică ambele mâini în semn de pace, iar ea recunoscu dialectul iroquois sau huron. Nu era Sioux sau Crow, dar îl înțelese.

De fapt, era huron, dialect pe care îl învățase pentru că însoțise tribul timp de doi ani de zile. Venise în vest pe cont propriu, ca să exploreze, să deseneze, când văzuse ceva interesant. Desenase niște hărți care spera să le fie de folos celor care i-ar fi călcat pe urme, dar mai ales celor care voiau să exploreze Lumea Nouă. Era al doilea născut și avea un frate care devenise capul familiei din Franța, așa că nu îl lega de casă nici o obligație și își putuse urma visul de a pleca în Lumea Nouă. Pentru puțin timp locuise în New Orleans, în urmă cu cinci ani, când sosise pe continent, iar de atunci rămăsese vrăjit de teritoriile virgine, de indieni și de frumusețea neexplorată a locurilor. Până acum nu avusese parte de experiențe urâte, cu câteva excepții, când scăpase ca prin urechile acului. Odată, doar câteva ore îl despărțiseră de locul unui atac al indienilor pawnee, care îi uciseseră pe oamenii cu care locuise. Dăduseră foc fortului și omorâseră toți locuitorii în care fusese cu doar câteva zile înainte. În afară de asta, momentele în care descoperea pădurile și Marile Câmpii, pădurile și râurile, erau pline de fericire. Crezuse că zona era nelocuită, dar

iată că o fată goală se uita, înlemnită, la el. Văzuse că era indiană, dar nu avea haine şi nu ştia dacă tribul ei era unul paşnic sau războinic. Oricum, bărbaţii din tribul ei nu puteau fi departe şi cu siguranţă nu s-ar fi bucurat de întâlnirea dintre el şi una dintre fiicele sau soţiile lor goală pe marginea lacului. L-ar fi omorât pe loc. Ştia că amândoi erau în mare primejdie dacă mai stăteau aşa. Arătă spre haine, apoi spre ea. Ea dădu din cap şi alergă spre tufişuri, iar câteva clipe mai târziu răsări din ele precum o căprioară, în rochia din piele de elan şi în mocasini. Ciudat era faptul că nu părea speriată de el, ci mai mult intrigată şi oarecum nedumerită, de parcă nu mai văzuse un alb până atunci. Acum, văzând-o cu hainele pe ea, el se gândi că era Sioux şi, evident, de rang înalt, deoarece avea rochia brodată şi decorată. Bărbatul bănuia că era fata sau soţia unui şef de trib.

Făcu din nou semnul păcii şi rămase la distanţă de ea. Voia să o întrebe dacă era singură, dar nu ştia cum. Privi în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva, după care se uită la ea întrebător. Ea înţelese şi îşi scutură capul, neştiind dacă trebuia să recunoască faptul că era singură. Avea la ea un cuţit mic, prins de talie, dar era pentru tăiatul fructelor de pădure şi al viţei-de-vie. Nu-l folosise niciodată împotriva unui bărbat. Nici nu ştia încă dacă era un spirit bun sau unul rău, dar nu i se părea ameninţător. De fapt, el părea chiar speriat şi surprins. Atât de tare, încât o făcu să zâmbească. Îi spuse ceva în dialectul Sioux, dar n-o înţelegea. Atunci ea arătă cu degetul în direcţia în care era tabăra şi făcu un semn cu mâinile pentru wigwam. El dădu din cap, recunoscător pentru informaţie, ştiind acum de ce locuri să se ferească. Apoi, în timp ce el se întreba dacă să o oprească, ea se îndepărtă agale. El nu se mişcă. Rămase însă cu privirile aţintite în urma ei.

Wachiwi ajunse pe cărarea pe care mergea în fiecare zi. Se uită de câteva ori în urmă, văzându-l încă acolo. Nu se mişcase, iar ochii nu i se dezlipeau de ea. Era cea

mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Apoi, pe nesimțite, se topi în pădure, își dezlegă calul și se îndepărtă călare. Când ea întoarse capul pentru ultima oară, să vadă dacă mai era acolo, el dispăruse. Primul spirit alb pe care îl văzuse se dusese ca fumul. Își dorea să poată întreba pe cineva despre el ori să povestească ce văzuse, dar nu îndrăzni. Ceva îi spunea că nu putea.

Când reveni în sat, o oră mai târziu, era serioasă. Toți erau ocupați, iar ea se alătură femeilor de lângă cortul ei și începu să se joace cu copiii. Luă în brațe bebelușul, ca de obicei, și-l făcu să râdă în hohote. Râdea și ea cu el când Napayshni se întoarse acasă de la prelucrarea pieilor de bizon. Șeful o văzu și se gândi că nu putea exista ceva mai plăcut ochilor decât Wachiwi jucându-se cu bebelușul. Spera ca următorul copilaș pe care ea îl va ține în brațe să fie al lui și al ei.

Wachiwi nu vorbi cu nimeni din tabără despre bărbatul pe care îl văzuse lângă lac. Instinctul îi spunea că asta l-ar fi pus pe el sau pe ea în pericol. Poate ar fi învinovățit-o cineva pentru prezența lui. Îl căută în ziua următoare, dar el nu veni. Îl revăzu însă după încă o zi. Înota când el își făcu apariția. Își scoase capul din apă când îl văzu apărând din pădure și apropiindu-se de ea. Purta aceiași pantaloni din piele de căprioară și cizme negre, înalte. Avea părul lung, la fel de negru ca al ei, și dat pe spate. Făcu din nou semnul acela ciudat al păcii și se apropie de malul apei. Îi zâmbi și toată fața i se lumină când făcu asta. O urmări o vreme și văzu că era singură. Era atât de frumoasă, încât îi tăia respirația. Știa că făcuse un lucru curajos, și necugetat totodată când revenise, dar nu se putuse opri. Voia să o mai vadă o dată și să descopere mai multe lucruri despre ea, dacă se putea. Nu mai fusese singur cu o indiană până atunci. Petrecuse cinci ani în America descoperind natura, regăsindu-se pe el, devenind adult în lumea pe care o iubea și care era atât de diferită de a lui. Iar acum fusese vrăjit de această femeie care îi părea

o zeiță indiană. Își dădu seama că nu fusese o întâmplare că ea era singură la lac, bănuia că venea deseori acolo, poate chiar în fiecare zi. Din clipa în care o zărise, știuse că trebuia să o revadă. Ar fi vrut să-i facă portretul și să surprindă spiritul liber și grația pe care le remarcase atunci când ea se juca în apă. La rândul ei, Wachiwi se întreba de unde cunoștea el semnele huronilor, dar nu zise nimic.

El văzuse satul Crow de la distanță, făcuse un ocol mare și își stabilise tabăra departe de el, într-o peșteră din pădure. Pădurea nu avea secrete pentru el, era expert. Urmărise totul cu atenție, să nu se organizeze un atac, dar nu fusese nici unul. Văzu printr-un telescop că toată lumea din tabără era ocupată. Vara se apropia de sfârșit, iar el bănuia că se pregăteau de iarnă. Se întrebă dacă nu cumva fata pe care o văzuse lângă lac o ștersese din tabără ca să se joace în loc să muncească. Părea destul de tânără ca să facă asta, iar dacă era fata șefului de trib, probabil că i se îngăduia acest lucru, era un privilegiu. Își dorea să o întrebe atâtea, voia să știe atâtea despre ea.

Când ea înota, văzu că era din nou goală, dar asta nu părea să o stânjenească. Se uita la fața ei, nu la porțiunile de piele care ieșeau la suprafață în timp ce se mișca prin apă. Ea se ridică în picioare, iar apa îi ajungea până la talie. Ochii li se întâlniră și nici unul nu se mișcă, apoi ea zâmbi și se ascunse din nou sub apă. Se juca cu el ca o nimfă a pădurii. La un moment dat, i se păru că nu era decât o închipuire a lui, dar era cât se poate de reală și atât de frumoasă. Nu-și putea imagina o nimfă a pădurii mai frumoasă ca ea. Iar inocența din privirea ei îl copleși. Decise să se prezinte, deși părea ceva destul de nesăbuit.

–Jean de Margerac, zise, arătând spre el și făcând o plecăciune. O clipă, ea păru nedumerită, neînțelegând ce spune. El își repetă numele, duse degetul la piept fără să se mai miște, iar ea înțelese.

–Wachiwi, spuse încet, arătând spre ea.

El nu știa prea multe lucruri despre indienii din zonă ca să își dea seama din ce trib era ea, iar când încercă să-i spună câteva cuvinte, înțelese că nu știa nici engleză, nici franceză. El le vorbea pe amândouă; engleza o învățase când sosise în Lumea Nouă. Învățase și iroquois și huron, dar ea nu cunoștea nici aceste dialecte. Aceste triburi erau mult mai la est față de ei. Nu le rămăseseră decât semnele, dar deocamdată le era suficient.

Își știau doar numele, nimic altceva din viața celuilalt. Avea o noblețe în comportament care îi sugera că avea o poziție privilegiată în lumea ei, dar era un spirit liber, la fel ca el. Într-un fel straniu, poveștile lor nu erau diferite. Și el se simțea prizonier în lumea lui în Franța. Din dragoste pentru el, fratele său mai mare, marchizul Tristan, îi îngăduise să plece din Franța și îi dăduse binecuvântarea. Ea începu să facă niște semne și în cele din urmă el își dădu seama că îl întreba de unde venea, arătând întâi spre cer, cu o privire interogativă, apoi spre pădure. El arătă spre pădure, indicând că venise călare multe, multe, multe zile. Încercă să-i explice că în depărtare era un ocean, iar de acolo călătoria era mult prea lungă ca să poată fi explicată prin semne. El venea din Franța, din provincia Bretagne și era conte de Margerac. Faptul că fratele lui mai mare era marchiz și stăpânul unor ținuturi întinse nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Pentru moment era suficient că-și cunoșteau numele, fără trecut, fără viitor. Tot ce aveau era prezentul, iar asta le dădea un sentiment amețitor.

Bărbatul și scoase cizmele și intră în apă cu ea, simțind cum rațiunea îl părăsea. Dacă vreunul dintre războinici și-ar fi făcut apariția, ar fi fost mort, deoarece nu avea cizme și nici arme. Ca și ea, avea legat la mijloc un cuțit cu care își tăia drum prin desișurile pădurii, dar nu voia să intre într-o luptă corp la corp cu vreun războinic din tribul ei, iar pușca și-o lăsase pe cal, ca să nu o sperie. Erau ca doi copii care se întâlnesc într-un loc interzis, riscând

enorm, iar el vedea în ochii ei că şi ea ştia asta. Arăta ca o fetiţă cu mult temperament. Majoritatea femeilor ar fi luat-o la fugă, ţipând ca din gură de şarpe. Dar ea înota, goală, la doar câţiva centimetri de el, sfidând soarta sau având încredere în el, nu ştia sigur. Nu arăta ca o femeie uşoară. În ochii ei nu era nici umbră de invitaţie, doar inocenţă, curiozitate şi prietenie. Categoric, era o fată neobişnuită. Din fericire pentru ea, era în siguranţă cu el. Ceva îi spunea că şi ea simţea la fel. Era fie nesăbuită, fie foarte curajoasă.

Ea se îmbrăcă din nou, în timp ce el îşi întoarse privirea, apoi se aşezară unul lângă altul pe un buştean, încercând să schimbe crâmpeie de informaţii. O întrebă dacă are copii, iar ea dădu din cap. El deduse că nu era căsătorită, deşi părea destul de matură. Poate era fiica favorită a şefului de trib, de care acesta nu se putea despărţi. Cu ajutorul semnelor, ea îi povesti că fusese răpită de acasă şi dusă călare multe zile. Îi arătă cicatricele lăsate de funiile cu care o legaseră, deoarece încă nu dispăruseră, apoi îi arătă satul din care venise. Încerca să-i spună că era prizonieră acolo, dar Jean nu înţelegea atunci ce făcea singură la lac. El se duse apoi în locul unde îşi lăsase calul şi îi arătă desenele şi schiţele pe care le făcuse lacurilor, pădurilor, câtorva oameni, iar ea dădu din cap. Erau foarte bune. Îi arătă şi una dintre hărţi, dar ea părea că nu ştia ce era, deoarece nu mai văzuse niciodată una. Îi dădu de înţeles că îi plăceau mai mult desenele. Apoi trebui să plece.

Reuşiră să închege un soi de prietenie ciudată, fiind curioşi unul faţă de celălalt şi provenind din lumi complet diferite. O fată indiană, poate de rang înalt şi un nobil francez, amândoi departe de casă, se întâlniseră din întâmplare în acel loc liniştit. El rămase după plecarea ei şi desenă cascada, deoarece dorea să-i dăruiască desenul a doua zi.

Jean veni a doua zi, dar ea nu apăru. Amândouă soţiile lui Napayshni se îmbolnăviseră din cauza fructelor

de pădure pe care le mâncaseră, iar ea trebuia să rămână cu copiii.

Trecură două zile până când Wachiwi veni din nou la lac și văzu, dezamăgită, că Jean nu era acolo. Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată sau dacă se întorsese de unde venise. Știa că nu dăduse peste războinicii Crow, deoarece nu auzise așa ceva prin tabără și ar fi aflat dacă ei ar fi găsit un bărbat alb și l-ar fi omorât. I-ar fi adus scalpul în sat și i l-ar fi dat șefului de trib. Dispăruse așa cum apăruse. Dar părea un spirit bun cu ea. Nu-i făcuse nici un rău și părea liniștit și prietenos.

Era tăcută când se întoarse în sat în acea seară. Bărbații organizau o nouă sărbătoare de mulțumire pentru o vânătoare bună, iar unii dintre ei erau deja răgușiți. Napayshni băuse mult, ceea ce făcea rar, dar era cu chef și încercă să intre în patul ei. Îl simți lângă ea când reveni în cort, dar îl ignoră și se prefăcu adormită, iar el se întoarse în culcușul lui. Înainte însă, el îi atinse ușor fața și gâtul cu degetele, sperând să se trezească. Ea nu era pregătită pentru el și nici nu credea că va fi. Îi simțea pasiunea crescândă, dar asta nu făcu decât să-i aducă aminte că trebuia să fugă de acolo. Era îngrijorată că nu peste mult timp el o va forța să fie cu el, frustrat de atâta așteptare. Avusese răbdare până atunci, dar ea știa că nu va mai ține prea mult. Știa de la alte femei ce fac bărbații și, de fapt, fie că îi plăcea sau nu, era a lui. Putea să facă tot ce voia cu ea. Era un miracol că nu profitase până atunci.

Urma o iarnă grea, în care aveau să împartă același cort, iar ambele lui soții urmau să fie în ultimele luni de sarcină la mijlocul iernii. Nu era greu de ghicit că se va îndrepta spre Wachiwi ca să-și satisfacă poftele și să facă un copil. Copiii mulți erau un semn de virilitate și de importanță pentru un șef de trib. Iar el o dorea pe Wachiwi de când sosise. Se stăpânise până acum, dar ea știa. Curând o va face soția lui. Voia să plece înainte

de asta. Îşi jurase să nu-l lase niciodată lângă ea. Era peste puterile ei să ierte moartea fraţilor şi a lui Ohitekah.

Umbla vorba că urmau să ridice tabăra curând, în ultimele zile ale verii. Bizonii începuseră să plece, iar indienii Crow voiau să mai vâneze câţiva înainte de venirea iernii. Petrecuseră mult timp în tabăra de vară, iar Wachiwi se simţise foarte bine lângă lac, mai ales de când îl cunoscuse pe Jean. Se simţise bine şi când era singură acolo. În ziua în care ridicau tabăra, ea se duse la lac pentru ultima oară. Credea că el plecase, deoarece nu-l mai văzuse de câteva zile şi nu se aştepta să-l revadă.

Mergea grăbit, ca de obicei, ca să poată rămâne acolo cât mai mult timp. Aerul se răcorise puţin şi putea simţi apropierea toamnei. Câteva frunze începuseră să cadă din copaci, dar încă era suficient de cald ca să poată înota. Îşi scoase hainele, ca de obicei, dar apa i se păru ceva mai rece. După baie îşi puse înapoi rochia şi mocasinii, gândindu-se la Jean, şi fu surprinsă când acesta apăru din senin, făcând-o să se întrebe dacă nu era totuşi un spirit. Nu-l mai văzuse de cel puţin o săptămână. El îi arătă prin semne că fusese plecat şi că se întorsese. Nu ştia cum să exprime, dar sperase să o revadă, măcar o dată. Simţea că trebuia să o mai vadă o dată înainte să plece. Îi dădu desenul cu cascada pe care i-l făcuse, iar ea păru încântată. I-l înapoie însă, pentru că nu îl putea lua cu ea în tabără. Apoi el îi arătă un crochiu cu ea, ceea ce o impresionă şi mai mult. Îi zâmbi imediat ce văzu desenul.

Se aşezaseră pe buşteanul favorit, cum făceau de fiecare dată. Ea culese nişte fructe şi i le dărui. Şedeau liniştiţi, ca doi copii, când auziră ceva amândoi în acelaşi timp, ca un foşnet de frunze. Wachiwi sări în sus înspăimântată, la fel şi Jean, şi până să-şi dea vreunul seama ce se întâmplase, Napayshni pătrunse în luminiş, la fel de surprins ca şi ei. Pentru o clipă, toţi rămaseră nemişcaţi, dar apoi, fără să scoată un sunet, Napayshni se avântă şi sări asupra lui Jean. Wachiwi nu ştia ce să facă. Nu-şi dăduse seama

că o urmărise până acolo, nu o mai făcuse niciodată și nu știa dacă venise singur. De fapt, el se săturase de atâta așteptare și decisese să o facă femeia lui, înainte să ridice tabăra, în locul pe care ea îl îndrăgea atât de mult. Credea că așa era cel mai bine. În timp ce-i urmărea împietrită, Wachiwi îi văzu pe cei doi bărbați ferecați într-o strânsoare mortală, cu fețele roșii, gemând, cu mâinile unul în gâtul celuilalt. Stătea neputincioasă, temându-se să intervină și, tocmai când Napayshni părea că îl va răpune pe Jean, ea observă cum Jean slăbi strânsoarea din jurul gâtului indianului, se întinse agil după cuțitul de la curea și îl străpunse pe Napayshni cu el. Bărbatul care fusese stăpânul ei o fixă cu privirea uimit și scoase un sunet bolborosit, în timp ce sângele șiroia din gâtul lui, după care se prăbuși cu fața la pământ. Jean se înecase și încerca să-și recapete răsuflarea, fără să-și poată lua ochii de la Napayshni. Ochii lui erau deschiși, zăcea la pământ nemișcat, iar sângele îi țâșnea din piept. Era mort.

—Dumnezeule, strigă Jean îngrozit, fără să știe ce să facă, dar Wachiwi, mai rapidă decât el, îl apucă de un picior pe Napayshni, îi făcu semn lui Jean să-l apuce pe celălalt și îl traseră în tufăriș.

Nu era un mod potrivit în care să îngropi un mare șef indian, dar era tot ce puteau face. Amândoi știau că trebuia să se miște repede. Dacă cineva din tabără știa unde venise sau dacă îl urmărise până acolo, Jean și Wachiwi ar fi fost uciși. Jean nu dorise să-l rănească, dar nu avusese de ales. Se jucaseră cu focul din momentul în care deveniseră prieteni.

Wachiwi se dovedi puternică și agilă în timp ce-l trăgeau pe Napayshni în tufișuri. Acestea erau foarte dese, iar ea știa că nimeni nu îl va găsi o bună bucată de timp. Apoi arătă spre ea, spre Jean și în direcția în care se afla calul. Era clar ce voia să spună, că trebuia să plece cu el, iar el pricepuse asta. Își curăță cuțitul în apă cât putu de repede, îl puse înapoi la curea și o luară împreună la fugă

spre cal, fără să rostească un cuvânt. Wachiwi se aruncă pe cal, în faţa şeii, de parcă asta făcuse de o viaţă, iar Jean încălecă, îşi puse un braţ în jurul ei, luă hăţurile şi cât ai clipi o luară din loc într-un galop nebun.

Ea îi arăta drumul pe nişte poteci şi prin nişte luminişuri pe care el nu le observase şi nici nu le-ar fi văzut vreodată. În timp ce călăreau, îşi dădu seama că ea îşi petrecuse toată viaţa călare. Mâna calul neîncetat; amândoi ştiau că trebuia să ajungă cât mai departe într-un timp cât mai scurt. Când cei din tabără vor descoperi dispariţia lui Napayshni, dacă nu o făcuseră deja, vor veni după ei. Jean îşi dăduse seama de asta în momentul în care înţelesese că era şef de trib. Ce nu pricepea el era de ce Wachiwi nu păruse întristată când îl văzuse mort. De fapt, părea uşurată. Nu îşi putea da seama dacă îi era soţ sau dacă între ei exista vreun grad de rudenie. Dar nu era momentul să întrebe acum, când fugeau călare. Wachiwi se concentra la drumul prin pădure. Călăriră cu toată viteza până la căderea întunericului. Calul era epuizat, iar Jean se ruga să nu-l ologească prin pădure. Mai aveau drum lung de făcut. Călăreau spre nord şi est. Într-un sfârşit, ea îl lăsă să se oprească după ce observă o peşteră. Legară calul de un copac, după care el o urmă înăuntru. De data aceasta îşi luă arma cu el. Nici unul dintre ei nu ştia prea bine unde se aflau, dar el avea o vagă idee. Încerca să ajungă la casa unui vânător pe care îl cunoştea şi care îl găzduise mai multe zile atunci când venise în vest. Era un francez pe care îl cunoscuse în Canada şi se ştiau de ani de zile. Jean nu voia să-i pună viaţa în pericol, însă în momentul în care ajungeau la el ar fi fost departe de tabăra Crow.

Jean observă ceva în privirea lui Wachiwi, ca şi cum încerca să-i spună ceva. Pentru scurt timp, când plecaseră de lângă lac, ea dorise să-l călăuzească pe drumul spre satul tatălui ei, dar îşi dăduse imediat seama că, dacă ar fi făcut asta, şi-ar fi pus tribul în pericol, poate chiar

ar fi provocat un război cu cei din tribul Crow. Când vor vedea că ea nu se întoarce în tabără și când războinicii vor găsi cadavrul lui, nu al ei, vor presupune că ea le-a omorât șeful și după aceea a fugit. În plus, dacă se întorcea în satul ei, ei nu ar mai avea nici o îndoială și ar răzbuna crunt moartea șefului lor. Trebuia să stea departe de tribul tatălui ei. Poate cei din tribul Crow se vor gândi că fusese răpită de alt trib când era lângă lac, iar Napayshni fusese ucis. Puțin probabil însă, atâta timp cât nu era nimeni în jur. Se vor gândi că ea l-a omorât. Nu putea face altceva decât să plece împreună cu bărbatul alb, fără să știe ce-o așteptă. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face el cu ea. În noaptea aceea abia dacă au scos un cuvânt și unul, și celălalt. Făcuseră schimb de priviri, nu de cuvinte, și nici măcar nu se străduiseră să comunice prin semne. Știau amândoi ce se întâmplase și care erau consecințele dacă ar fost prinși.

Dormiseră puțin noaptea aceea și plecaseră înainte de răsăritul soarelui, cu și mai mare viteză. Aveau de trecut o zonă deschisă și Jean știa că erau pe teritoriul triburilor Teton Sioux, un loc în care nu erai niciodată în siguranță. Cei din tribul Teton Sioux se arătau foarte ostili față de alți Sioux și erau temuți de toți. Dar avură noroc și nu văzură nimic cât timp călătoriră în spațiu deschis. Alergară ca vântul, apoi dispărură din nou la adăpostul pădurii. Copacii îi încetineau un pic, dar nu întâlniră pe nimeni pe drum. Nu găsiseră o peșteră în care să înnopteze, așa că amândoi rămaseră treji, ascultând sunetele pădurii, dar nu apăru nici un suflet de om, iar după două zile petrecute în goana calului, nu-i urmărise încă nimeni. Amândoi se întrebau dacă era posibil să nu fi descoperit până atunci nimeni cadavrul lui Napayshni. Jean spera să fie așa. Poate că dispariția șefului și a lui Wachiwi era încă o enigmă pentru oamenii tribului.

În cea de-a treia zi, calul lui Jean dădea semne vizibile de oboseală cu cât încercau ei să-l zorească. Jean știa însă

unde se aflau, deoarece cartografiase acele locuri şi ştia că erau relativ în siguranţă. Cei din tribul Crow îi puteau căuta în continuare, dar nu ştiau în ce direcţie o luaseră, deoarece aveau un avans considerabil. Iar triburile în zona cărora se aflau erau majoritatea paşnice şi se ocupau de comerţ şi agricultură. Nu erau atât de războinice ca Teton Sioux sau Crow. În general, în acea zonă, nu prea erau grupuri războinice, iar Jean spera ca lucrurile să fi rămas neschimbate.

Călătoriseră deja sute de kilometri, în cea mai mare viteză, mai repede decât călărise Jean vreodată. Wachiwi era neobosită şi mâna calul într-un fel în care el ştia că nu va putea să o facă niciodată. Era de două ori mai bună ca el. Parcă se născuse pe cal.

Continuară drumul şi după lăsarea întunericului; începuseră să vadă ferme, câteva locuinţe, iar în cele din urmă, Jean recunoscu coliba pe care o căuta. Se opri în curte, duse calul în grajd, apoi o îndemnă pe Wachiwi să vină pe verandă şi bătu la uşă. Era casa lui Luc Ferrier. Venise în Lumea Nouă de ani de zile, vâna în Canada şi făcea comerţ cu indienii. Fusese căsătorit cu o indiană, dar rămăsese văduv. Jean îl considera un prieten bun şi avea încredere în el. Luc deschise uşa şi scoase un strigăt de bucurie văzându-l. Apoi începu imediat să vorbească în franceză.

–Cum de te-ai întors atât de repede? Credeam că vei fi plecat o lună. Ai probleme sau te-ai speriat? Întotdeauna îl lua peste picior, mai ales pentru că avea un titlu nobiliar, şi el nu.

Era din Pirinei, un om dur al munţilor, dar avea o inimă bună şi mult respect, pe care nu îl putea ascunde, faţă de Jean, cu toate că le plăcea tare mult să se tachineze cu insulte prietenoase. Trecuseră împreună prin situaţii grele, în care Luc se descurcase foarte bine.

–Un incident minor, spuse Jean cu indiferenţă, dar Luc observase că erau frânţi de oboseală şi îşi dădu seama

că veniseră în goana calului. Nu știa de ce veniseră sau pentru cât timp, dar bănuia că se întâmplase ceva și nu voia să fie indiscret. Orice ar fi fost, cu el erau în siguranță. De altfel acesta era și motivul pentru care Jean se îndreptase spre coliba lui imediat ce plecaseră de la lac.

–Cine e prietena ta? nu se abținu Luc să întrebe. Era prea drăguță.

–Știu doar că se numește Wachiwi... Cred că e din tribul Crow sau poate Dakota. Nu-mi dau seama. Nu cunosc prea bine aceste triburi. Am încercat să vorbesc cu ea în iroquois și huron, dar nu cunoaște nici unul dintre aceste dialecte. Locuia într-un sat Crow, dar încerca să-mi explice că fusese răpită, cred că de la tatăl ei.

Luc i se adresă în dakota, dialect pe care îl vorbea fluent, deoarece făcuse multe schimburi cu ei. Putea să converseze în multe dialecte pentru că avea simțul limbii, iar Wachiwi îi răspunse rapid, povestindu-i timp îndelungat istoria ei. Povestea foarte afectată și era foarte expresivă, în timp ce Jean îi asculta pe amândoi, fără să înțeleagă o iotă din ce spuneau. În schimb, Luc dădea din cap, iar ocazional intervenea și el. Jean se întreba dacă îi relata că el îl omorâse pe șeful tribului Crow. Spera să nu facă asta. Nu voia să-l implice în nici un fel, de aceea era mai bine ca el să nu știe nimic. Era problema lor, nu a lui Luc, iar Jean spera cu ardoare că nu se va întâmpla nimic. Plănuia să-și continue călătoria spre est împreună cu Wachiwi, spre Fortul St. Charles, după care să meargă în St. Louis. Voia să ajungă cât mai departe de tribul Crow, Ce va face cu ea după aceea nu știa. Nu știa nici ce voia ea să facă. Spera că va afla de la Luc.

Trecu ceva vreme până când Luc se întoarse, în sfârșit, spre el și îi explică. Se adunaseră în jurul mesei din bucătărie, unde Luc le pregăti două farfurii cu tocană gătită de el. Era un bucătar bun, iar ei mâncaseră cel mult fructe de pădure în ultimele trei zile. Jean era mort de foame, iar Wachiwi era palidă. Se uita la mâncare cu curiozitate și,

prudentă, o împunse cu degetul. Luc îi întinse o lingură şi îi arătă cum să o folosească. Învăţa repede şi mâncă frumos, în timp ce Luc îi explica lui Jean situaţia ei.

–Este indiană Dakota. Tatăl ei este şeful Ursul Alb. Este un şef important. Am auzit de el, deşi nu l-am întâlnit niciodată. Nu fac comerţ cu francezii, îşi păstrează bunurile între ei. Spune că au fost atacaţi de Crow astă-primăvară. Ea şi alte câteva femei au fost răpite. Au omorât doi fraţi ai ei, mai mulţi bărbaţi, iar pe ea au dus-o şefului drept premiu. Voia să o facă soţia lui, dar ea a refuzat. Fiindcă veni vorba, îţi atrag atenţia că asta este ceva tare neobişnuit. Atunci când eşti luată sclavă şi refuzi să te măriţi cu şeful de trib căruia i-ai fost dată, lucru considerat o onoare, nu eşti privit cu ochi buni. Ar fi putut să o omoare. Se pare însă că el nu a vrut, iar ea spune că s-a purtat frumos cu ea. A încercat să fugă de mai multe ori, furând unul dintre caii lor, dar ei au prins-o şi au adus-o înapoi de fiecare dată.

–Este o călăreaţă incredibilă. Pot să confirm asta, adăugă Jean. Poate călări oricum, în orice condiţii, indiferent de relief. Nu ştiu cum de mai e în picioare calul meu. A scos sufletul din el zilele astea, mai mult decât am făcut-o eu în trei ani. S-ar putea să-l găsim mort în hambar mâine dimineaţă.

Luc izbucni în râs la auzul spuselor prietenului său.

–E o fată foarte curajoasă, să-l sfideze pe şef şi să încerce să fugă. Spune că tu ai salvat-o de cei din tribul Crow, ceea ce e o nebunie din partea ta, aş spune. Dacă te prindeau furând-o pe sclava şi viitoarea soţie a şefului şi că te ascunzi împreună cu ea, ţi-ar fi luat scalpul în două secunde. Nu ştiu cum naiba aţi scăpat.

–Am avut un avans bun, fu tot comentariul lui Jean. Era evident din ce spusese Luc că Wachiwi nu-i dezvăluise faptul că Jean îl omorâse pe cel care o ţinea prizonieră şi că-i lăsase corpul ascuns în tufişuri. Jean nu putea să nu se întrebe dacă îl găsiseră.

–Nu am de gând să stau mult aici, continuă Jean. Suntem încă prea aproape ca să stăm liniştiţi. Vreau să merg la Fortul St. Charles şi apoi în St. Louis. Vom fi în siguranţă după ce ajungem la fort. Până atunci sunt un pic neliniştit.

–Cred că va fi bine de acum înainte. Vă dau unul dintre caii mei. Ai nevoie de un animal cu forţe proaspete, dacă v-aţi grăbit atât de tare trei zile. Ea spune că ar fi vrut să se întoarcă la familia ei, dar nu mai poate. Nu vrea să le facă greutăţi şi, în plus, se gândeşte că războinicii din tribul Crow sunt foarte furioşi că a fugit şi că a reuşit să-şi piardă urma de data aceasta. Nu vrea să-şi pună în pericol tatăl şi fraţii. Apoi îşi privi întrebător vechiul prieten: Ce ai de gând să faci cu ea, Jean?

–N-am nici cea mai mică idee. Dacă nu se poate întoarce la familia ei, lucru înţelept de altfel, mai ales că va fi considerată vinovată de uciderea lui Napayshni, iar Crow vor căuta să se răzbune dacă se întoarce în satul ei, atunci nu ştiu unde să o duc.

–Eşti îndrăgostit de ea? întrebă Luc fără menajamente.

–Nici măcar nu o cunosc, se apără Jean.

Nu era pe deplin adevărat. Se întâlniseră timp de mai multe săptămâni, dar nu o cunoştea suficient de bine cât să o iubească. Nici măcar nu puteau să vorbească unul cu celălalt.

–Doar am ajutat-o să scape, adăugă.

–Ea spune că acum este sclava ta, îl informă Luc.

–Nu am nevoie de o sclavă, răspunse încet Jean. Nici măcar nu am o casă. Nu am decât un cal şi nişte hârţi. Presupun că o pot lua cu mine la verii mei din New Orleans şi să o las acolo. Poate o să vrea să rămână în Fortul St. Charles.

–Nu prea are ce să facă acolo. Nu vorbeşte franceza, nici engleza, nu a ieşit niciodată din satul ei, cu excepţia perioadei în care a stat cu cei din Crow. Nu a fost niciodată

într-un târg sau într-un oraș. Ți-o poți închipui în New Orleans? Ce va face acolo?

–Nu știu, spuse Jean, trecându-și mâna prin păr. Avea nevoie de ajutor. Nu m-am gândit la altceva.

De fapt, nici nu prea avuseseră de ales, trebuise doar să scape cât de repede se putea. Viețile amândurora erau în pericol, nu doar a ei. Dar nu-i spuse asta lui Luc.

–Cred că ar trebui să o păstrezi, spuse Luc zâmbind spre ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, spunându-i cât de bună fusese mâncarea.

–Nu e o piesă de mobilier, pentru Dumnezeu! Nu pot să „o păstrez" pur și simplu. Ar trebui să aibă o viață, un soț, copii. Nu pot să o târăsc după mine călare.

–Poate ar trebui să-ți iei o casă și să o lași acolo. Este o fată deșteaptă, plină de temperament. Îți dai seama de asta doar discutând cu ea. A dat dovadă de mult curaj când a fost răpită de indienii Crow și când le-a sfidat conducătorul, încercând să fugă. Pe deasupra, ea zice că nu-și mai face griji. E cu tine.

–Mulțumește-i pentru încrederea pe care o are în mine, dar numai datorită ei am ajuns aici. Eu m-aș fi rătăcit de multe ori. Are un simț de orientare în care poți avea toată încrederea. Cunoaște pădurea atât de bine, de parcă a locuit toată viața în ea. Nu s-a speriat niciodată și nici nu s-a plâns.

–Dacă o înveți franceza, poți să vorbești cu ea.

–Și după aceea ce se întâmplă? Cred că o s-o duc la verii mei. Pot să-i cumpăr niște haine decente din St. Louis.

–Ce are pe ea acum e mai mult decât decent. Totul arată că e fata șefului de trib. Broderia, ghimpii vopsiți, mărgelele de pe mocasini.

–Nu cred că verii mei din New Orleans vor înțelege asta. Dacă o duc acolo, trebuie să-i iau haine potrivite. Soția vărului meu, Angélique, ține la decență.

Wachiwi avea un aer plin de grație și de demnitate discretă, pe care toată lumea l-ar observa și respecta. Angélique se născuse la Paris și era înrudită, de departe, cu regele, ceea ce nu lăsa pe nimeni să uite. Locuia în New Orleans de patruzeci de ani, dar încă se simțea franțuzoaică până în măduva oaselor. El știa că trebuie să o învețe pe Wachiwi câteva cuvinte în franceză până să ajungă la ei.

Jean locuise la ei câteva luni, imediat după ce sosise, și mai mergea pe acolo din când în când, atunci când avea nevoie să mai simtă ritmul civilizației. Dar se plictisea repede și pleca din nou. Se simțea prea bine în peregrinările lui sau când descoperea locuri noi, pentru a se stabili în vreun oraș. Se gândea că nici Wachiwi nu va fi fericită acolo mult timp. Dar era un loc potrivit pentru ea, până când se acomoda cu noua ei viață, departe de cultura și de oamenii ei. Jean era convins că ea putea învăța. Era o fire curioasă. Chiar și acum, îi explora bucătăria lui Luc și, discret, se apucă să spele vasele în găleata pe care el o avea pentru asta. Ca și Jean, devorase cina modestă. Fusese delicioasă și îi mulțumi lui Luc în dialectul sioux.

El nu le putea oferi decât un dormitor și insistă să-l ocupe ei doi. Dormi în sufragerie pe o canapea veche, dar comodă. Imediat ce fură conduși în dormitor, Wachiwi se așeză pe podea. Nu văzuse până atunci un pat adevărat, dar nici nu spuse nimic și presupuse că era pentru Jean. Înainte, Luc îi arătase toaleta de afară, încă o noutate pentru ea, iar ea îi mulțumi. Jean o trase de picior când se așeză pe jos și îi arătă patul, dându-i de înțeles că el va dormi pe jos, dar ea îl refuză și se întinse la loc. Se ciondăniră prin semne câteva minute, deoarece ea insista să doarmă pe jos. Era sclava lui, dar, în ce-l privea pe Jean, era o femeie care călărise la fel de mult ca și el. În cele din urmă, ca să demonstreze ce voia să spună, se întinse și el pe jos, iar ea chicoti. Îi declara astfel că dacă ea dormea pe jos, așa avea să facă și el.

Ea nu se clinti nici un centimetru, iar el era uimit cât de încăpățânată putea fi. Nu ar fi trebuit să-l surprindă, după tot ce aflase despre ea. Încă era uluit de povestea pe care i-o spusese Luc despre curajul ei și despre tot ce i se întâmplase în ultimele luni. Acum ea călătorea cu el spre est, spre un destin necunoscut, iar el nu era decât un străin pentru ea. Era însă evident că avea încredere în el. Trecuseră împreună proba focului. Soarta ei ar fi fost alta dacă Napayshni l-ar fi omorât pe el. Ar fi putut fi moartă acum, deoarece se întâlnea în secret cu omul alb. De fapt, Jean nu doar că o eliberase, ci îi salvase viața, iar ea știa. Iar acum, ea credea că îi aparține. Habar n-avea ce va face cu ea, dar nu putea să o abandoneze. Fata nu avea unde să meargă. Și, la insistențele ei, el ceda și se culcă în pat. Îi întinse o pătură, iar ea se înfășură și adormi în mai puțin de cinci minute, pe când Jean stătea întins în pat, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Fuseseră trei zile uimitoare și își dădu dintr-odată seama că îi schimbaseră complet viața. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face cu ea, dar era responsabil de ce se va întâmpla cu această extraordinar de frumoasă indiană Dakota.

capitolul 9

Luc le pregăti micul dejun înainte de plecare și le dădu mâncare și apă proaspătă pentru drum. Păstră calul epuizat al lui Jean și le dădu un cal dintr-ai lui, tânăr și rezistent, cu picioare puternice, care îi putea duce cât de departe aveau nevoie. Jean îi mulțumi pentru bunătatea de care dăduse dovadă, iar Wachiwi făcu același lucru în limba sioux. Porniră apoi în călătoria de două zile spre Fortul St. Charles. Drumul le luă însă mai mult timp decât crezuse Jean și ajunseră în după-amiaza celei de-a treia zi. Călătoria fusese lungă și grea, dar nu periculoasă. Cunoștea fortul, pentru că mai trecuse pe acolo. Era ocupat de soldați francezi și nu surprinse pe nimeni să o vadă pe Wachiwi cu el. Mulți bărbați călătoreau cu femei indiene și francezii o îndrumară spre sectorul amenajat pentru ele. Nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ea să stea cu Jean. Era tratată ca o servitoare sau ca o sclavă. În privirea ei se citea cât era de nefericită când Jean veni să o vadă, după cina cu comandantul. Fusese o masă copioasă, cu friptură de iepure, pregătită de un bucătar francez, vinuri excelente, cafea delicioasă și un desert fin, după care ajutorul de comandant le oferise trabucuri. Jean nu mai mâncase atât de bine de luni de zile.

Când se duse să o vadă pe Wachiwi, observă stânjenit că i se dăduse o zeamă lungă într-o strachină, ca unui câine. Se supără văzând cât de rău fusese tratată. Nu-i trecuse prin cap că se vor purta așa cu ea. Iar celelalte femei indiene nu erau atât de respectabile ca ea. Se uită la ea, încercând să-i arate că regretă, iar ea păru că înțelege. Dădu din cap. Apoi, când se deschise ușa de la dormitorul femeilor, observă că dormeau pe pături, pe jos. Nu erau

tratate ca niște ființe umane, ci ca niște animale, așa că decise să plece a doua zi. Scopul lui era să ajungă în St. Louis, unde i-ar fi putut lua o cameră la hotel și ar fi îmbrăcat-o adecvat. Era un drum de două zile din locul în care se aflau.

Veni la dormitorul ei a doua zi, arătând spre calul dăruit de Luc, ca să știe că urmează să plece și i se adresă în franceză. Ea păru încântată, iar Jean înțelese că Luc avea dreptate. Avea nevoie să învețe și altă limbă în afară de sioux, franceză sau engleză, chiar amândouă dacă se putea. Dacă urma să trăiască în lumea civilizată, trebuia să deprindă multe lucruri. Era deșteaptă și Jean era sigur că avea să fie în stare să învețe. În timp ce călăreau, o învăță câteva cuvinte de bază în amândouă limbile.

Îl intrigau multe lucruri la ea și voia să afle mai multe, despre cum crescuse, ce idei, ce gânduri avea. Rămăsese fascinat de frumusețea ei de prima dată când o văzuse și, chiar în lipsa unui limbaj comun, simțea că era o femeie profundă, cu spirit și suflet.

Ritmul nu mai era atât de frenetic, deoarece nu mai trebuiau să fugă de nimeni. Tribul Crow nu avea cum să-i mai ajungă nici teoretic, nici practic. Wachiwi nu se mai putea întoarce niciodată, dar nu mai era în pericol, în afară de întâmplările care se puteau petrece pe drum. Făcură popas în pădure în noaptea aceea, dar Jean avea provizii din fort și luase pături pentru amândoi. Stăteau întinși, uitându-se la stele și, în timp ce el se gândea la tot ce se întâmplase până atunci și la cât de multe făcuseră împreună, ea îi luă tăcută mâna și o așeză peste inima ei. El înțelese că acesta era modul în care îi mulțumea și fu înduioșat. Încrederea oarbă pe care o avea în el îl impresiona foarte tare. Era și vulnerabilă, dar și puternică, iar dintr-odată părea foarte tânără. Era îngrijorat de ce avea să se întâmple cu ea, mai ales după ce văzuse purtarea urâtă a celor din fort.

Dormi cu pauze, iar când se trezi era încă întuneric, luna strălucea pe cer plină și observă că și ea era trează. Se întreba dacă îi era frică sau dacă era tristă, dar nu avea cum să afle, așa că îi atinse fața cu blândețe și o mângâie pe păr. Voia să o asigure astfel că totul avea să fie bine. Indiferent de ce se întâmpla, voia să o lase într-un loc sigur. Trecuseră prin multe împreună și avea grijă să o lase pe mâini bune, indiferent unde va urma să fie asta. Nu avea să o părăsească. Era surprins cât de răspunzător se simțea față de ea, era un sentiment care nu-l mai încercase niciodată. Era o fată tânără și avea să-i găsească un cămin bun. Spera că verii săi din New Orleans aveau să fie buni cu ea și poate o vor lăsa și să lucreze. Ar putea să aibă grijă de copiii lui Angélique ori să facă treburi prin casă. Cu siguranță se găsea ceva potrivit pentru Wachiwi. Se așeză într-o parte și îi zâmbi. Ea se întinse sub pătura pe care i-o dăduse, zâmbi și de data aceasta se aplecă spre el, îi atinse fața și îl sărută pe gură. El nu se așteptase la așa ceva și nu știa cum să reacționeze. Îl surprinsese complet. Nu zise nimic și încercă să reziste sentimentelor tandre pe care le nutrea față de ea, după care o sărută și el. Nu și-o putea scoate din cap și nu voia să profite de ea. Erau complet singuri în pădure și în viață. Pe când se sărutau, se simți cuprins de pasiune ca și cum un fior electric trecea printre ei. Trecuseră prin atâtea și fuseseră atât de speriați, iar acum se simțeau ca doi naufragiați pe o plajă. Fugiseră și supraviețuiseră împreună, nici unul neștiind încotro să se îndrepte, singura destinație sigură fiind brațele celuilalt. Jean o sărută cu o pasiune pe care nu o mai simțise pentru nimeni până atunci, iar ea îl îmbrățișă cu toate sentimentele pe care le strânsese și le reținuse în ea toată viața. În satul ei nu îndrăznise niciodată să privească un bărbat direct în ochi, iar acum se pierdea în brațele lui Jean, cuprinși de focul aprins în inimile lor, care îi mistuia ca pe niște vreascuri sub care cineva aprinsese un chibrit. Fără să se gândească, el se îndreptă spre ea,

intră sub pătura ei, iar ea îşi scoase rochia. El văzu şi simţi aceleaşi forme minunate pe care le zărise lângă lac, doar că de această dată ea nu mai era o străină enigmatică, ci cunoscută, caldă şi cu desăvârşire a lui. Când adormiră unul în braţele celuilalt, pe când soarele răsărea, ştiau, dincolo de ori îndoială, că aparţineau unul celuilalt şi că aşa le era scris. Încotro se îndreptau însă era încă un mister ce urma să se dezvăluie.

Se treziră târziu a doua zi, când soarele strălucea cu putere. Jean o privi pe Wachiwi în timp ce deschidea ochii, urmărind-o cu atenţie să vadă vreun semn de părere de rău, dar nu exista. Ea îi zâmbi, îi deschise din nou braţele, iar el se pierdu în minunăţiile corpului ei cu aceeaşi pasiune, alean şi bucurie pe care le simţise pentru ea cu o noapte înainte. Nu se aşteptase şi nici nu planificase ceea ce se întâmplase şi, totuşi, părea ca un dar pe care îl primiseră. Se treziră râzând fericiţi. Nu puteau vorbi, dar amândoi înţeleseseră ce se întâmplase. Cândva, pe parcursul întâlnirii lor, cu o noapte înainte, poate cu zile sau chiar săptămâni în urmă, se îndrăgostiseră. Dacă nu l-ar fi omorât pe Napayshni, nu ar fi fost împreună, dar mâna sorţii îi aduse unul lângă celălalt. Jean nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva ar putea apărea un copil după noaptea trecută, deoarece, când făcuseră dragoste, observase că ea era virgină.

Iar acum, femeia care se numea singură sclava lui era femeia cu care el voia să fie, pe care o iubea şi pe care voia să o protejeze. În cei douăzeci şi patru de ani ai lui, nu mai fusese îndrăgostit niciodată, dar acum era cu siguranţă. Flacăra pasiunii tinere din amândoi se transformase, pe neaşteptate, în dragoste, iar acum Jean era aprins complet de o iubire nebunească, plină de pasiune pentru Wachiwi, o fată Dakota Sioux pe care o întâlnise pe malul unui lac. Era o poveste pe care să o spună nepoţilor, dacă ar fi ajuns să aibă vreunul. Ştia acum ce voia să facă. Aveau

să rămână împreună, dar înainte trebuia să o pregătească pentru lumea lui, în care urma să intre.

Își dublă eforturile de a o învăța franceză și engleză, în timp ce mergeau călare, amețiți, spre St. Louis. Se opreau deseori în pădure să facă dragoste, iar legătura lor fizică era fericire absolută. Ajunseră după două zile în St. Louis și până atunci ea învățase mai multe expresii și cuvinte în ambele limbi. Nu le folosea întotdeauna corect, dar încerca să-l mulțumească și, lucru surprinzător, reușea. Învăța cu rapiditate și păru fascinată și ușor intimidată când ajunseră la hotel, iar el duse calul în grajd, după care se cazară. Împrejurimile o uimeau. El ceru două camere, deoarece așa era potrivit. Funcționarul se uită dezaprobator la Wachiwi, dar nu spuse o vorbă și îi dădu cheile lui Jean. Urcară scările, iar ea îl urmă, în timp ce o conducea în cameră. Aveau să doarmă într-o singură cameră, cea de-a doua fiind luată doar pentru a-i apăra reputația. Dar nu avea așa ceva, pentru cei din hotel ea nefiind decât o indiană tânără care călătorea cu el și pe care el irosea o cameră bună. Credincios originii sale nobile, Jean era un gentilom, chiar și cu o indiană, iar ea simțise acest respect.

Luară cina în sala de mese a hanului, iar Wachiwi mâncă așa cum îi arătase Luc Ferrier, cu lingura. Îl imită pe Jean când își așeză șervetul în poală, iar el îi arătă cum să mănânce cu furculița și cu cuțitul. Străpunse carnea cu furculița, însă nu înțelegea rostul cuțitului, iar mâncarea era prea ciudată pentru ea. Jean nu putea decât să-și imagineze cât de stranii i se păreau toate. Dar nimic nu se compara cu aventura din ziua următoare, când avea să o ducă la cumpărături și la croitor, ca să-i ia cele necesare.

Îi cumpără mai multe rochii simple de la magazin, iar croitorul avea trei rochii pe care nu le alesese nimeni

şi care erau croite parcă special pentru Wachiwi. Îi luă două rochii potrivite pentru cina în casa vărului său, patru mai arătoase pentru zi, pantofi potriviţi, care se vedea că nu erau pe placul ei, şi cinci bonete care-i veneau minunat. Mai era apoi lenjeria de corp, pe care nu ştia cum să o îmbrace până nu-i arătă vânzătoarea. Avea pe ea în acelaşi timp mai multe haine decât purtase în viaţa ei. Îi mai cumpără mănuşi, mai multe şaluri, trei poşete şi un evantai. Ceruse să le fie aduse cumpărăturile la hotel, iar Jean era fericit că vor lua vaporul spre New Orleans. Ar fi avut nevoie de mulţi cai sau de o caravană de catâri ca să transporte tot ce îi cumpărase. Cutiile fuseseră aşezate grămadă în camerele lor. Jean cumpără două cufere în care să pună toate cumpărăturile şi făcu aranjamentele necesare ca Luc să-şi primească înapoi calul.

La sfârşitul zilei erau amândoi epuizaţi, iar Wachiwi, într-o franceză stâlcită, îi mulţumi pentru tot ce îi dăruise. Era mai mult decât copleşită, iar când se întoarseră la hotel se îmbrăcă din nou cu rochia din piele de elan, îşi puse mocasinii şi se linişti. Cel puţin, acelea erau haine pe care ştia să le poarte. Insistase să le păstreze şi, când Jean o văzu din nou în rochia de elan cu ghimpi de porc spinos vopsiţi în albastru-închis, redeveni micuţa indiană pe care o întâlnise, iar acest lucru îl făcu să vibreze din nou.

O învăţă în ziua aceea cuvinte ca: *jolie robe*[1], *chaussure*[2] şi *chapeau*[3], împreună cu *rochie*, *bonetă*, *lenjerie de corp*, *pantofi* şi *mănuşi*. Ştia acum numele tuturor lucrurilor pe care i le cumpărase. Învăţa cu greu să vorbească şi în franceză, şi în engleză. Când comandară cina în cameră, ea folosi cuţitul şi furculiţa ca să-l mulţumească, iar când el îşi aprinse un trabuc, ceru să-l împartă cu el. El râse şi o lăsă să fumeze, explicându-i că poate face asta doar când sunt ei doi. Tatăl ei o lăsa să împartă pipa cu el câteodată,

[1] Rochie frumoasă (în lb. franceză, în original, n.red.)
[2] Încălţăminte (în lb. franceză, în original, n.red.)
[3] Pălărie (în lb. franceză, în original, n.red.)

când nu-i vedea nimeni, așa că înțelese ce spunea Jean și își puse degetul pe buze ca să-i arate că era secret... la fel ca bărbatul pe care îl lăsaseră în pădure. Nici unul nu voia să-și amintească de asta, dar moartea lui îi adusese împreună.

În noaptea aceea făcură dragoste în patul lui Jean cu aceeași pasiune. Iubirea pe care o simțeau unul pentru celălalt era instinctivă și profundă, senzuală și explozivă. Era ceva ce el nu mai cunoscuse până atunci, iar pentru ea era un mister. Wachiwi nu avea cuvinte, dar nici nu era nevoie de ele. Ceea ce împărțeau atunci când se iubeau era magic.

În ziua următoare o ajută să-și pună rochia, luară cuferele pline de cumpărături și se urcară pe nava care avea să-i ducă la New Orleans. Wachiwi era emoționată și zâmbea fericită. Auzise despre acel fluviu, dar nu se așteptase să-l vadă vreodată. Auzise de el din poveștile spuse în corturi. Oamenii ei îi spuneau Marele Râu. Călătoria spre New Orleans dura trei săptămâni, dacă aveau noroc de vânt bun și curenți rapizi, cu opriri multe pentru cei care voiau să urce sau să coboare de pe corabie.

Pe fluviul forfotind de atâta activitate circulau canoe, bacuri, barje și alte ambarcațiuni. Wachiwi era fascinată și radia de fericire. El rezervase două cabine, ca să pară din nou respectabili, ca la hotel. Puseră cuferele în una dintre ele și dormeau în cealaltă. Când ea nu mai știa cum să-și pună lenjeria intimă, el o ajuta și îi lega corsetul. Râdea când făcea asta, pentru că niciodată nu se distrase atât de bine. Ea era îngrozită de cât de strâns îi lega corsetul și îl punea să i-l slăbească. Nu se aștepta ca ea să învețe totul dintr-odată. Trecuseră doar câteva zile de când înota goală în lacul lângă care se întâlniseră și locuia în satul tribului Crow, iar acum era îmbrăcată ca o doamnă, pe drum spre New Orleans, să-i întâlnească pe verii lui de viță nobilă.

Era uşor îngrijorat de perspectiva revederii şi întru câtva descurajat de privirile stăruitoare ale oamenilor de pe vas, care-l vedeau călătorind cu o indiană. Era atât de frumoasă, încât bărbaţii îl înţelegeau, dar nu şi femeile, care îi întorceau spatele când o vedeau. Jean era uimit de purtarea lor şi spera că oamenii din New Orleans aveau să fie mai înţelegători şi mai captivaţi de frumuseţea ei. Era atât de nevinovată, atât de delicată şi de fascinantă, încât nu credea că putea să-i reziste cineva. Cu siguranţă, el nu era în stare, iar nopţile petrecute cu ea în cele trei săptămâni fuseseră mai presus de cuvinte şi de simţuri.

Călătoria spre New Orleans le dădu timpul de care aveau nevoie pentru a se cunoaşte şi ocazia ca ea să-şi îmbunătăţească engleza şi franceza. Era atât de inteligentă, încât făcea progrese mari în ambele direcţii.

Trecuseră de Fortul Prudhomme şi de Fortul St. Pierre, iar în cele din urmă ajunseră în New Orleans.

Wachiwi arăta superb în ziua aceea. Era îmbrăcată cu o rochie bleu, care pe pielea ei arăta parcă ruptă din cer, purta o bonetă asortată, pe care el i-o legase sub bărbie, şi mănuşi pe care tot el o ajutase să şi le pună. Mulţumită lui, şi lenjeria intimă era la locul ei. Era jumătate copil, jumătate femeie, iar ceea ce îi plăcea lui cel mai mult era faptul că îi aparţinea în întregime. Nu era sclava lui, ci femeia lui. Fiica şefului de trib. Wachiwi. Cea-care-Dansează. Luc îi tradusese numele ei. Când vasul ajunse la docurile din New Orleans, o ajută să coboare, după care ea îl însoţi cu graţie, mergând alături de el.

Puseră toate bagajele într-o trăsură şi se îndreptară spre o casă de oaspeţi pe care Jean o ştia şi care se afla pe strada Chartres. Voia să rămână acolo, într-o cameră liniştită, în timp ce el trimitea un mesaj verilor săi la plantaţia lor din afara oraşului, prin care îi anunţa că se întorsese însoţit de un prieten, o tânără. Nu voia să-i deranjeze ori să presupună că poate să stea la ei. După două ore primi răspuns în scris de la soţia vărului său,

Angélique de Margerac, în care aceasta insista să meargă îndată la ei și să renunțe la camera din oraș. Nu pomenise nimic de tânăra domnișoară, dar Jean bănuia că-i vor pune la dispoziție o cameră și lui Wachiwi, atâta timp cât el subliniase în biletul său că erau împreună în călătorie. Nu era ceva obișnuit, dar simțea că verii săi îi vor găzdui pe amândoi cu multă bucurie. Biletul trimis era un semn de ospitalitate și de căldură din partea lui Angélique.

Ea trimise trăsura după ei, o berlină elegantă, făcută în Franța, trasă de patru cai, și încă o trăsură pentru cuferele lor. Jean îi zâmbi lui Wachiwi, pregătindu-se pentru lunga călătorie spre plantație și gândindu-se cât de mult evoluase relația lor. O privi mândru și îi luă mâna în a lui. Nu se îndoia nici o secundă că verii săi o vor plăcea. Călătorea pentru prima dată cu o femeie, iar familia de Margerac din New Orleans erau rudele lui și de fiecare dată fuseseră extraordinar de primitoare. Era sigur că și de această dată va fi la fel.

capitolul 10

Angélique de Margerac se căsătorise cu vărul tatălui lui Jean și provenea dintr-o familie ilustră de aristocrați din Dordogne, înrudită direct cu regele. Se măritase cu Armand de Margerac în urmă cu patruzeci de ani, iar el o adusese la New Orleans în ciuda protestelor ei. Ea dorea să locuiască la Paris, nu în Lumea Nouă. Soțul ei avusese mult de furcă până să o convingă. Orașul New Orleans fusese fondat de francezi cu treizeci și cinci de ani înainte de sosirea lor, iar Armand de Margerac făcu tot ce i-a stat în putere ca să o facă fericită. Îi cumpără o casă în oraș, pe strada Toulouse, și o plantație splendidă, cu o casă construită în stilul Indiilor de Vest, pe care a lăsat-o să o decoreze cu toate antichitățile trimise de familia ei din Franța. Armand planta bumbac și trestie-de-zahăr, și plantația lui deveni una dintre cele mai profitabile din regiune, iar casa lui Angélique, una dintre cele mai elegante din district. Copiii lor se născuseră acolo, urmând să aibă și ei plantațiile lor. În momentul în care Jean venise din Franța, ea avea de zeci de ani reputația de a fi cea mai grațioasă gazdă din Louisiana.

La acel moment, spaniolii preluaseră colonia, dar Angélique și Armand erau buni prieteni cu guvernatorul spaniol, deseori luând cina împreună, fie în casa de pe plantație, fie în cea de pe strada Toulouse. Angélique închisese casa de pe strada Toulouse în anul în care sosise Jean, după ce marele incendiu din Vinerea Mare mistuise aproape o mie de clădiri. Locuința lor scăpase în mod miraculos, dar ea declarase că era prea afectată de cele întâmplate ca să mai locuiască acolo. Îi era frică de un alt incendiu și preferă să se mute în casa de pe plantație.

Era mai confortabilă și cu mult mai grandioasă. Îi făcea o plăcere deosebită să aibă invitați și îl convinsese pe Jean să rămână la ei câteva luni până să-și înceapă călătoria în nord spre Canada, urmată de cea spre Marile Câmpii spre vest. Fusese foarte primitoare și îl prezentă tuturor prietenilor lor, dar și câtorva tinere atrăgătoare. El nu se arătase interesat de nici una dintre ele, în schimb toată lumea îl găsise fermecător pe vărul francez proaspăt sosit.

Zona din jurul orașului New Orleans era cât se poate de cosmopolită. Locuiau acolo nu doar francezi și spanioli, ci și comunități de germani, iar acest lucru, după cum spunea Angélique, le făcea seratele și petrecerile cu mult mai interesante. Era mândră în special de balurile pe care le dădeau și de oamenii importanți care le trecuseră pragul. Plantația era situată între Baton Rouge și New Orleans, iar Wachiwi și Jean făcuseră două ore ca să ajungă acolo în eleganta trăsură trasă de cai, adusă cu corabia din Franța. În spatele trăsurii stăteau doi lachei, iar vizitiul conducea energic. Angélique voia ca ei să ajungă la timp pentru cină, iar Jean știa că va fi o serată elegantă. O pregătise pe Wachiwi încă din seara dinainte și spera ca ea să fie la înălțime. Era sigur că rochiile pe care i le cumpărase în St. Louis erau perfecte, bineînțeles, nu la fel de elegante ca acelea ale lui Angélique, create la Paris și aduse pe vas în Lumea Nouă de două ori pe an. Ea avea și în New Orleans un croitor îndemânatic, în stare să copieze tot ce vedea la ea, inclusiv anumite rochii din Paris.

Se apropiaseră de plantație, care primise numele lui Angélique atunci când fusese cumpărată de soțul ei, și mergeau de-a lungul unei alei ce părea fără sfârșit, mărginită de stejari. Grandoarea casei construite după tipicul celor din Indiile de Vest se arătă pe deplin privirilor lor zece minute mai târziu. Jean îi zâmbi lui Wachiwi și o mângâie pe mână. Încă nu înțelegea limba atât de bine, încât el să o poată încuraja pe cât ar fi vrut.

–Va fi bine, zise el încetişor, iar tonul fusese mult mai grăitor decât cuvintele. Era îmbrăcat cu jiletcă din lână bleumarin, minunat croită, pe care o adusese din Franţa şi nu prea avea ocazia să o poarte. O păstra cu grijă, împachetată în bagaje. Vizita la plantaţie era ocazia perfectă să o poarte. Mai avea şi alte haine, o jachetă din satin şi pantaloni scurţi, cu care urma să se îmbrace la cină, lăsate în casa verilor lui ca să le aibă când se întorcea. Era încântat că nu trebuia să poarte perucă ori să-şi pudreze nasul, aşa cum ar fi fost obligatoriu să facă în Europa. Din fericire, verii lui nu erau atât de formali, iar părul lui negru era splendid.

Wachiwi se uita fix la casă pe măsură ce se apropiau. Ochii i se făceau tot mai mari pe faţa minunată, încadrată de boneta pe care i-o cumpărase. Îi aruncă o privire emoţionată, iar el îşi dădu seama că îi era mai puţin frică atunci când era călare pe cal în viteza vântului, ceea ce ar fi înspăimântat pe oricine altcineva, decât acum, în situaţia în care o pusese el. Dăduse dovadă de mult curaj doar pentru că venise cu el, iar el simţea nevoia să o protejeze şi o feri de atingerea lacheilor când aceştia îi ajutau să coboare din trăsură.

În faţa treptelor îi aşteptau şase servitori în livrea, toţi negri şi îmbrăcaţi în uniforme asortate. Jean ştia că erau sclavi. Lucrau cu sutele pe câmpurile de trestie-de-zahăr şi la culturile de bumbac, care îi aduseseră vărului tatălui său avere cu ghiotura. Până să-i spună ceva lui Wachiwi, Angélique de Margerac apăru graţioasă în dreptul uşii, ca să îi întâmpine. Îi zâmbi cu căldură lui Jean, fără să o remarce pe Wachiwi, care stătea exact în spatele lui. După ce o îmbrăţişă, Jean se dădu de-o parte şi făcu prezentările. Zâmbetului de pe faţa soţiei vărului său îi luă locul într-o clipă un amestec de şoc şi de consternare. Îşi retrase mâna, făcu un pas înapoi şi îl privi uimită pe Jean.

–Oh... înţeleg... făcu ea cu dispreţ şi se întoarse în casă fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Wachiwi care,

îngrozită, îl urmă pe Jean în holul strălucitor. Ce-ar fi să o instalăm pe tânăra domnișoară în camera ei, ca să se odihnească după drum, sugeră Angélique, făcând semn unui servitor în livrea și șoptindu-i ceva la ureche. Acesta dădu din cap și îi ceru lui Wachiwi să-l urmeze. Dispăru din încăpere înainte să fi intrat, iar Angélique își îmbrățișă zâmbind vărul încă o dată, ușurată că se descotorosise de Wachiwi atât de repede. În acest timp, soțul ei, Armand, veni și el din bibliotecă, unde fumase liniștit o țigară. Îl privi cu încântare pe Jean și nu rezistă să nu îl tachineze puțin.

–Am înțeles că ai adus cu tine o tânără. Vrei să ne dai vreo veste? Poate reușim să te convingem să rămâi în New Orleans, în loc să rătăcești prin toate acele locuri necivilizate care îți plac ție atât de mult. Așadar, unde este?

Privi în jurul său, surprins să vadă că Angélique vorbea doar cu Jean. Amândoi fuseseră uimiți că nu menționase o însoțitoare pentru tânăra care călătorea cu el, o mătușă, mama, sora sau poate o verișoară. Sperau că este potrivită pentru el și de origine bună. Știau că nu-și va aduce amanta în casa lor.

Lui Jean nu-i scăpase privirea violent dezaprobatoare a lui Angélique când o văzuse pe Wachiwi și se temea că, în ciuda faptului că nu putea vorbi în franceză, Wachiwi o înțelesese și ea. Verișoara sa îi arătase cât se poate de clar că nu era bine-venită în casa lor. Nu ascunseseră faptul că era indiană. Dar Angélique nu avea nevoie să știe mai multe. Din acel moment, partenera de călătorie a lui Jean încetase să mai existe. Nu-i venea să creadă că el o adusese acolo. Era o dovadă șocantă de impertinență și o insultă la adresa lor.

–Am trimis-o în camera ei, să se odihnească înainte de cină, îl informă calm soția. Jean spera ca ea să nu creeze o situație incomodă în timpul cinei. Îi oferiră un pahar de șampanie, apoi îl lăsară să meargă în camera

lui, să se odihnească. În timp ce era condus spre marile apartamente pentru oaspeți de la al doilea etaj, se întrebă ce cameră îi dăduseră lui Wachiwi. Îi era teamă să întrebe, deși ar fi vrut să știe dacă se simțea bine.

Cunoștea bine casa, deoarece venise deseori acolo în ultimii cinci ani, dar văzu că toate camerele de oaspeți erau închise. Spera că nu era speriată sau supărată și, chiar înainte să coboare la cină, începu să-și facă griji pentru ea. Știa că avea nevoie de ajutor ca să se îmbrace cu rochia și sigur avea să-i fie frică să roage pe altcineva. În scurt timp începu să bată ușor pe la uși, sperând să audă cum se agita. Dar nu-i răspundea nimeni și, când băga capul pe ușă, vedea doar niște încăperi întunecoase și goale. Nu era nicăieri. În cele din urmă, neștiind ce altceva să facă, sună după un servitor. Veni un bărbat în vârstă, pe nume Tobias. Lucra de ani buni ca valet al lui Armand și întotdeauna fusese amabil cu Jean. Când sosise împreună cu Wachiwi, îl recunoscuse imediat și îl întâmpină cu căldură.

–Tobias, știi unde este tânăra doamnă? Nu o găsesc nicăieri. Aș vrea să o văd înainte de cină. Știi cumva în ce cameră e?

–Da, domnule, răspunse Tobias respectuos. Era una dintre puținele plantații unde sclavii erau tratați bine. Se știa că Armand de Margerac se purta frumos cu ei și de cele mai multe ori păstra familiile împreună, lucru rar, de altfel, deoarece în multe cazuri soții erau separați pentru a fi vânduți unor stăpâni diferiți, iar copiii lor de asemenea. Era un obicei care îl dezgusta pe Jean. Era unul dintre lucrurile care nu-i plăceau în Lumea Nouă. În Franța era de neconceput ca oamenii să fie vânduți ca animalele.

–Și unde e camera ei?

–Într-o colibă, lângă a mea, mărturisi încet Tobias, coborându-și privirea. Simțea că lucrurile nu vor merge tocmai bine cu vărul tânăr din Franța.

–Scuză-mă, dar nu am înțeles.

Jean credea că nu aude bine. În zona colibelor nu erau camere de oaspeți, doar sclavi și odăile în care trăiau. În spatele casei erau paisprezece colibe.

–Mătușa dumneavoastră s-a gândit că se va simți mai bine acolo. O condusese chiar el, imediat după sosire. Îi fusese milă de ea, deoarece părea speriată și pierdută. O lăsase cu soția lui, ca să-i arate împrejurimile.

–Du-mă la ea imediat, ceru Jean printre dinți.

Îl urmă pe Tobias în jos pe scări, apoi prin grădina din spate. Ajunseră la o poartă încuiată, dar Tobias avea cheia. Erau puțini sclavi care lucrau pe plantație și aveau acea cheie. Restul nici măcar nu aveau acces în casa principală. Asta era valabil și pentru Wachiwi, deoarece și ea se afla în spatele porții încuiate.

Tobias îl conduse apoi pe Jean pe niște poteci încurcate, pe lângă mai multe construcții, „colibele". În fiecare colibă stăteau două duzini de sclavi. Erau și unele mai mici, mai drăguțe, unde locuiau sclavii de încredere, Tobias de exemplu, împreună cu copiii, când aceștia erau mici. Tobias se opri în dreptul unei colibe mai arătoase și îl pofti pe Jean înăuntru. Văzu un hol îngust și mai multe cămăruțe, aranjate în formă de fagure, în care puteau locui mai multe persoane. În cele din urmă o găsi pe Wachiwi într-un dormitor din spate, cu alte patru femei. Cuferele ei ocupaseră toată încăperea, iar ea ședea pe unul dintre ele, cu o privire disperată.

–Vino cu mine, spuse el încet, dar cu ochii scânteind. Îi făcu semn să meargă după el, iar ea părea îngrozită de faptul că l-ar fi putut supăra cu ceva. Era sigură că făcuse ceva greșit, habar n-avea cine erau oamenii aceia și ce căuta în casă cu ei.

Nu-l văzuse pe Jean toată după-amiaza. În timp ce el credea că ea se odihnește într-o cameră de oaspeți, fusese de fapt alungată la un loc cu sclavii. Se întoarse spre Tobias și îi spuse să-i mute bagajele la el în cameră,

îi scoase boneta şi îi netezi părul, spunându-i cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase. Când sclavii aduseseră cuferele, ea îşi regăsise zâmbetul. Jean deschise un cufăr şi scoase de acolo o rochie de seară.

O ajută chiar el să se îmbrace, îi legă corsetul şi îi puse lenjeria intimă. Îi dădu evantaiul pe care i-l cumpărase, iar zece minute mai târziu, era mai strălucitoare ca niciodată. Fusese transformată. Îi perie părul, iar ea îi mulţumi din priviri după ce se uită în oglindă. Arăta exotic şi, în acelaşi timp, elegantă, proaspătă, tânără, absolut respectabilă, iar el îi luă mâna şi i-o aşeză pe braţul său, conducând-o pe scări spre salon.

Angélique şi Armand îl aşteptau. Invitaseră câţiva prieteni la cină, dar încă nu sosise nimeni. Se gândiseră să ciocnească un pahar împreună cu Jean şi cu prietena lui, în linişte, înainte de cină, dar asta fusese înainte să afle ce fel de prietenă avea. Angélique îi explicase situaţia soţului ei, iar el era acum complet lipsit de griji, deoarece soţia sa rezolvase totul atât de repede. Erau de acord că vărul lor îşi pierduse complet minţile şi raţiunea după ce petrecuse atât de mult timp cu băştinaşii. Era de neconceput faptul că adusese unul dintre ei în mijlocul lor.

Îi cuprinse groaza când îl văzură pe Jean intrând în salon la braţ cu Wachiwi. Rochia ei era acceptabilă, în schimb, părul negru care-i curgea pe umeri nu, iar Angélique se aşeză, gata să leşine când o văzu păşind în salon.

–Jean, ce e în mintea ta? îl întrebă ea, în timp ce soţul ei se holba la Wachiwi. Trebuia să recunoască faptul că era foarte frumoasă şi înţelegea de ce vărul său voia să fie cu ea, dar nu într-un salon din înalta societate. Ideea lui Jean de a o aduce acolo îi contraria pe amândoi.

–Ce e în mintea mea, verişoară? întrebă Jean, cu un aer belicos.

Wachiwi nu îl mai văzuse niciodată aşa şi nici ei, însă era clar pentru toată lumea că nu era deloc bine să-şi piardă

cumpătul. În mod normal nu se pierdea ușor cu firea, dar acum fusese înfuriat pentru Wachiwi.

–Mă gândesc cât de nepoliticoși ați fost cu oaspetele pe care l-am adus. Am găsit-o în locuințele sclavilor, acum o jumătate de oră, într-o cameră cu încă patru femei. Probabil a fost o neînțelegere. Am mutat-o în camera mea, anunță liniștit. Sunt sigur că veți înțelege.

–Nu, nu înțeleg, ripostă Angélique, sărind de pe scaun, cu o privire la fel de amenințătoare ca a lui. Sălbaticii nu au ce căuta în casa mea. Cum *îndrăznești* să o aduci aici? Trebuie să stea în locuințele sclavilor, acolo unde o dusese Tobias. *Nu* voi îngădui unei negrese să se așeze cu mine la masă. Dă-o afară imediat!

Voia ca Wachiwi să dispară, înainte de sosirea celorlalți oaspeți, iar soțul ei o aprobă. Jean nu putea fi de acord cu ea.

–Nu este negresă. Este indiană Dakota Sioux, iar tatăl ei este șeful tribului.

–Cum? Unul dintre sălbaticii care aleargă de colo-colo despuiați, omorând oameni? Pe cine a omorât înainte să ajungă aici? Copilul cărei femei albe? Ai înnebunit?

–Mă dezgustă ceea ce spui. Dacă nu vrei, ne întoarcem imediat în New Orleans. Cheamă trăsura, replică Jean cu fermitate, în timp ce Angélique vocifera, la fel de furioasă ca și el.

–O idee excelentă. Dar unde crezi că veți sta în oraș? Nici un hotel nu vă va primi. Nu este îngăduit să aduci o indiană într-un loc respectabil, la fel cum nu ai voie să duci nici sclavi.

–Ea nu este sclavă, ripostă el cu severitate. Este femeia pe care o iubesc.

–Ți-ai pierdut mințile, îl asigură Angélique. Slavă Domnului că părinții tăi nu mai trăiesc ca să audă ce grozăvii spui despre *ea*!

Wachiwi le urmărea disputa, fără să priceapă de ce se certau. Nu înțelesese decât că nu era bine-venită acolo,

iar cearta era despre ea. Nu dorise să creeze gâlceavă în acea familie. Dar Jean îi lua apărarea într-o manieră protectoare. Din asprimea tonului lor îşi putea da seama cât de furioşi erau. În scurta perioadă de timp în care fuseseră împreună, nu îl mai văzuse să reacţioneze aşa ori să vorbească atât de îngrozitor. Fusese întotdeauna blând şi amabil atât cu ea, cât şi cu ceilalţi. Acum însă nu avea nici o îndoială că era furios pe verii lui, iar ei erau la fel de supăraţi pe el.

–Găsim noi un loc să stăm în oraş, spuse el calm.

–Mă îndoiesc că veţi găsi, ţipă Angélique pe un ton ascuţit, în timp ce afară se auzeau roţile unei trăsuri care trăgea în faţa casei, îngrozindu-i pe amândoi soţii de Margerac.

–Scoate-o pe femeia asta din salonul meu imediat, spuse ea răspicat, iar Jean, fără nici un cuvânt, o luă pe Wachiwi de braţ şi urcară scările. Tocmai ajunseseră sus, când intrară şi primii musafiri şi, îndată ce ajunseră la ei în cameră, îi explică, pe cât putea de simplu, că se vor întoarce în oraş.

–Sunt furioşi din cauza mea, spuse ea privindu-l cu tristeţe.

În momentul acela, în cameră intră Tobias, iar Jean îl rugă politicos să îi adune lucrurile. Cuferele lui Wachiwi erau şi ele împrăştiate prin cameră, dar nu erau despachetate.

–Nu, eu sunt furios pe ei. Nu voia să o rănească, explicându-i despre ce fusese vorba. Cu toate acestea, reacţia lor fusese o revelaţie. Oare la aşa ceva trebuiau să se aştepte, dacă voiau să rămână în New Orleans?

Crezuse, cu naivitate, că vor fi primiţi cu mai multă căldură în acest loc civilizat. Acum unde aveau să se îndrepte? Unde ar putea să locuiască, dacă vor rămâne împreună, ceea ce îşi dorea foarte tare? Unde? Într-o cocioabă la marginea teritoriilor indiene, precum Luc Ferrier, ascuns de ochii lumii împreună cu concubina

indiană, până când ea avea să piară, fără să mai aibă vreun contact cu lumea civilizată? Erau oamenii chiar atât de înguști la minte? Atât de răi? Atât de absurzi? Unde să o ducă pe Wachiwi în condițiile acestea?

Singurele rude pe care le avea în America erau verii din New Orleans. Nu cunoștea pe nimeni altcineva, în afară de câțiva călători, exploratori, topografi și soldați pe care îi întâlnise în drumurile sale. Până la urmă, una era să ducă o viață nomadă de unul singur și altceva era să ducă aceeași viață împreună cu Wachiwi. Sperase că puteau rămâne acolo mai multe luni, cum mai făcuse și altă dată, până să își facă planul încotro urma să se îndrepte. În seara aceea însă, verii săi îi micșoraseră considerabil timpul de ședere.

Trăsura familiei de Margerac îi duse înapoi în oraș, peste o jumătate de oră, iar când ajunseră la hotelul la care se opriseră câteva ore cu o zi înainte, era aproape de miezul nopții. Atunci nu avusese probleme, dar nu fusese vorba de o perioadă mai lungă de timp. De data aceasta, funcționarul îl privi straniu, plecă să se consulte cu administratorul, în ciuda orei târzii, iar în cele din urmă le oferi o cămăruță în spate, care era rezervată de obicei oamenilor de prost-gust. La începutul după-amiezii, când le dăduseră prima cameră, nu o observaseră pe Wachiwi. Dar nu mai conta, aveau unde să stea.

–Rămâneți pentru mult timp, domnule? întrebă funcționarul, pe un ton foarte dezagreabil.

–Nu știu, răspunse sincer Jean. Habar n-avea încotro să se îndrepte.

Cel puțin pentru moment, nu dorea să-și mai vadă verii sau să o pună din nou pe Wachiwi într-o situație neplăcută.

–S-ar putea să rămânem mai multe săptămâni, declară solemn, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se îndrepte înspre nord. Deocamdată nu avea nici cea mai mică idee.

Odată ajunşi în cameră, îşi scoase haina şi o aşeză pe un scaun. O ajută pe Wachiwi să-şi dezbrace rochia, pe care ea o aşeză pe cufăr, apoi îşi scoase liniştită corsetul şi lenjeria intimă care o încurca întotdeauna. El îi cumpărase mai multe cămăşi de noapte în care să doarmă, dar ea prefera rochia din piele de elan. Era mult mai comodă decât restul hainelor şi era obişnuită cu ea. Rochia era pentru Wachiwi la fel de plăcută cum îi erau şi lui pantalonii din piele de căprioară pe care îi purta în călătorii.

Îi povesti apoi despre locurile sale natale. Nu ştia cum altfel să o facă să se simtă mai bine. Fusese atât de evident că ceva nu mersese cum trebuia. Pe când îi vorbea, îi veni o idee. Nu era sigur că lucrurile ar fi mers mai bine acolo, dar nu aveau cum să fie mai rele ca aici şi, în plus, se temea că Wachiwi ar fi fost tratată urât oriunde în Lumea Nouă, indiferent că erau în vest, în nord, în sud sau în est. Voia să o ducă la el acasă.

Începu astfel să-i povestească despre faptul că exista un lac imens care se numea Oceanul Atlantic, iar el locuia dincolo de el. Ca să ajungă acolo le va lua două cicluri complete ale lunii, ceea ce putea părea mult timp. Îi povesti cât de frumos îi va părea totul odată ajunşi acolo, cum arată satele şi peisajele din Bretagne, îi vorbi despre oamenii pe care îi va întâlni în Franţa, despre fratele său, care locuia în castelul familiei. Îi spuse cum coliba lor era mult mai mare decât cea pe care o văzuse în seara aceea. Ea râse şi-i zise că nu era colibă, ci se numea „casă", iar el se amuză. Alături de ea, se simţea în stare să învingă orice, să urce orice vârf de munte, să treacă orice obstacol şi voia să o protejeze de afronturi şi de umilinţe precum cele îndurate pe plantaţia familiei de Margerac. Bănuia că şi alţii vor fi la fel de nepoliticoşi cu ea acolo şi că le-ar fi mult mai bine în Franţa. Spera că acolo ea va fi considerată o pasăre rară şi exotică, nu o creatură care să fie pedepsită, făcută praf şi alungată. Ştia acum ce avea de făcut. Avea să o ducă la el acasă, în Bretagne.

Își făcuse planul ca a doua zi să-i scrie fratelui său și să-l anunțe că soseau acasă cu primul vas. Scrisoarea urma să ajungă doar cu câteva săptămâni sau zile înaintea lor, dar îl va anunța pe Tristan că vor ajunge și îi va da o idee cam când. Jean urma să rezerve bilete pentru următoarea corabie ce pleca spre Franța. Nu aveau nici un motiv să mai rămână. Va fi o nouă aventură, una mai lungă, dar până la urmă trecuseră prin atâtea împreună, așa că o călătorie de două luni până pe celălalt mal al Atlanticului nu era deloc un lucru atât de rău. Pentru prima dată în cei cinci ani de când era în Lumea Nouă, Jean se simțea pregătit să meargă acasă. Nu-și mai văzuse fratele și pământul natal în tot acest timp. Dar făcuse tot ce dorise: descoperise locuri noi, trăise niște aventuri extraordinare, iar acum întâlnise iubirea vieții lui, o frumusețe Sioux cu care dorea să se căsătorească și să aibă copii. Nu știa ce va spune fratele lui despre asta, dar știa că Tristan era un bărbat înțelept, înțelegător și, indiferent de părerile celorlalți, Jean știa că Wachiwi era femeia potrivită pentru el. Mergeau acasă pentru a începe o viață nouă împreună. În timp ce-i zâmbea, știa că zilele sale de holtei apuseseră. Restul vieții i se înfățișa alături de mireasa sa.

capitolul 11

După cum stabilise cu o seară înainte, după nefericita vizită la verii săi, și așa cum îi spusese și lui Wachiwi, a doua zi de dimineață începu să-i scrie fratelui său, Tristan. Era o scrisoare lungă, în care îi dădea datele importante, lăsând însă deoparte câteva detalii. Nu-i spusese, de pildă, că omorâse un șef al tribului Crow și fugise împreună cu femeia cu care acesta dorise să se căsătorească și care fusese sclava lui. Pur și simplu îi scrisese că în sfârșit o întâlnise pe femeia vieții lui și că era pregătit să revină acasă și să-l ajute să conducă domeniul familiei. Zilele lui de pribegie se sfârșiseră. Era timpul să se așeze la casa lui și era pentru prima dată când simțea acest lucru.

Era cu zece ani mai mic decât fratele lui, care era văduv și avea doi copii, dintre care pe unul nici măcar nu-l cunoscuse. Când Jean părăsise Bretagne, fratele său, Tristan, avea o soție frumoasă și tânără și un copil în vârstă de un an. Un an mai târziu, soția lui pierise dând viață celui de-al doilea copil, iar din câte știa Jean, fratele lui rămăsese singur de atunci. Nu se recăsătorise, iar Jean nu credea să aibă vreo amantă, deoarece știa că Tristan era un bărbat serios și se îndoia că s-ar fi pretat la altceva decât căsătorie și o viață respectabilă.

Aveau cel mai mare castel din zonă și terenuri întinse. Tristan își luase întotdeauna în serios responsabilitățile, iar Jean bănuia că va fi ușurat să afle că fratele mai mic venea să se stabilească definitiv acasă. La vârsta lui de douăzeci și patru de ani, era și cazul. O descrisese pe Wachiwi în termeni elogioși, dar îi dădu puține detalii, doar că o iubea și că veneau acasă în Bretagne ca să se căsătorească în biserica familiei de pe domeniul lor. Tristan moștenise

titlul împreună cu tot ce însemna acesta pe când era doar un puștan, după ce părinții lor muriseră, în urma unei epidemii groaznice de ciumă. Nu avea decât optsprezece ani, iar Jean era un copil de opt ani. De atunci, Tristan fusese capul familiei, tată și frate pentru Jean. Cei doi frați fuseseră foarte apropiați înainte ca Jean să plece din Franța, dar el purta în suflet un dor prea chinuitor de ducă, ceea ce Tristan nu-și îngăduise niciodată să facă. Avea prea multe responsabilități pe umeri, proprietățile, terenurile deținute și vastul domeniu. Aveau interese navale, casa părintească imensă din Paris, pe care rareori o foloseau, iar Tristan era o prezență obișnuită la curtea regelui. Avea legături strânse cu monarhia, iar acum Jean dorea să aibă și el aceste legături.

Jean se maturizase, iar tânăra și minunata indiană pe care o aducea cu el acasă contribuise foarte mult la asta. Îi spusese în scrisoare tot ce era important pentru el, cu excepția unui detaliu. După insuccesul total pe care-l avusese cu verii săi, nu dorea ca Tristan să o judece pe Wachiwi înainte să o cunoască, așa că nu-i dezvălui nici originea sioux și nici numele. Voia ca fratele său mai mare să o accepte și să o iubească, iar Jean era sigur că așa se va și întâmpla. Îi povestise fratelui său mai mare cât de minunată era, cât de curajoasă, cât de bună și de blândă. Era o femeie nobilă, o ființă cu demnitate, indiferent de origine sau rasă, și care merita respect. Jean era sigur că Tristan va remarca asta imediat. Era un om cu suflet bun, iar Jean nutrea o admirație profundă față de el și față de ceea ce realizase fără să se plângă în atâția ani. Toată lumea îl iubea la fel de mult. Abia aștepta să i-l prezinte lui Wachiwi. Era hotărât să o învețe să vorbească impecabil franceza în timpul călătoriei îndelungate, astfel ca ea să fie în stare să converseze cu fratele lui și cu toți prietenii lor din Bretagne. Nu mai era nevoie să învețe engleza, deoarece Franța avea să fie de acum înainte casa și țara lor.

Wachiwi se îmbrăcă atentă, iar Jean îi zâmbi aprobator în timp ce părăseau hotelul şi se îndreptau spre port. Apoi observă scârbit privirile dezaprobatoare pe care le aruncau oamenii către ei în timp ce mergeau. Nu ar fi fost mai blamat decât dacă s-ar fi îndreptat spre port însoţit de un sclav gol, luat de pe vreo plantaţie. Bărbaţii o dezbrăcau din priviri pe Wachiwi, deoarece era atât de frumoasă, iar femeile îi aruncau priviri dezgustate, după care întorceau privirea. Toate femeile, în special cele măritate, ştiau ce făceau bărbaţii departe de privirile lumii respectabile, dar să defilezi public alături de o indiană, indiferent cât era aceasta de frumoasă, depăşea cu mult graniţele decenţei. Era cu atât mai rău, cu cât Wachiwi era atât de fermecătoare, şi toate femeile care îl vedeau cu ea o disprețuiau şi mai tare. Chiar şi Wachiwi, în ciuda inocenţei şi a neştiinţei faţă de rânduielile oamenilor albi, înţelesese ostilitatea acelor priviri. Îl şi întrebă o dată ce se întâmpla, când o doamnă respectabilă, scandalizată, îşi adună în jurul ei copiii spunând ceva dezagreabil soţului ei, forţându-l să treacă strada pentru a nu se afla pe acelaşi trotuar cu Jean şi Wachiwi. Oamenii erau şi mai scandalizaţi de faptul că el se purta de parcă Wachiwi era o femeie respectabilă, pe care o îmbrăcase şi pe care o trata în consecinţă. Cu siguranţă, ar fi fost mai puţin şocaţi dacă ar fi pus calului său o bonetă şi o rochie. Femeile nu erau singurele care îl ostracizau. În ciuda invidiei evidente, şi bărbaţii, la rândul lor, îşi manifestau ostentativ dezaprobarea. Dacă ei nu erau în stare să facă aşa ceva, el de ce ar fi fost? Categoric, New Orleans nu era locul în care să trăiască, iar Jean abia aştepta să plece. Voia să o ducă departe de privirile lor mârşave, de remarcile deloc ascunse şi de impresia lor că nu era cu nimic mai bună decât sclavii lor. Abia aştepta să o ducă în Franţa, unde spera că va fi tratată şi i se va vorbi cu mult respect.

În acea dimineaţă vorbise cu doi căpitani de vas, având-o alături pe Wachiwi. Era mai bine să spună că erau

căsătoriți și că doreau să rezerve locuri pentru primul vapor care îi va duce înapoi în Franța. Primul căpitan se uită lung la Wachiwi, văzu că este indiană și după câteva minute pretinse că toate cabinele erau ocupate. Zicea că nu are loc deloc pentru ei pe vas, lucru pe care Jean nu îl crezu. Era sigur că acel căpitan nu voia să și-i pună în cap pe ceilalți pasageri, mai ales femei, care ar fi fost scandalizați de prezența în mijlocul lor a unei tinere indiene. Cu atât mai mult cu cât el pretindea că era soția lui. Căpitanului i-ar fi fost greu să o scoată la capăt cu ei timp de șase săptămâni cât dura călătoria până în Franța. Nu voia să aibă bătăi de cap.

Al doilea căpitan fusese mai înțelegător și părea mai relaxat. Recunoscuse și el imediat originile lui Wachiwi, dar părea să nu-i pese de asta. Jean simți că omul era băut, dar le rezervă locurile, îi luă banii fără să pună vreo întrebare și le spuse că vasul urma să plece spre Saint Malo, în Bretagne, în două săptămâni. Aruncă o privire în fugă asupra actelor lui Jean și nu păru deranjat de faptul că Wachiwi nu avea. Nu trebuia să dea socoteală pentru pasagerii pe care îi avea la bord, nu trebuia să facă liste cu ei, iar banii lui Jean erau la fel de buni ca ai oricui altcuiva. Nu era nici cetățean spaniol, nici francez și nu avea nevoie de documente ca să intre în Franța. Tânărul conte francez spusese că ea era soția lui, ceea ce era posibil, deși greu de crezut.

Căpitanul socotea că drumul va dura între șase și opt săptămâni. Porneau la drum spre sfârșitul lui septembrie, când sezonul uraganelor era pe sfârșite, iar cu puțin noroc și vreme bună spera să ajungă pe coastele Franței prin noiembrie. Până atunci, vremea se va înrăutăți, iar drumul pe mare va fi dificil, dar nu avea ce să facă. Nici Jean nu dorea să mai aștepte mai mult decât era nevoie. Spera doar să li se îngăduie să rămână la hotel până ridicau pânzele. Dacă ceilalți oaspeți se vor plânge de prezența lui Wachiwi, era posibil să li se ceară să plece. Dar aveau

locuri rezervate pe vas, în cea mai bună cabină, iar înainte să plece din port, Jean îi înmânase scrisoarea pentru fratele său unui alt căpitan care pleca a doua zi spre Franţa pe un vas mic şi jalnic. Dacă vasul nu se scufunda, fratele său urma să primească scrisoarea care-i anunţa întoarcerea în Franţa cu puţin timp înainte de sosirea lor.

Jean era mai hotărât ca oricând să se însoare cu Wachiwi imediat ce ajungeau în Franţa. Ar fi făcut acest lucru înainte de plecare, dar era convins că în tot oraşul New Orleans nu ar fi găsit un preot care să oficieze căsătoria. Trebuia să aştepte până ajungeau în Franţa.

Cele două săptămâni le petrecuseră mai mult în cameră. Seara făceau plimbări lungi, cutreierând oraşul aglomerat, bucurându-se de aerul înmiresmat. Era mai simplu să iasă seara decât să înfrunte în timpul zilei privirile dezaprobatoare ale cetăţenilor „respectabili". În timpul petrecut de nevoie între cei patru pereţi la hotel, el o învăţa franceza. Wachiwi se descurca surprinzător de bine, iar acum ştia numele multor lucruri. Era mai greu să exprime concepte abstracte sau sentimentele pe care le avea, dar se descurca până la urmă, chiar dacă de multe ori cu stângăcie. Până una, alta, puteau să poarte o conversaţie, să împărtăşească idei şi să râdă. Wachiwi părea tare fericită, iar când nu aveau altceva de făcut petreceau destul de mult timp în pat. Era un limbaj universal, iar pasiunea şi sentimentele profunde pe care le aveau unul pentru celălalt nu cunoşteau limite.

Vărul lui Jean, Armand de Margerac, trecu să-i vadă la câteva zile după fatidica vizită de la plantaţie. Încercă să-l convingă pe Jean să nu o ia pe Wachiwi cu el în Franţa. Spunea că şi acolo toată lumea va fi şocată, că îl vor transforma într-un paria şi va provoca familiei şi fratelui său umilinţe profunde şi ruşine.

–Îţi mulţumesc pentru grijă, vere, replică Jean politicos.

Era scârbit de opinia bătrânului, care cu siguranţă nu era singulară. În New Orleans ar fi devenit proscrişi

peste noapte, deja erau, atât pe străzi, cât și în hotel. Jean nu căutase pe nimeni cunoscut, nu îndrăznea. Văzuse ce se putea întâmpla cu ocazia vizitei la verii săi sau a plimbărilor pe care le făcea împreună cu Wachiwi.

–Nu cred că sunt de acord cu tine. Este cunoscută de ani de zile admirația monarhului nostru față de triburile indiene din vestul Americii. A invitat la curte mulți șefi de trib, nu ca pe o curiozitate, ci ca oaspeți de cinste. Fratele meu mi-a scris despre asta o dată sau de două ori. Părea ceva grozav. Purtau podoabele specifice pentru cap și mocasinii, dar straiele de curte pe care regele le trimisese pentru a nu se simți stingheri. Unii erau îmbrăcați complet în hainele tradiționale. Nu am auzit să fi fost la curte și femei indiene, dar cu siguranță au trecut pe la curtea regelui Ludovic oameni din tribul ei.

Se referea la regele Franței din acea vreme, Ludovic al XVI-lea, despre care se știa că era fascinat de indienii din Lumea Nouă, iar ceea ce povestea Jean era adevărat și îi fusese adus la cunoștință de fratele său cu mulți ani în urmă. Nu avea nici un motiv să creadă că se schimbase ceva.

–Și ai de gând să o duci la curte?

Armand părea îngrozit de această perspectivă. În mintea lui era același lucru cu prezentarea unui sclav la curte. Un scandal de neconceput. În locuințele rezervate sclavilor erau multe sclave cu care se însoțise de-a lungul anilor și avea acolo două generații de copii ai săi, chiar mulți la număr, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă în public cu vreuna dintre ele ori să se lase văzut de către societatea respectabilă și mai degrabă ar fi murit decât să o prezinte pe vreuna la curte. Erau bune doar să se culce cu el și să-i facă urmași. Atât. Ceea ce făcea Jean era de neconceput, iar Armand nu găsea altă scuză decât nebunia tinereții. Jean era încă un bărbat tânăr, care în mod clar trăise prea mult timp departe de „civilizație".

–S-ar putea să o duc la curte, confirmă Jean vesel, ncepând să savureze stânjeneala vărului său.

Devenea amuzant să-l şocheze, deoarece era îngrozit le făţărnicia lui.

–Nu sunt un obişnuit al curţii, dar fratele meu este. Până la urmă, el este mult mai respectabil decât mine, iar el, regele şi câţiva preoţi sunt chiar apropiaţi. Poate îl voi însoţi într-o zi şi o voi lua şi pe Wachiwi cu mine. Sunt sigur că onorabilul nostru rege va fi fascinat de ea. Poate şi va întâlni acolo nişte rude. Din câte ştiu, mulţi indieni au rămas în Bretagne, s-au integrat în societate şi nu s-au mai întors acasă. Au debarcat acolo şi acolo au rămas.

–Groaznic, făcu Armand cu o privire îndurerată, de parcă vorbeau de vreo invazie îngrozitoare, a rozătoarelor poate.

Ideea că indienii pătrundeau în societatea franceză îi făcea rău, confirmându-i decadenţa compatrioţilor săi. Măcar în Lumea Nouă se ştia care era locul sclavilor. Ascunşi vederii şi cu siguranţă departe de saloane, cu excepţia cazurilor când trebuiau să-i servească pe stăpâni şi pe oaspeţii lor.

–Cred că faci o greşeală îngrozitoare să o iei cu tine în Franţa. Ar trebui să o laşi aici, unde îi este locul. Este needucată, necivilizată şi nu vorbeşte limba noastră. Gândeşte-te în ce situaţie jenantă îl pui pe fratele tău. Tu nu eşti rege, ca să aduci sălbatici la curte ca pe o curiozitate. Ce vei face după ce te saturi de ea? Ce vei face atunci? Armand nu îşi putea imagina un lucru mai îngrozitor decât ceea ce făcea vărul său.

–Mă voi căsători cu ea, vere, murmură Jean. Sălbatica necivilizată la care te referi va fi soţia mea. Va fi contesă de Margerac, la fel ca soţia ta.

Jean îi dădu lovitura cu un zâmbet graţios pe buze, ştiind că îl va afecta puternic pe vărul său. O comparaţie între Wachiwi şi Angélique era mai mult decât putea suporta bietul om. Plecă după câteva minute, clocotind, jignit

mai presus de cuvinte. Cei doi bărbați își luară rămas-bun, făcură o plecăciune formală, iar Jean era sigur că nu se vor mai vedea până la plecare. Oricum, nici nu dorea, așa că se întoarse în cameră la Wachiwi și continuară lecțiile. Era sigur că, în momentul în care vor ajunge în Bretagne, ea va vorbi o franceză acceptabilă.

Se îmbarcară, aducându-și toate bagajele și cuferele, cu câteva ore înainte de plecare. Fuseseră furtuni în ultimele zile, dar părea că sezonul uraganelor se apropia de sfârșit. Ceilalți pasageri se adunau și ei pe punte.

Plecau în călătorie pe mare cu *La Maribelle*, o ambarcațiune comercială care arăta că avusese și zile mai bune. La rândul său, căpitanul arăta de parcă fusese greu încercat de viață.

Jean spera că drumul nu va fi prea greu pentru Wachiwi și simțea că nu se va mai întoarce niciodată în Lumea Nouă. Îi ajunseseră cei cinci ani petrecuți aici și, în timp ce se instalau în cabina lor, iar restul pasagerilor urcau la bord, el simțea că este cu adevărat pregătit să se întoarcă acasă. Mai călătoreau cu ei patru cupluri și doi bărbați. Toți, cu excepția a doi pasageri, erau francezi, ca și căpitanul și membrii echipajului. Wachiwi avea astfel ocazia să exerseze din plin limba franceză. Celelalte femei îi aruncau priviri curioase, dar Jean nu simțise ostilitatea de pe străzile din New Orleans sau de la hotel. Restul pasagerilor erau intrigați de ea și de relația lor, se întrebau cum se cunoscuseră, dar nimeni nu făcuse vreun comentariu neplăcut atunci când el o numise soția lui. La rândul său, căpitanul i se adresa politicos cu „doamna contesă". Actele de călătorie ale lui Jean erau în ordine și, deși căpitanului nu părea să-i pese, Jean îi prezentase și o scrisoare cu sigiliul său, contele de Margerac, cu care garanta pentru Wachiwi. În scrisoare se referea la ea drept Wachiwi de Margerac. Destinația lor era Saint Malo, Bretagne. Unii pasageri mergeau la Paris, alții în provincii,

dar Jean şi Wachiwi mergeau acasă, la castelul familiei, care era aproape de port, în zona rurală bretonă.

Rămaseră pe punte în momentul ridicării pânzelor şi împreună cu ceilalţi pasageri urmăriră cum New Orleans dispărea încet în zare. Jean era uşurat să părăsească oraşul. Îi lăsase o impresie atât de proastă, încât se bucura că nu îl va mai vedea vreodată. Ştia însă că îi vor lipsi multe alte lucruri, precum frumoasele peisaje, pădurile, terenurile pe care le explorase în Canada şi în vestul îndepărtat, munţii maiestuoşi, câmpiile incredibile şi vaste pe care păşteau bizonii, animalele care alergau libere pe pământurile de unde era Wachiwi. Era sigur că şi ei îi va fi dor de toate acestea. Îşi puse un braţ în jurul ei în timp ce America dispărea în zare, iar ei se îndreptau spre marea învolburată. Câteva femei şi unul dintre cei doi bărbaţi se retraseseră deja în cabinele lor, deoarece nu se simţeau prea bine, dar Wachiwi îi spuse lui Jean, în limbajul semnelor, deoarece nu cunoştea cuvintele, că îi plăcea mişcarea vasului. El o învăţă să spună acest lucru în franceză. Ea îi zâmbi larg; părul ei negru biciuia văzduhul şi i se aşeza pe umeri ca un şal protector, iar în ochi îi licărea sentimentul libertăţii. Călătoria cu acea corabie era pentru ea ca un galop pe câmpii. Se simţea extraordinar de liberă pe ocean şi se bucura că era cu el. Avea încredere în el şi nu conta unde voia să o ducă. Ca şi el, abia aştepta să vadă ce se va întâmpla în zilele următoare, în special după ce vor ajunge în Franţa. El se gândea să-i cumpere cai pe care să-i ţină în grajdurile de la castel. Era o călăreaţă atât de bună, încât dorea să-i cumpere cei mai grozavi cai pe care îi găsea. Fratele său era şi el un călăreţ bun, iar Jean era sigur că va fi impresionat de talentul lui Wachiwi.

Odată cu căderea nopţii, vasul începuse să se legene puternic din cauza valurilor, dar Wachiwi nu avea rău de mare. Când o văzu că se poartă ca un marinar încercat, Jean se linişti. Altfel, ar fi fost două luni teribil de lungi. După o cină frugală servită într-o sală de mese înghesuită,

se duseră la culcare. Wachiwi spunea că vasul este ca un leagăn pentru copii și îi îmbia pe amândoi la somn.

Ziua următoare ieșiră să se plimbe pe puntea mică a vasului. Aproximativ jumătate dintre pasageri rămăseseră în cabine pentru că se simțeau rău. Wachiwi stătu pe punte toată ziua în timp ce Jean se așezase alături de ea, într-un colț mai ferit. El citea, iar ea broda pe niște lucruri cumpărate din New Orleans. Îi broda o cămașă pe care aplica și niște mărgele micuțe, ce păreau indiene. Îi spuse că era pentru ziua nunții lor, iar el îi mulțumi. Așa trecu încă o seară liniștită, urmată de zile la fel de calme.

Erau pe mare de trei săptămâni când Jean începu să se simtă rău, spunându-i că îl doare gâtul. Pentru că ea se simțea bine, coborî în bucătăria vaporului, de unde îi aduse un ceai fierbinte. Își dorea să aibă la ea ierburile pe care să le pună în ceai, dar pe vas nu găsise nimic altceva. Îl înveli cu pătura ei. Petrecuseră ultimele zile mai mult pe afară, așa că era posibil ca el să fi răcit. Dar starea lui se înrăutăți în noaptea aceea.

Până a doua zi febra îi urcă vertiginos, iar săptămâna următoare era deja îngrozitor de bolnav și delira mai tot timpul. Wachiwi îl veghea tăcută, fără să se miște de lângă el. Căpitanul venise la ei în cabină să-l vadă pe Jean și spuse că era nevoie să i se ia sânge, dar nu aveau doctor la bordul vasului. Căpitanul spunea că mai văzuse ceva asemănător și credea că era angină acută, o infecție severă a gâtului. Trecuse o săptămână de când Jean se îmbolnăvise, iar gâtul său era deja atât de inflamat, încât nu mai putea să înghită. Wachiwi încercase ore întregi să îl facă să ia niște înghițituri de apă sau de ceai, dar gâtul îi era aproape blocat, iar el abia mai putea să respire.

Cu fiecare zi care trecea, arăta tot mai rău, iar după două săptămâni, Wachiwi se așeză lângă el, invocând cu ton scăzut marile spirite la care se rugase toată viața. Le implora să vină la el și să îl vindece. Știa că dacă ar fi stat într-un cort, la aburi, febra i-ar fi scăzut, dar nu exista

așa ceva pe vasul acela plin de umezeală și de curent. Îi acoperi corpul tremurând cu tot ce găsiseră pe vas ca să-i țină de cald, iar când se simțea înghețat până la oase, ea se întindea lângă el ca să îi dea din căldura corpului ei. Nimic nu era însă de ajutor. Îl ținea doar în brațe toată noaptea.

Trecuseră aproape șase săptămâni de când erau pe mare, căpitanul estima că erau cam la două săptămâni distanță de țărm, iar starea lui Jean continua să se înrăutățească în mod constant. Boala îl devastase complet. Într-o noapte, pe când îl ținea în brațe, Wachiwi avu un vis despre bizonul alb și se gândi că era un semn. Dar nu avea pe nimeni care să-i poată spune ce însemna acel vis și nu avea nici ierburi, poțiuni sau fructe pe care le-ar fi putut folosi ca să-l ajute sau pe care vraciul din tribul ei i le-ar fi dat ca să îl vindece. Erau pe mare, iar el se simțea din ce în ce mai rău. Era a șaptesprezecea zi de când se îmbolnăvise și de când ea îl ținea în brațe plângând, dar în acea noapte, pe când ea dormea, îi muri liniștit în brațe. Când se trezi, îi văzu ochii deschiși, fixând-o cu privirea ca și când ar fi vegheat-o în timp ce dormea, cu gura întredeschisă și cu brațele împletite în jurul ei. Deja era rece și rigid. Îl înfășură strâns în pătura ei și rămaseră așa îmbrățișați pe pat. Era încremenită de ceea ce i se întâmplase. Nu se gândise niciodată că el ar putea muri, iar ea va rămâne singură. Era atât de tânăr și de puternic. Fusese convinsă că el se va face bine, în ciuda bolii foarte grave. Ieși din cabină, închise ușa încet și se duse să îl informeze pe căpitan, care se întristă vizibil. Era îngrijorat ca nu cumva să se declanșeze vreo epidemie de angină pe vas. Nu știa cât era de contagioasă, în acel moment nimeni nu știa, dar era evident că nu era atât de molipsitoare ca alte boli care se răspândiseră pe alte vase cu iuțeala fulgerului. Nu se îndoia însă de faptul că va trebui să îi dea trupul apelor. Nu voia să păstreze corpul lui Jean la bord.

Căpitanul îi explică lui Wachiwi tot ce era de făcut, după ce ieșiseră din camera în care iubitul ei zăcea, înfășurat în pătură, ca și cum ar fi dormit. Îi spuse că nu-i pot păstra rămășițele la bord și că trebuie să îl înmormânteze în apă. Ea dădu din cap, încercând să înțeleagă tot ce se întâmplase. Era șocată și, cu toate că lucrurile descrise de el nu semănau nici pe departe cu obiceiurile ei, era gata să se conformeze, dacă așa era cel mai bine, așa că hotărâră să îl înmormânteze în acea după-masă. Căpitanul îi mai oferise timp până la ceremonie, așa că se așeză lângă Jean, sărutându-i fața rece și mângâindu-i părul mătăsos. Înțelesese acum semnificația visului cu bizonul alb. Venise să îl ia pe Jean, așa că începu să invoce marile spirite, ca să le roage să îl întâmpine și să îl protejeze.

Wachiwi dădu frâu liber deznădejdii când patru marinari veniră să ia trupul lui Jean și îl așezară pe o targă. Urcă scările împreună cu ei și ajunseră pe punte. Acolo îi așteptau toți pasagerii, cu excepția celor două femei care rareori părăsiseră cabinele, deoarece le fusese rău tot drumul. Toți aveau o expresie solemnă, iar unul dintre ei se oferi să citească un pasaj din Biblie și să spună o rugăciune. Căpitanul dorise să îl înfășoare pe Jean în drapelul Franței, dar Wachiwi îl rugă să îl lase în pătura ei. Voia ca Jean să o aibă cu el, ca să îi țină cald. Privi apele adânci și negre, înfricoșată la gândul că trebuie să îl lase acolo, dar știa că nu avea de ales. Își acoperi gura ca să înăbușe un țipăt în momentul în care doi marinari clătinară targa, iar corpul învelit în pătură alunecă în tăcere în valuri. Dispăru aproape instantaneu și atunci Wachiwi scoase un strigăt de jale, așa cum făceau în tribul ei.

Rămase în spatele vasului o lungă perioadă de timp, privind oceanul, cu lacrimi de durere șiroindu-i pe obraz. Toți cei de pe vas o lăsară în pace, iar seara se întoarse în cabina în care el murise, se așeză exact în locul în care zăcuse și plânse toată noaptea. Nu știa ce se va întâmpla

cu ea, dar nici nu îi păsa. Ştia doar că el fusese singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Ce urma să se întâmple cu ea nu mai avea nici o importanţă. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi sărit în ocean după el, ca să îl urmeze. Era pentru prima dată în viaţa ei când curajul o părăsise.

Dimineaţa reveni pe punte cu braţele pline de lucruri care fuseseră ale lui Jean, explicând într-o franceză stâlcită că în satul ei se obişnuia să dai altora lucrurile persoanei care murise, deoarece aceasta nu le putea lua cu ea. Nu se ţinuse nici un ritual sioux pentru el şi dorea să facă măcar atât. Dădu marinarilor cămăşile lui, deoarece li se potriveau ca mărime. Unul dintre pasageri primi bucuros pantalonii din piele de căprioară. Căpitanul luă haina elegantă de culoare albastru-închis, deşi îi era cam strâmtă. Era şi o flintă pe care o puteau folosi. Alt pasager luă cizmele, iar soţia lui cărţile lui Jean. Unul câte unul, toţi luară câte ceva, Wachiwi păstrând doar cămaşa pe care i-o făcuse pentru ziua nunţii. Ar fi vrut să îl îngroape cu ea, dar nu o terminase. Dar o va termina oricum, ca să o aibă amintire de la el. Însă adevăratele amintiri o copleşiră cu totul: întâlnirea de la cascadă, escapadele zilnice de la lac, când erau uimiţi, emoţionaţi şi fascinaţi unul de celălalt, îngrozitoarea luptă cu Napayshni, zilele petrecute în goana calului, bunătatea lui, amabilitatea lui, pasiunea şi felul în care făceau dragoste, cuvintele pe care le învăţase, rochiile frumoase pe care i le dăruise în St. Louis, felul în care o privea, cu tandreţe, dragoste şi respect, promisiunea unei vieţi noi în Franţa. Toate acestea dispăruseră odată cu el în adâncurile mării, dar Wachiwi ştia că avea să-l iubească şi că nu îl va uita câte zile mai avea de trăit.

capitolul 12

Cu vânt bun din pupa, ivit pe neașteptate, *La Maribelle* acostă în port după câteva zile. Călătoria durase mai puțin decât cele opt săptămâni prevăzute, iar Wachiwi stătea pe punte, întrebându-se ce se va întâmpla când vor intra în port. Știa numele castelului familiei lui Jean, doar i-l pomenise de atâtea ori și era numele lui de familie, dar nu avea nici cea mai mică idee cum va ajunge acolo sau cum îl va găsi pe fratele lui ori ce va face acesta când va afla că Jean pierise. Cel mai probabil o va izgoni, iar ea nu avea unde să meargă. Îi dăduse căpitanului niște bani pe care să-i păstreze în siguranță, dar nu știa ce valoare aveau și cât de mult îi vor ajunge. Nu știa nimic despre banii albilor, doar despre comerțul cu blănuri și cai, ceea ce nu o ajuta cu nimic.

Căpitanul se gândea la același lucru în timp ce acostau în Saint Malo. Se întreba dacă va veni cineva după ea sau dacă o vor accepta fără soț. Se gândea chiar să-i facă o ofertă. Își pierduse soția în urmă cu zece ani și nu se recăsătorise. O plăcea pe Wachiwi, era frumoasă și singură. Dăduse tuturor bunurile lui Jean, dar pe ea nu se dăruise nimănui. Așadar, căpitanul hotărî să aștepte discret, să vadă ce se întâmpla.

Oamenii adunați pe chei priveau cum *La Maribelle* intra în port și dură ceva timp până când legară parâmele. De-o parte și de alta a portului se întindeau plaje de nisip și fâșii de pământ înalte și stâncoase. Era un peisaj superb și accidentat, iar în timp ce Wachiwi îl admira, bagajele lor erau descărcate. Pasagerii coborau nerăbdători de pe vas, parcă dorind să înghită pământul și încercând să-și controleze mersul, încă nesigur după atâta timp pe mare. Cuferele

fuseseră date jos şi deja căpitanul aranjase să fie duse la destinaţie. După ce se uită pe actele lui Jean, trimise călare un om la castelul de Margerac, aflat în apropiere, pentru a-l anunţa pe marchiz că vasul a acostat. Marinarul se întoarse după două ore fără nici un răspuns. Spuse că vorbise cu unul dintre servitori, acesta îi mulţumise, iar el se întorsese pe vas. Nu-l văzuse pe marchiz şi nu ştia dacă acesta va veni. Marinarul nu îi anunţase că fratele marchizului murise, deoarece căpitanul se gândise că era mai bine aşa.

Ceilalţi pasageri părăsiseră deja vasul, iar căpitanul îi spusese amabil lui Wachiwi că, în cazul în care nu venea nimeni după ea, era binevenită să rămână la bord două săptămâni, cât avea să rămână corabia în port. Amândoi începuseră să creadă că s-ar putea ca marchizul să nu vină. Poate între cei doi fraţi existase vreo neînţelegere despre care Wachiwi nu ştia. În acelaşi timp, oferta făcută de căpitan era de fapt un preludiu al altei oferte pe care avea să i-o facă înainte de a pleca din nou. Dar nu voia să vorbească înainte de vreme.

Wachiwi stătea tăcută pe punte, privind tristă marea în zare, spre locul unde îl lăsaseră pe Jean în braţele oceanului, când căpitanul observă apropiindu-se de ei o caleaşcă neagră imensă, trasă de patru cai albi, cu lachei în faţă şi în spate şi cu blazonul familiei pe portieră. Era o caleaşcă impresionantă, dar şi mai impunător era bărbatul care coborî din ea. Semăna leit cu fratele său mai mic, doar că era mai lat în umeri, mai înalt, iar cei zece ani diferenţă de vârstă se vedeau; cu toate acestea, era un bărbat chipeş şi se vedea că era nobil, în ciuda hainelor simple şi lipsite de zorzoane. Era îmbrăcat cu o haină de culoare bleumarin, la fel ca cea a fratelui său, care aparţinea acum căpitanului, care era foarte mândru de ea. Căpitanul coborî imediat de pe vas, se duse pe doc şi îl întâmpină pe marchiz cu o plecăciune.

–Suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră, domnule, spuse el umil, îndesându-şi rapid chipiul sub braţ, în timp

ce marchizul se uita la vas, uimit că o ambarcațiune atât de mică făcuse o călătorie atât de lungă. Era sigur că nu fusese o plăcere pentru cei aflați la bord.

–Am venit să-mi întâmpin fratele. Contele de Margerac, explică el ceea ce căpitanul știa deja.

–Știu, domnule, înălțimea voastră. Făcu din nou o plecăciune. Nu vedea foarte des un nobil ca acesta, cu atâta distincție. Mă tem că nu am vești bune. Fratele dumneavoastră s-a îmbolnăvit la jumătatea drumului. Angină acută cred că a fost, domnule, o boală teribilă a gâtului. S-a prăpădit cam cu două săptămâni în urmă și a trebuit să îl înmormântăm în mare.

Marchizul îngheță la auzul unei asemenea vești. Îl privea pe căpitan de parcă fusese lovit cu patul unei arme. Fiul risipitor, fratele în acest caz, se întorcea la el, dar îl pierduse înainte să se regăsească. Era un lucru de neînchipuit și, pe neașteptate, lacrimile îl orbiră pe fratele mai mare. Le șterse fără să se rușineze. Deși nu-l văzuse de cinci ani, era foarte apropiat de Jean și îl iubea mult.

–Dumnezeule, este îngrozitor! Am primit acum câteva zile o scrisoare de la el în care îmi spunea că sosește, iar de dimineață, mesajul că ați ajuns în port. Este de nesuportat. S-au îmbolnăvit și alții?

–Nimeni, domnule. Nu încă.

Nu spuse nimic, dar și pe el îl durea gâtul de câteva zile. Nu avea încă febră și altfel se simțea bine, așa că nu spuse nimic. Putea să fie doar o răceală ori să-l fi tras curentul. Nu dorise să panicheze pasagerii chiar înainte de sosire, așa că nu spusese nimic.

–Îmi pare rău. Contele chiar părea un om bun.

Așa și era. În ciuda anilor în care fuseseră despărțiți, Tristan îl iubea în continuare, așa cum o făcuse întotdeauna. Jean îi fusese mai degrabă fiu decât frate, sau poate și fiu, și frate, dar acum era mort. Numai gândul acesta, și îi frânse inima. Veștile erau zguduitoare.

–Domnule, soţia lui este încă aici, spuse căpitanul, cu voce scăzută de parcă vorbea despre un cufăr uitat de vreun pasager. Observă că marchizul fusese luat prin surprindere, ca şi cum nu ştia despre ea. Jean scrisese că intenţiona să se însoare cu fata pe care o aducea acasă, nicidecum că se căsătorise deja cu ea. Cunoscându-l, Tristan se întreba dacă ceea ce spunea căpitanul era adevărat sau nu. Îşi cunoştea fratele destul de bine ca să-şi dea seama că ar fi putut pretinde că era soţia lui pentru a-i proteja reputaţia până când s-ar fi căsătorit cu adevărat în Franţa.

–Unde este? întrebă marchizul, copleşit încă de veştile şocante, în timp ce căpitanul îi arătă pe punte o siluetă solitară care şedea cu spatele la ei, privind marea, fără să-şi dea seama că sosise fratele lui Jean.

Marchizul dădu din cap, urcă la bord şi apoi treptele ca să ajungă la ea. Nu ştia ce avea să-i spună, poate doar că îi părea rău de ceea ce se întâmplase şi că înţelegea ce simţea. Părul ei negru cădea pe spate, iar el se apropie cu paşi destul de zgomotoşi, ca să-şi anunţe prezenţa. Ea se întoarse uşor spre el şi îl recunoscu fără nici o problemă. Parcă era Jean, dar mai mare, mai serios, mai impunător. Avea ochi blânzi. Îşi dorea să se arunce la gâtul lui, dar nu îndrăzni. Se ridică în schimb, îl privi şi făcu o plecăciune, aşa cum o învăţase Jean, în timp ce Tristan o privea uluit. Jean nu-i scrisese că era Sioux. Surpriza îl năucise. Jean dorise să vină acasă împreună cu o indiană Sioux, doar că ea ajunsese, şi el nu. Rămase mut de uimire dându-şi seama de unde venea şi văzând cât de frumoasă era. Apoi se dezmetici şi făcu o plecăciune.

–Contesă, spuse el sărutându-i mâna, dar ea nu-i îngădui.

–Nu ne-am căsătorit, şopti ea. Trebuia să facem nunta aici. Nu voia să-l mintă, aşa că îi spuse imediat adevărul.

–Ştiu, aşa mi-a scris... dar căpitanul mi-a spus că...

Ea dădu din cap şi zâmbi timid. Nu voia să pretindă în faţa fratelui lui Jean că era ceva ce nu era. Nu era contesă

și nu avea să fie niciodată. Nu plângea după titlul nobiliar, doar după bărbatul pierdut.

–Îmi pare rău. Pentru amândoi, spuse el binevoitor. Ce vei face acum? Nu știa ce să-i propună, ce să-i zică, mai ales că și el era distrus de ceea ce aflase. Ce să facă el cu o indiană tânără, care nu avea unde să se ducă în Franța și, cu siguranță, nici un sfanț?

–Nu știu ce voi face. Nu mă pot întoarce la poporul meu.

Din cauza ei fusese ucis un șef de trib, iar poporul ei ar fi fost învinovățit și aspru pedepsit de către cei din tribul Crow, dacă ea s-ar fi întors acasă. Jean știa asta, dar fratele lui nu.

–Poate rămâi până te hotărăști, îi propuse el amabil.

Își dădu seama cât era de distrusă din cauza pierderii fratelui său. O înțelegea, deoarece și el simțea la fel. Făcuse pregătiri de sărbătoare, iar acum trebuia să-și jelească fratele pe care nu-l mai văzuse de cinci ani care trecuseră atât de greu.

–Vrei să vii cu mine? întrebă el politicos. Ea încuviință tăcută și îl urmă. Nu avea unde altundeva să meargă.

Wachiwi părăsi vasul împreună cu fratele lui Jean. Îi mulțumi căpitanului într-o franceză care se îmbunătățise mult pe parcursul călătoriei. Marchizul o ajută să urce în caleașcă, spunându-i căpitanului că va trimite în scurt timp după cuferele ei, după care vehiculul părăsi portul și se îndreptă brusc spre dealuri. Wachiwi observă caii frumoși și fu dintr-odată cuprinsă de dorința de a-i călări. Apoi observă că fratele lui Jean o privea cu atenție, de parcă dacă i-ar fi analizat trăsăturile feței ar fi descoperit cine era și de ce o iubise fratele lui. Deocamdată, ea era un mister pentru el. Pe urmă el rupse tăcerea.

–Jean nu mi-a spus cum te numești.

Avea o figură blândă, la fel ca fratele lui, decise Wachiwi. Era mai calm, nu atât de înflăcărat ca Jean, dar avea ochii blajini.

–Mă cheamă Wachiwi, zise în franceză.

–Eşti indiană, presupun.

Nu o judeca, doar făcea o afirmaţie, spre deosebire le oamenii din New Orleans, în gura cărora cuvântul „indian" suna ca o vorbă de ocară.

–Sioux, răspunse ea.

–Am cunoscut doi dintre şefii voştri de trib la curtea regelui, adăugă marchizul, în timp ce se îndreptau spre castelul în care crescuseră cei doi fraţi. Poate erau chiar rude de-ale tale, continuă el, încercând să se facă plăcut şi străduindu-se încă să priceapă cu adevărat faptul că fratele lui, pe care-l iubise, adusese în Franţa o indiană şi era mort. Erau multe de acceptat dintr-odată.

Ce va face cu ea acum? Unde va merge? Nu o va putea găzdui în castel pentru totdeauna. Va trebui să o ajute să găsească o soluţie, dar deocamdată putea rămâne acolo împreună cu el şi cu copiii lui. Deodată, Tristan zâmbi, privind pe geamul caleştii. Era atât de tipic pentru Jean să se îndrăgostească până peste cap de o indiană, ca să şocheze pe toată lumea, iar apoi să moară şi să i-o lase lui pe cap. Izbucni în râs, fără să se poată abţine şi se întoarse spre Wachiwi. Era ceva atât de absurd, de neconvenţional şi, în acelaşi timp, ceva atât de minunat. Era sigur că era o fată extraordinară, dacă Jean o iubise atât de mult, încât să o ia de soţie. Probabil avea să descopere în timp ce îi plăcuse lui Jean la ea, dar putea să vadă de pe acum că era foarte drăguţă. Tristan o privi ca un tată şi îi zâmbi.

–Bine ai venit în Franţa, Wachiwi!

–Vă mulţumesc, domnul meu, răspunse ea politicos, aşa cum o învăţase Jean. Restul drumului spre castel îl parcurseră în tăcere.

Fratele cel mare îşi închipuia cum Jean, de oriunde se afla, le zâmbea sau poate chiar râdea. La rândul ei, Wachiwi, pierdută în propriile gânduri, avea senzaţia că Jean era lângă ea, aşa cum îi simţea de fapt prezenţa de când murise. Dar acum, cu atât mai mult, deoarece era în Franţa.

capitolul 13

Drumul spre castel dură mai mult decât se aşteptase Wachiwi, deoarece Jean îi spusese că era lângă mare, în apropiere de port, dar chiar şi cu cei mai rapizi cai la caleaşcă, tot avură nevoie de o oră ca să străbată drumul îngust, şerpuitor.

Castelul era enorm, înălţat pe o stâncă şi cu o perspectivă minunată asupra oceanului. Terenul era abrupt, iar castelul era impunător şi fusese construit în secolul al XII-lea, dar asprimea lui era mult îndulcită de kilometri întinşi de grădini pline de flori viu colorate şi de copacii seculari care le umbreau. Wachiwi nu văzuse în viaţa ei ceva mai frumos.

Pe măsură ce se apropiau, Tristan îi vorbi puţin despre istoria familiei şi a castelului. Spunea că, la începuturi, familia lor fusese una de războinici şi de aceea castelul arăta mai mult a fortăreaţă, inaccesibil, ca să îi apere de duşmani. Le oferise foarte multe avantaje de-a lungul secolelor. Ea zâmbi şi îi spuse că şi strămoşii ei fuseseră războinici, iar bărbaţii din tribul ei încă erau. Rostind asta îşi aminti de fraţii ei şi, pentru o clipă, se întristă. Tristan nu se putea abţine să nu se întrebe cum ajunsese ea să fie cu fratele său şi cum reuşise el să o ia din tribul ei. Se întreba dacă nu cumva Wachiwi fugise cu el, lucru perfect verosimil de altfel.

– Va trebui sa-mi povesteşti într-o zi cum l-ai cunoscut pe fratele meu, zise el, curios, dar ea dădu din cap fără să rostească un cuvânt. Nu se grăbea să-i spună că, din cauza ei, fratele lui omorâse un om.

Un lacheu o ajută să coboare din caleaşcă, iar marchizul îi dădu braţul până la castel. Făcură împreună

turul locului; Wachiwi văzu multe coridoare lungi și întunecoase, care duceau în toate direcțiile și care erau pline de tablouri sobre ale strămoșilor lui. Unii dintre ei semănau cu Jean. În mijloc era o sală de primire, pe pereții căreia erau atârnate trofee de vânătoare, drapele heraldice. Din ea se deschideau o sală de bal enormă, pe care marchizul nu o mai folosise de când îi murise soția, și mai multe saloane. Totul în jur era rece, expus curenților de aer, iar tinerei Wachiwi atmosfera i se părea descurajantă. Se întreba cum ar fi fost să descopere toate acele lucruri alături de Jean, nu lângă fratele lui mai mare și mai serios. În timp ce se plimbau, acesta îi povestea despre tot felul de strămoși. Aproape tot ce-i spunea o nedumerea și o copleșea, dar încerca să pară atentă. El vorbea foarte repede, fără să-și dea seama că ea abia învățase limba franceză.

O duse apoi la etaj, într-un dormitor enorm, cu scaune imense și multe canapele, care i se păru un fel de cameră de consiliu. Își imagină războinicii din familia lui întâlnindu-se acolo, făcând planuri de atac asupra altor triburi, la fel cum cei din familia ei se adunau în jurul focului sau în cortul tatălui ei pentru a discuta lucruri asemănătoare. Din anumite puncte de vedere, istoria și tradițiile familiilor lor erau asemănătoare. Războaie și vânătoare. Observă cu interes că nu erau expuși bizoni pe perete, ci mai mult cerbi, antilope și elani. Ar fi vrut să știe dacă erau bizoni în Franța, dar îi fu jenă să-l întrebe.

O femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă și cu un șorț de dantelă intră în cameră și le oferi ceai. Reveni apoi însoțită de încă două femei și un bărbat, ducând o tavă enormă de argint, care părea prea grea pentru puterile omenești, pe care erau căni de ceai din argint, borcane de porțelan și farfurii cu sendvișuri micuțe și prăjiturele. Toate aceste bunătăți îi făceau cu ochiul lui Wachiwi, care se simțea lihnită. Se așeză pe scaunul pe care i-l arătă Tristan și mâncă totul cât mai delicat. Totul era nou

pentru ea, dar Jean o pregătise bine. Nu dorise ca ea să se simtă jenată sau încurcată și, mulțumită sârguinței lor, rezultatul era pe măsură. Mâncarea i se păru delicioasă.

Tristan o privea cu atenție, încercând să-și dea seama ce va face cu ea, iar din când în când Wachiwi se uita spre ocean, gândindu-se la spiritul lui Jean, rămas acolo. Pe când era cu gândurile la el, doi copii intrară în cameră, însoțiți de o tânără înaltă, serioasă, palidă la față. Era îmbrăcată într-o rochie gri și până și lui Wachiwi i se păru nefericită. Părul șaten îi era lins, iar ochii cenușii, totul la ea fiind lipsit de strălucire. Copiii păreau nerăbdători să scape de ea și o numeau „Mademoiselle". Se opriseră în loc când o văzură pe Wachiwi. Fetița părea să aibă patru ani, iar băiatul, șase. Îi amintiră lui Wachiwi de copiii indieni pe care îi cunoștea, chiar dacă aceștia erau frumos îmbrăcați și diferiți. Țopăiau prin cameră ca niște pui de cățel, săriră în brațele tatălui lor și aruncau ocheade cu subînțeles la prăjiturelele de pe tavă, în timp ce Mademoiselle încerca fără succes să potolească spiritele și să-i determine să șadă cuminți. Reuși pentru câteva clipe, după care ei săriră din nou, râzând și jucându-se cu tatăl lor, care părea fericit să-i vadă.

Lui Wachiwi nu-i plăcea de femeia înaltă și uscățivă și era evident că nici copiii nu o plăceau. Părea rece și distantă și o evită fățiș pe Wachiwi, ca și când nici nu ar fi fost în cameră. Era aceeași atitudine disprețuitoare cu care ea și Jean se confruntaseră în New Orleans.

– Aceștia sunt copiii mei, spuse Tristan, cu un zâmbet larg pe buze. Matthieu și Agathe. Jean l-a văzut pe Matthieu pe când era doar un bebeluș. Agathe s-a născut după ce a plecat.

Copiii se holbau la Wachiwi, foarte curioși. Cu toate că era îmbrăcată în haine simple, observaseră imediat că era ceva diferit la ea, chiar și numai culoarea tenului, cafeniu și catifelat.

–Doamna este o prietenă a unchiului Jean, le explică Tristan, încercând să-i stăpânească şi îngăduindu-le să se repeadă la prăjiturele, care se topiră de-ndată în guriţele lor, în timp ce Wachiwi chicotea, părând aproape la fel de copilă ca şi ei. Agathe îi zâmbi imediat şi fetiţa i se păru drăguţă şi simpatică.

–Aceasta este doamna cu care unchiul Jean vrea să se însoare? întrebă Agathe în timp ce sărea pe canapeaua de lângă tatăl ei.

Mademoiselle se încruntă, arătându-şi dezaprobarea. Ea era de părere că amândoi copiii ar fi trebuit să stea absolut liniştiţi, în picioare, ori de câte ori îl vizitau pe tatăl lor în salon, nu să se aşeze. Pe de altă parte, el era mult mai îngăduitor cu ei, iar guvernanta nu era de acord cu asta.

–Da, ea este, confirmă tatăl, surprins că fiica lui îşi amintise. Nu trecuseră decât câteva zile de când îi spusese, când primise scrisoarea, dar fetiţa abia aştepta nunta şi voia să ştie dacă avea să ia şi ea parte la eveniment.

–Unde este unchiul Jean? răsună şi glasul de clopoţel al lui Matthieu.

În cameră se lăsă brusc liniştea. În cele din urmă, cu privirea gravă şi cu umerii lăsaţi, tatăl le răspunse. Durerea lui era vădită.

–E cu mama acum, în rai. Sunt împreună. Prietena lui a venit singură.

–Da? Agathe se întoarse spre Wachiwi cu ochi mari. Pe vas?

Wachiwi aprobă din cap şi-i zâmbi. Fetiţa avea părul blond, ondulat, şi o faţă rotundă, de îngeraş, căreia era imposibil să-i rezişti. Matthieu avea acelaşi aer ca Jean şi Tristan şi era înalt pentru vârsta lui. Agathe semăna mai mult cu mama ei care murise şi care fusese lumina ochilor lui Tristan, atât în viaţă, cât şi după moarte. El o jelea de patru ani.

–Da, am venit cu un vas, zise Wachiwi. Am ajuns astăzi.

–Ți-a fost frică? Ochii fetiței erau larg deschiși.

–Nu, a fost bine. A durat foarte mult. Aproximativ două cicluri complete ale lunii, spuse ea, după care se corectă rapid, amintindu-și vorbele lui Jean. Aproape două luni.

–Mie nu-mi plac vasele, spuse Agathe răspicat. Mi se face rău pe ele.

–Și mie, adăugă Matthieu, care n-o scăpa din ochi pe Wachiwi. Nu prea știa ce-i cu ea, dar își dădu seama că era interesantă și se purta frumos cu ei. Amândoi copiii ajunseră la aceeași concluzie.

Copiii mai petrecură un timp cu ei, plini de energie, după care Mademoiselle anunță că era momentul să plece. Agathe și Matthieu protestară, dar fără nici un rezultat. Guvernanta le ceru să spună noapte bună tatălui lor, după care, cu hotărâre, îi scoase din cameră.

–Sunt minunați, spuse cu sinceritate Wachiwi, iar fiul tău seamănă perfect cu tine și cu Jean.

Lucrul acesta îi încălzea inima și, chiar dacă erau îmbrăcați în haine elegante, cei doi copii îi amintiră de copiii din tribul ei.

Tristan zâmbi când o auzi și spuse:

–Într-adevăr seamănă, bietul de el. Agathe seamănă cu mama ei. A murit când s-a născut ea. Dar guvernanta se poartă frumos cu amândoi, o avem de când s-a născut Matthieu. Mai ales acum, când au rămas fără mamă, au nevoie de cineva să-i țină în frâu. Iar eu nu sunt tot timpul aici.

Era ciudat să-i vorbească despre astfel de lucruri, dar era curios să afle mai multe lucruri despre femeia pe care fratele său o adusese acasă, cu care intenționase să se căsătorească. Marchizul voia să o cunoască mai bine. Nu era nici pe departe atât de surprins de faptul că Wachiwi era indiană pe cât se temuse ea că va fi. De fapt, nu părea

deloc șocat. Era uimitor de deschis la minte, avea un suflet bun și o făcuse pe Wachiwi să se simtă ca acasă.

–Pare foarte severă, replică Wachiwi, referindu-se la guvernantă și descoperind cu câtă ușurință îi venea să-i vorbească.

Nu-i plăcuse de ea de la prima vedere, dar știa că nu trebuia să spună asta. Nu dorea să-și jignească gazda. În cultura indiană, Mademoiselle ar fi fost o rudă, dar aflase de la Jean că, în Europa, oamenii care lucrau pentru tine se numeau „servitori", iar în New Orleans „sclavi". Sclavii păreau mai simpatici decât Mademoiselle, care era îngrozitor de sobră și rece ca gheața. Ai fi zis că nici nu-i plac copiii.

–O rog pe menajeră să-ți arate camera, spuse Tristan. Cred că ești obosită după călătorie. Bine că nu te-ai molipsit de la fratele meu. Te simți bine, nu-i așa?

Părea îngrijorat. În nici un caz n-ar fi vrut ca ea să se îmbolnăvească și să contamineze pe toată lumea, dar ea părea sănătoasă și spunea că se simte bine. Iar el putea să-și dea seama și singur că era o tânără viguroasă.

Sună dintr-un clopoțel de lângă șemineu, iar după ceva timp apăru o femeie care parcă era o rudă mai în vârstă a lui Mademoiselle. Tristan o rugă să-i arate lui Wachiwi camera în care avea să stea. Îi spuse că aranjase să i se aducă cina la ea în cameră în seara aceea, urmând să se revadă dimineața următoare. Nu voia să stea la masă, la cină, singur cu o femeie singură. Nu i se părea potrivit și nici nu știa ce avea să facă în viitor. Poate că ea va lua masa împreună cu copiii în camera lor. Nu se cădea ca el să mănânce împreună cu ea în fiecare seară. Fără Jean, situația era mai mult decât stânjenitoare, iar singura soluție posibilă era ca Wachiwi să ia mesele cu copiii.

Camerele pe care i le dăduse după ce aflase că fratele lui nu era cu ea se aflau la distanță mare de cele ale sclavilor, nu cum o instalase verișoara lor, Angélique, în New Orleans. Avea la dispoziție o sufragerie imensă cu vedere

la ocean, un dormitor cu un pat cu baldachin demn de o prințesă, o baie mare, o garderobă și o cameră în care putea să scrie la un birou foarte elegant. Wachiwi nu știa ce va face cu atâta spațiu și era copleșită de tristețe că Jean nu era cu ea. Dacă Jean ar fi fost cu ea, ar fi stat împreună în apartamentele lui imense, pe același etaj cu ale lui Tristan, dar în situația actuală, marchizul o instalase într-o altă aripă a castelului. Camera copiilor era chiar deasupra ei, la o aruncătură de băț. Îi auzea, dar nu îndrăznea să urce la ei, ca să nu dea ochii cu privirea neînduplecată și mutra disprețuitoare a lui Mademoiselle.

Se plimbă prin cameră, deschizând sertare și dulapuri, mirându-se de tot ce vedea, până când, la un moment dat apăru o servitoare, purtând o tavă de argint pe care se aflau diferite tipuri de carne, legume și fructe, la care se adăugau și niște sosuri, o farfurie cu brânză, pâine și un desert care arăta minunat. Ea izbucni în plâns când le văzu, deoarece ei se purtau atât de frumos cu ea, și ea nu voia decât ca Jean să fie acolo.

Avu un somn agitat, trezindu-se des în imensul ei pat cu baldachin, drapat în satin roz, cu ciucuri de mătase cusuți peste tot și cu o saltea de pene de toată minunea. Visă din nou bizonul alb, dar, ca și data trecută, nu înțelesese ce înseamnă. Atunci murise Jean, iar acum se întreba dacă nu cumva el se întoarcea la ea ca spirit. Își dorea să-i spună ce să facă. Era pierdută acolo fără el și la fel era și Tristan, care habar n-avea ce să facă cu ea. Nu și-o închipuia trăind la catul de sus al castelului până la bătrânețe, moștenirea lăsată de fratele său. Dar ce altceva ar fi putut face cu ea? Nu putea să o trimită înapoi în America, din moment ce ea nu se putea întoarce la tribul ei. Nu putea să o refuze, să-i întoarcă spatele, să nu-i pese de ea. Cu siguranță nu o putea ține la castel pentru totdeauna decât dacă-i găsea ceva de făcut, dar nu știa ce putea face. Nu credea că era în stare de prea multe lucruri. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu era

în stare să se descurce de una singură, fără protecţia familiei şi a bărbaţilor. Wachiwi aparţinea unei alte lumi, total diferită de a lor. Era complet singură.

Dimineaţă, Wachiwi îşi puse una dintre rochiile dăruite de Jean. Ar fi vrut să meargă prin grădini, dar nu ştia cum să ajungă acolo, aşa că urcă scările spre camera copiilor. O nimerise din prima. Vocile micuţilor se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera lor, care era exact deasupra camerei ei şi putea auzi cum guvernanta îi certa cu asprime. Bătu la uşă, aşa cum o învăţase Jean, intră şi îi văzu. Agathe stătea pe podea cu o păpuşă, jucându-se, iar Matthieu se distra cu un cerc, pe care guvernanta tocmai îi spusese să îl lase jos.

Wachiwi le zâmbi, iar ei săriră pe ea de cum o văzuseră. Erau încântaţi să o vadă, iar ea stătu la poveşti cu ei câteva minute. Le zise că ar vrea să meargă în grădină, dar nu ştie cum să ajungă acolo, iar Matthieu începu imediat să se roage de guvernantă să le dea voie să-i arate drumul. Vizibil deranjată de ce se întâmpla şi de vizita lui Wachiwi, guvernanta acceptă cu jumătate de gură, iar câteva minute mai târziu, îmbrăcaţi, copiii alergau în jos pe scări, cu Wachiwi după ei. Afară era un soare cu dinţi şi bătea un vânt rece de noiembrie, dar pentru că alergau prin labirint, prin iarbă şi flori, copiilor nu le era frig, iar Wachiwi alerga şi ea alături de ei. Se simţea nemaipomenit şi arăta la rândul ei ca un copil. Nici unul dintre ei nu observă când tatăl copiilor apăru, privindu-i. Nu-i văzuse niciodată pe copiii lui simţindu-se atât de bine.

Wachiwi îl observă abia când mai că se izbi de el fugind de Matthieu. Tresări uimită la vederea lui; abia îşi mai trăgea sufletul. Se cufundă în scuze, cu un aer tare încurcat.

–Nu-i lăsa să te obosească de tot, o avertiză el.

–Îmi place să mă joc cu ei, zise Wachiwi, cu sufletul la gură, iar el observă că vorbea serios.

Mademoiselle folosi acel moment de pauză ca să le spună că era momentul să meargă și să se spele pentru prânz și dispăru cu ei.

–Ai niște copii minunați, declară ea, plină de admirație. Ne-am simțit foarte bine împreună în această dimineață. Încă zâmbea spunând asta, căci îi părea rău că ei plecaseră.

–Cum ai dormit? o întrebă el serios.

–Foarte bine, mulțumesc.

Era unul dintre răspunsurile gata făcute pe care le învățase de la Jean încă de la primele lecții. Dar, de fapt, nu spunea adevărul. Abia închisese un ochi.

–Este un pat foarte comod, continuă ea.

Asta era adevărat, dar visurile ei, grijile pe care și le făcea cu privire la viitor, nu o lăsaseră să profite de moliciunea patului. Însă nu voia să pară nerecunoscătoare. Știa foarte bine că nimic din ceea ce i se întâmplase nu îl privea pe el, ci doar era amabil, din dragoste și respect pentru fratele lui, față de femeia cu care acesta ar fi vrut să se căsătorească.

–Mă bucur să aud asta. Sper că ți-e destul de cald. În casă poate să fie destul de rece câteodată.

Ea râse.

–La fel este și într-un cort.

O privi fără să știe ce să-i spună și râse și el. Era incredibil de sinceră, fără să-i fie teamă să se poarte firesc ori să spună ce gândea, fără să fie nepoliticoasă sau impertinentă.

–Fratele tău mi-a povestit că aveți niște grajduri minunate.

Abia aștepta să le vadă, dar nu voia să îl oblige să i le arate.

–N-aș spune chiar așa. Aveam de gând să mai cumpăr niște cai în primăvară. Avem unii foarte buni. Îi folosesc mai ales la vânătoare. Vrei să vezi grajdurile?

Nu știa ce altceva să îi sugereze. Se gândise să o invite să ia masa împreună la amiază, ca să fie politicos, dar grajdurile păreau o idee bună să-și petreacă timpul până atunci. Presupusese că aveau puține lucruri în comun, iar conversația ar fi fost destul de superficială. Probabil că fratele lui avea despre ce să discute cu ea sau poate relația lor era strict fizică, pasională. Trebuia însă să accepte că franceza pe care o învățase de la Jean era excelentă. Făcea mici greșeli, dar se corecta singură când se întâmpla. O învățase bine, iar ea avusese la dispoziție două luni pe vas ca să exerseze. Jean o pregătise cu multă seriozitate pentru sosirea în Franța, pentru sosirea în lumea lui.

Wachiwi îl urmă la grajduri, iar lui Tristan nu-i scăpă lumina care se aprinse în ochii ei când intră. Mergea de la o boxă la alta, uitându-se la cai, câteodată intra la ei și le pipăia mușchii de pe picioare. Le vorbi liniștitor într-o limbă despre care Tristan bănuia că este sioux și remarcă fiecare cal bun cu ochi de cunoscător.

–Cred că îți place să călărești, remarcă el agreabil, impresionat de ușurința cu care ea se apropia de cai și de cunoștințele ei.

Ea râse când îl auzi.

–Îmi place. Am cinci frați. Călăream împreună cu ei, iar câteodată mă puneau să mă iau la întrecere cu prietenii lor.

–Curse de cai?

Tristan rămase înmărmurit. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să fi participat la curse de cai. La rândul ei Wachiwi știa că el nu cunoscuse vreun nativ Sioux, deși chiar și pentru tribul ei era ceva neobișnuit.

Nici una dintre fetele din trib nu se întrecuse cu bărbați, în afară de Wachiwi. El bănuia că toți caii pe care ea îi călărise erau îmblânziți.

–Vrei să mergem la o plimbare călare după-masă? sugeră el.

Asta era ceva ce puteau face împreună. O trata ca pe un oaspete de seamă, ceea ce și era. Venise tocmai din New Orleans ca să se mărite cu fratele lui, iar acum nu mai avea nimic de făcut, nici un motiv să rămână acolo, iar el nici un motiv să stea cu ea. Dacă o plimbare călare făcea ca timpul să treacă mai repede și o și distra, cu atât mai bine.

Privirea ei se învioră la auzul acestei propuneri.

–Călărești într-o parte, nu-i așa? întrebă el, dar ea clătină din cap.

–Nu.

Văzuse femei în New Orleans care călăreau într-o parte, dar i se păruse ciudat și incomod. Un mod nesigur și prostesc de a călări. Îi spusese și lui Jean, iar el râsese de ea și o anunțase că va trebui să învețe să călărească într-o parte. Fusese singurul lucru pe care el i-l ceruse, iar ea refuzase să îl facă. Călăritul era un lucru sacru pentru ea.

–Cum preferi? întrebă Tristan uluit. Nu și-o putea imagina călărind ca un bărbat, deși poate că era o tradiție ca femeile Sioux să stea bărbătește în șa.

–Fără șa. Doar cu căpăstru și frâie. Jean îi spusese cum se numesc. Așa am călărit toată viața.

Nu-i pomeni despre micul ei truc de a călări câteodată de-a lungul calului.

Tristan era uimit de ceea ce îi sugerase, dar brusc deveni curios să vadă ce fel de călăreț era.

–Ne va vedea cineva? întrebă ea brusc, ceea ce îl șocă și mai tare.

–Doar grăjdarii și băieții de la grajduri.

–Pot să mă îmbrac cum vreau?

El era tot mai speriat de dorințele ei, dar, pentru că voia să fie politicos cu mireasa fratelui său, încuviință.

–Aș vrea să-mi pun rochia în care călăream de obicei. Nu pot să stau pe cal îmbrăcată cu toate astea. Arătă spre fusta voluminoasă, mănuși, bonetă și pantofi. Erau prea multe și-i era imposibil să călărească înfășurată în ele.

– Fă cum îţi poftește inima, draga mea, spuse el cu blândeţe. Vom face o plimbare frumoasă pe dealuri, după-amiază. Ai văzut vreun cal anume pe care ai vrea să-l călăreşti? o întrebă în timp ce se întorceau la castel.

Grajdurile erau într-o clădire separată şi fuseseră construite de curând. Ea văzuse un cal care-i plăcuse şi, când i-l descrise, Tristan rămase uimit.

– Este un animal periculos. Nu este încă dresat. N-aş vrea să păţeşti ceva.

Ea era acum în responsabilitatea lui, chiar dacă nu era o tradiţie asemănătoare cu cea din tribul ei, unde fratele supravieţuitor trebuia să se însoare cu soţia fratelui mort, aşa cum făcuse Napayshni. Ea nu fusese soţia lui Jean, iar obiceiul nu exista în Franţa. Dar el se simţea oarecum responsabil pentru ea şi încerca să-şi dea seama ce însemna exact acest lucru, până unde mergeau obligaţiile lui faţă de ea şi ce ar fi trebuit să facă. Deocamdată se rezuma la a se purta politicos şi să-i ofere un acoperiş deasupra capului, până când ea va hotărî ce vrea să facă. Se gândea că totul ar putea dura chiar luni, aşa că lucrul cel mai bun era să facă tot ce credea ea că este mai bine. Dar asta nu însemna că trebuie să o omoare lăsând-o să călărească un cal în care nu putea avea încredere.

Luară masa împreună în sufrageria imensă, fiecare la câte unul dintre capetele opuse şi îndepărtate ale mesei. Bucătarul le pregătise o supă foarte gustoasă de peşte. Wachiwi o mâncă pe toată şi mâncă şi brânza şi fructele pe care le serviră după aceea. Apoi urcă la ea în cameră ca să se schimbe pentru plimbarea călare. Când se întoarse, Tristan remarcă uimit că era înfăşurată într-o pătură. O adusese cu ea, iar pe dedesubt avea rochia din piele de elan cu ace de porc spinos şi jambiere din piele de căprioară. În picioare avea mocasinii cu mărgele pe care şi-i făcuse singură. Se simţea în largul ei şi mergea cu o graţie remarcabilă. Privind-o, Tristan se simţi uşor jenat. În sinea lui, spera să nu o mai vadă nimeni în afară

de băieții de la grajduri. Mergând în spatele ei spre grajduri, observă că se mișca mlădios, cu agilitatea unei dansatoare, demnă de numele ei. Nu o întrebă nimic despre rochie, ci doar dacă va putea călări îmbrăcată în ea. Încercase în van să o convingă să aleagă un alt cal. Observă astfel că, atunci când cineva încerca insistent să o influențeze, devenea foarte încăpățânată. Încercă să nu vadă privirile grăjdarului când ea urcă pe cal în rochia din piele de elan cu spatele gol. Oamenii făcuseră ochii mari de uimire, dar nu scoaseră nici un cuvânt. Părul ei ca abanosul îi curgea pe spate. Calul începu să se cabreze imediat ce urcă în șa, iar el observă cum ea devenea parcă o altă persoană și într-o clipă se făcu una cu animalul, care se liniști ca prin farmec. Ieși din grajduri calmă și sigură de ea, urmată de Tristan, pe calul său, aprig, robust, dar nu la fel de sălbatic sau de bun de curse ca acela pe care îl călărea ea. Marchizul vedea că era liniștită, fericită și era fascinat de cât de bine controla calul. Îl domina cu ușurință.

Nu rostiră nici o vorbă. Urmau drumul atât de familiar lui Tristan, iar când calul începu din nou să danseze, ea îl luă prin surprindere pe Tristan când îi lăsă frâu liber și plecă glonț. Calul era atât de rapid, iar ea ținea atât de bine ritmul cu el, încât Tristan nu putu să îi urmeze și, cum îi privea, își dădu seama că se uita la un călăreț incredibil de talentat, mai talentat decât toți bărbații pe care îi văzuse. Zbura, galopa, sări peste un obstacol, era una cu calul, avea controlul absolut, iar el nu știa cine se simțea mai bine, Wachiwi sau calul ei. Era călărețul cel mai grozav pe care îl văzuse în viața lui. Era o bucurie pentru ochi. Râdea când, în sfârșit, o ajunse din urmă, cu răsuflarea tăiată. Ea, în schimb, era fericită și în largul ei.

–Să-mi amintești să nu mai încerc niciodată să te învăț ceva despre cai. Dumnezeule, ești incredibilă! Acum înțeleg de ce frații tăi pariau pe tine la curse. Îmi imaginez că nu au pierdut niciodată. Păcat că nu putem face asta aici.

Părea că vorbește serios. Wachiwi pe cal era poezie în mișcare. Nu mai avusese niciodată așa partener de călărie, fie el bărbat sau femeie.

–De ce? Era plină de curiozitate și asculta cu atenție tot ce îi spunea pe drumul de întoarcere la castel după plimbarea călare, care durase două ore. Nu voia să se întoarcă și, de data aceasta, nici el nu voia.

–Femeile nu participă la cursele de cai, spuse el, iar ea dădu din cap.

–Nici în tribul meu nu se întrec călare. Apoi adăugă: Fratele tău a fost un călăreț bun.

Își aminti goana lor pe cal din satul tribului Crow până în St. Louis. Călăreți mai puțin pricepuți decât ei ar fi fost omorâți. Talentul lor și experiența le salvase viața.

–Da, a fost, încuviință Tristan.

–Și tu ești, zise ea zâmbindu-i. M-am simțit bine astăzi cu tine.

El fusese mult mai precaut decât ea și avusese un cal mai încet, dar chiar și așa, se vedea că era un călăreț excelent. Doar că nu atât de sălbatic ca ea. Puțini călăreți erau.

–Și eu m-am simțit bine, recunoscu el. Se simțea bine alături de ea. Iar conversația era degajată și inteligentă. E amuzant să călăresc cu tine, Wachiwi. Poate e din cauza rochiei, o tachină. O fi vrăjită.

–O purtam în ziua când am fugit cu fratele tău din satul în care cei din tribul Crow mă țineau ostatică.

Această mărturisire neașteptată îl șocă. Își dădu seama cât de puține lucruri știa despre ea și despre obiceiurile tribului ei. Nu putea concepe ca cineva să fie sclav.

–Fratele tău m-a salvat. Am fugit călare multe zile ca să scăpăm.

Nu-i spusese despre Napayshni. Nu era cazul să știe.

–Cred că a fost înfricoșător, zise el înfiorat, înțelegând cât de puține lucruri știa despre relația ei cu fratele lui.

–A fost groaznic, spuse ea calm. Am încercat de mai multe ori să fug, dar de fiecare dată mă prindeau și mă aduceau înapoi. Îi arătă pe rochie semnul lăsat de săgeata cu care fusese rănită. O cususe, dar semnul era încă vizibil și pe rochie, și pe umăr. Avea o cicatrice urâtă, dar nu i-o arătă. Doar Jean știa despre ea.

–Înspăimântător. Ești o fată foarte curajoasă.

Curiozitatea lui era tot mai mare. Erau multe lucruri la Wachiwi, mai multe decât lăsa să se vadă. Nu era doar frumoasă, plăcută la vorbă și o călăreață excelentă, dar avea o poveste și niște talente despre care el nu știa deloc, dar bănuia că erau fascinante. Arăta ca un copil, dar nu era. Poate că, până la urmă, fratele lui știa ce făcea. Tristan avusese îndoieli prima dată când o văzuse și crezu că era doar o fată exotică și drăguță. Dar nu era deloc așa.

–Tatăl tău este șef de trib?

Ea dădu din cap. El bănuise acest lucru din cauza siguranței ei, a demnității și a grației pe care le afișa.

–Un șef important. Se numește Ursul Alb. Și frații mei vor fi șefi importanți într-o bună zi. Deja sunt niște războinici curajoși.

Deodată, tristețea i se oglindi în ochi. Îi era foarte dor și se gândea des la ei. Erau atât de departe, iar ea știa că nu-i va mai vedea niciodată. Lacrimile îi împăienjeniră privirea.

–Doi dintre frații mei au fost uciși de Crow când m-au răpit. Pe ceilalți nu-i voi mai vedea niciodată. Dacă mă întorc în tribul meu, provoc un război între ai mei și cei din tribul Crow, deoarece am fugit de la ei. Fusesem dată șefului lor.

–Remarcabil, murmură Tristan, întrebându-se ce altceva, mai incredibil decât această poveste și decât faptul că era o călăreață excepțională, ar mai fi fost de descoperit la Wachiwi. Duseră caii la grajduri și Wachiwi îl urmă înapoi la castel. Se făcuse târziu. Călăriseră mai mult decât plănuiseră inițial, dar amândoi se simțiseră bine. El era

obosit, dar Wachiwi părea mai vie ca oricând. Plimbarea pe dealuri în goana calului îi priise sufletului ei.

–Mâine plec la Paris pentru câteva zile, o anunţă el, înainte să se despartă de ea.

–Mergi la curtea regelui? întrebă ea curioasă, de parcă era Matthieu sau Agathe.

–Probabil. Dar am şi alte lucruri de făcut. Când mă întorc, mergem din nou la plimbare călare. Poate îmi arăţi câteva dintre trucurile tale.

Ea râse când auzi ce spune, se întoarse spre el şi îi zâmbi.

–Te voi învăţa să călăreşti ca un Sioux.

–După tot ce am văzut astăzi, cred că îmi va plăcea. Îţi mulţumesc, Wachiwi.

Apoi, cu un zâmbet, urcă scările principale spre camera lui.

Pe când se îndepărta spre camera ei, Wachiwi îi auzi pe copii râzând în odaia lor. În loc să meargă direct în camera ei, se opri să-i salute. Uitase că era încă îmbrăcată cu rochia din piele, iar copiii o priveau fascinaţi. După cum era de aşteptat, guvernanta suferi un şoc şi alese să ignore o privelişte atât de dezgustătoare.

–Am văzut că azi ai călărit cu *papà*, comentă Matthieu. V-am văzut de la geam. Călăreşti foarte repede.

–Ai dreptate, recunoscu ea. Câteodată îmi place să fac asta.

–Mie nu-mi plac caii, strecură şi Agathe o replică, iar Wachiwi nu se strădui să o facă să se răzgândească. În lumea lor, poate era mai bine aşa.

–Mă înveţi şi pe mine să călăresc aşa? o rugă Matthieu, cu o privire visătoare.

–Dacă tatăl vostru este de acord, aş putea să te învăţ.

Nu-i spuse că şi tatăl lui o rugase să-l înveţe să călărească în felul acela. Dar poate că aşa le putea răsplăti ospitalitatea şi bunătatea. Altfel se simţea inutilă. Nu venise acolo ca să nu facă nimic. Venise ca să fie soţia lui

Jean, dar acum trebuia să găsească altceva de făcut. S-ar putea să fie distractiv să-i învețe pe marchiz și pe fiul lui să meargă călare ca niște războinici Sioux.

–Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Fac cum vrea el, zise Wachiwi cu înțelepciune, în timp ce guvernanta pufni, privind-o cu asprime. Nu văzuse în viața ei ceva mai șocant ca rochia de piele a lui Wachiwi și îi spuse asta lui Agathe după ce Wachiwi plecă.

–Mie mi-a plăcut, răspunse obraznic fetița. Și lucrurile acelea albastre de pe ea erau chiar drăguțe. Mi-a spus că le-a vopsit chiar ea. Cu fructe de pădure. Agathe era mândră de noua ei prietenă. Era plăcut să aibă prin preajmă o femeie tânără care era drăguță cu ei, nu o acriturâ ca Mademoiselle.

–Dezgustător, făcu guvernanta, apoi le întoarse spatele și începu să pună jucăriile la loc.

În camera ei, privind oceanul de la geamul ei, Wachiwi se gândea la copii. Știa că nu se va mai căsători. Refuzase peținorii din satul ei și pe Napayshni. Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată și cu care dorise să se căsătorească fusese Jean. Iar el murise. O lacrimă i se scurse pe obraz când își aminti de el. Cel puțin avea ocazia să fie drăguță cu nepotul, nepoata și cu fratele lui cât timp stătea acolo. Nu știa ce se va întâmpla cu ea, doar că mai devreme sau mai târziu va trebui să plece. Nu putea rămâne acolo fără Jean. De asta era sigură.

A doua zi dimineața, în zori, Wachiwi îl urmări pe Tristan pregătindu-se de plecare. Se trezise devreme și se uita pe fereastră când îl zări ieșind de la grajduri călare, împreună cu valetul și un rândaș. Deoarece pleca singur, nu-și mai bătuse capul cu caleașca. În plus, aflase de la Matthieu că cei trei bărbați urmau să înnopteze la un han. Aveau de mers câte cincisprezece ore pe zi, timp de două zile, până ajungeau la casa din Paris. Tristan îi mărturisise că nu îi plăcea să meargă la Paris. Prefera viața liniștită din Bretagne și avea multe de făcut pe moșia lui, nu avea

timp de pierdut la curtea regelui. Zicea că, de când îi murise soția, mersese acolo cât de rar fusese posibil, dar nu voia să pară lipsit de respect față de rege, așa că se mai ducea din când în când.

Wachiwi se întreba cum era la curte și îi era greu să-și imagineze. Jean îi povestise, dar ea nu-și putea imagina decât femei care arătau ca verișoara Angélique, o imagine care nu-i dădea pace. Îi descrisese milioanele de lumânări și de oglinzi, mesele lungi, încărcate de bucate alese, muzica, dansul, îi vorbise despre intrigile complicate care nu aveau nici o noimă pentru Wachiwi. Jean îi mai spusese că mulți oameni urmăreau favoruri din partea regelui și a reginei, iar din acest motiv făceau orice ca să le obțină.

Nu și-l putea imagina așa pe Tristan, cu atât mai puțin dansând. Părea un bărbat sobru, retras, mai degrabă fericit dacă era călare pe un cal sau împreună cu copiii săi. Nu și-l imagina purtând pantaloni din satin și perucă pudrată și era fericită că nu era cazul să vadă așa ceva. Îi plăcea de el așa cum era acolo, în Bretagne.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărta de castel, cu cei doi servitori călărind în spatele lui. Începu să plouă domol în timp ce ei se pierdeau în zare, iar ea știa că aveau mult de mers până la Paris. Spera să nu răcească pe drum ori să se îmbolnăvească. Moartea lui Jean îi amintise că și cei mai puternici bărbați sunt fragili. Începuse să-l placă și să-l admire pe Tristan. Era fratele mai mare pe care nu îl mai avea, care îi lipsea atât de mult și pe care Jean îl descrisese cu atâta dragoste și respect. Tristan era un bărbat pe care te puteai baza. Se simțea stânjenită că depindea atât de mult de el în absența lui Jean. Dar, în acel moment, Tristan și copiii erau tot ce avea. Se rugă ca el să ajungă cu bine înapoi acasă, atât pentru binele copiilor, cât și al ei.

capitolul 14

Avionul decolă spre Paris de pe Aeroportul Kennedy într-o vineri, chiar înainte de miezul nopții. Brigitte se uita prin hublou, întrebându-se ce va face. Voia să meargă în Bretagne, dar se gândise ca înainte de asta să treacă pe la Biblioteca Națională din Paris. Părea simplu, odată ce te obișnuiai cu felul în care era organizată arhiva. Nu trebuia decât să caute „marchizul de Margerac" și să vadă ce găsea acolo despre el. Știa deja că se căsătorise cu Wachiwi, dar voia să afle mai multe despre ei. Apoi va merge în Bretagne cu trenul.

În ultima săptămână își îmbunătățise franceza. Fusese bună la franceză în colegiu, chiar scrisese niște eseuri apreciate, dar nu o mai vorbise de șaisprezece ani. În ultimele zile ascultase doar casete Berlitz cu lecții de franceză, dar în momentul în care însoțitoarea de bord de la Air France i se adresă în franceză, paralizată pe scaun. Înțelegea tot, dar nu putea răspunde. Nu-și dorea decât ca cei de la Arhivele Naționale să vorbească engleza. Plănuia să meargă acolo luni.

Își făcuse rezervare la un hotel undeva în zona Montparnasse, care îi fusese recomandată de cineva de la birou în urmă cu câțiva ani. Și ea, și Ted își doriseră dintotdeauna să meargă la Paris, dar nu reușiseră să ajungă. Au mers totuși în Grand Canyon și la un târg de artă în Miami. Acestea fuseseră cele mai îndepărtate destinații în care ajunseseră. Și iat-o acum, singură, în drum spre Paris, în timp ce el era plecat pe șantierul arheologic din Egipt.

Viețile lor luaseră cursuri diferite. Ei îi plăcea însă direcția spre care se îndrepta viața ei și se simțea bine.

La Paris vremea era minunată a doua zi, la aterizare. Era încă răcoare, iarna se simțea în aer, dar soarele strălucea puternic. Luă un taxi de la aeroport până la hotel. Reușise să-i spună șoferului, în franceză, unde voia să meargă, iar el înțelesese, ceea ce era deja o victorie. Își făcuse pașaport nou, întrucât cel vechi expirase. Atât de mult timp trecuse de la ultima sa ieșire din țară. Dar gata acum! Se simțea tot mai îmbătată de emoție pe măsură ce se apropiau de oraș. Șoferul nici că fusese mai inspirat în alegerea traseului. Trecuseră pe Champs Élysées, unde văzu Arcul de Triumf, apoi prin Place de la Concorde, unde o mulțime de mirese japoneze se pozau în rochiile lor albe, după care pe malul Senei, spre Rive gauche[1], la hotel. Pe drum zări și Turnul Eiffel.

Hotelul era curat, iar camera micuță. Peste drum erau un bistro, o drogherie și o curățătorie; avea la-ndemână tot ce era nevoie. După ce-și lăsase valiza în cameră și reușise să se cazeze vorbind în franceză, bineînțeles, mai avu o nouă victorie: ieși la o cafenea de pe marginea străzii și comandă ceva de mâncare. Se descurca minunat și se simțea stăpâna propriului destin în timp ce privea trecătorii de pe stradă. Erau multe cupluri care se sărutau, bărbați pe motoscutere, cu fete care aveau brațele înlănțuite în jurul lor sau invers. Parisul părea orașul perechilor de îndrăgostiți, dar nu se simțea deloc stingheră, oricât de ciudat ar putea părea acest lucru. Era fericită și încântată de motivul prezenței ei acolo și abia aștepta să meargă luni la arhive. Spera doar să găsească pe cineva care să știe suficientă engleză cât să o ajute. Dacă nu, se va descurca în franceza sa ruginită. Spre surprinderea ei, nici măcar nu se temea. Tot ce făcea părea să fie ceea ce trebuia.

[1] Rive gauche – malul stâng al fluviului Sena, parte a Parisului unde se află cartierele sale boeme, Montmartre și Montparnasse (n.red.)

După ce mâncă de amiază, hoinări pe străzile străimte din Montparnasse, iar în cele din urmă găsi singură drumul înapoi la hotel, fără să întrebe adresa. În noaptea aceea, în pat, citi din nou notițele pe care le scrisese despre Wachiwi. Acum voia să afle dacă existau informații despre ea sau despre marchiz, poate chiar despre o vizită la curtea regelui sau despre cum se cunoscuseră, dacă mai conta. Se căsătorise cu el și avuseseră copii, ceea ce era destul. Dar, dacă ar găsi vreo informație despre prezența ei la curte, ar fi cireașa de pe tort sau, cum ar spune francezii, *la cerise sur le gâteau*.

În acea duminică, Brigitte exploră și St. Germain des Prés și se duse la biserică. Făcu o plimbare și până la Luvru, apoi cutreieră malurile Senei. Intrând în pielea turistului, admiră Turnul Eiffel, sperând că acesta va străluci zece minute, așa cum strălucise cu o seară înainte. Dar asta nu se întâmpla în tipul zilei. Uitase cât de mult îi plăcuse mereu, de la distanță, acest oraș; era minunat și făcea parte din tradiția familiei ei. La fel era și Irlanda, pe linie paternă, dar față de ea nu manifestase un asemenea interes, nu avea nici o afinitate. Franța era mult mai romantică și puteai citi multe lucruri interesante despre ea. Fusese dintotdeauna pasionată de istoria Franței, poate și pentru că mama ei îi povestea atât de multe, dar și pentru că după vârsta de unsprezece ani, tatăl ei dispăru, și, odată cu el, se risipiră toate legăturile cu strămoșii ei irlandezi.

Duminica trecu mai repede decât se așteptase, iar la cină ieși la bistroul de peste drum de hotel. Mâncarea nu fusese extraordinară, dar era bună și, înainte să meargă la culcare, făcu încă o plimbare pe malul Senei, privind cum vaporașele pluteau cu toate luminițele aprinse. În depărtare se vedea catedrala Notre Dame, iar Turnul Eiffel, în sfârșit, sclipi pentru ea. Se cutremură de emoție în timp ce privea, se simțea ca un copil care primise jucăria mult dorită. Șoferul de taxi îi spusese că asta se întâmpla din

2000: turnul este luminat timp de zece minute la fiecare oră. Până şi parizienii se bucurau de acest spectacol.

Se duse la culcare încântată, iar a doua zi se trezi devreme. Hotelul le oferea la micul dejun croasante şi cafea în hol, iar ea luă câteva, după care se urcă într-un taxi spre Biblioteca Naţională. Aceasta se afla pe cheiul François Mauriac şi era deschisă când ajunse. Se îndreptă spre biroul de informaţii, explicând ce anume căuta şi din ce perioadă. Cei de acolo o îndrumară la etaj, unde dădu peste o bibliotecară fără nici un chef să o ajute. Pur şi simplu părea enervată de prezenţa ei şi nu ştia o iotă în engleză. Era o diferenţă de la cer la pământ faţă de ajutorul primit de la mormoni în Salt Lake.

Brigitte notă cu atenţie pe o foaie de hârtie ce căuta, ce fel de cărţi o interesau, pe ce perioadă de timp şi subiectul, dar femeia i-o trânti înapoi împreună cu un potop de cuvinte ostile în franceză. Brigitte nu mai ştia ce să facă şi dintr-odată o copleşi dorinţa de a izbucni în plâns, dar se controlă, respiră adânc şi mai încercă o dată. În cele din urmă femeia dădu din umeri, îi aruncă înapoi hârtia şi plecă. Brigitte rămăsese pironită locului, cu ochii după ea, dorind să-i ardă una, dar până la urmă se îndepărtă şi ea, învinsă. Ştia că nu va rezolva nimic aşa. Voia să se adune şi să se gândească la ce avea de făcut. Poate ar fi trebuit să plece din Paris şi să meargă pentru documentare în Bretagne. Se întoarse să plece, dar în timp ce se îndepărta de birou, se ciocni de un bărbat aflat în spatele ei. Se aştepta ca şi acesta să strige la ea. În schimb, el zâmbi.

– Vă pot ajuta cu ceva? Nu sunt prea amabili cu străinii pe aici. Trebuie să ştii cu exactitate ce cauţi, zise el într-o engleză impecabilă. Fusese atent la schimbul de replici dintre cele două femei. Întinse mâna după hârtie, iar Brigitte i-o dădu fără un cuvânt. Părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era francez, dar vorbea engleza cu accent britanic, aşa cum o vorbesc francezii cu studii. Era

îmbrăcat în blugi, hanorac cu glugă și saboți din piele, iar părul îi era aproape la fel de negru ca al ei. Avea niște ochi blânzi, căprui și o privea cu un zâmbet plăcut. Luă hârtia și se îndreptă din nou spre birou. Aceeași femeie reveni, iar el, calm, îi explică ce credea că o interesa pe Brigitte. Femeia dădu din cap, dispăru și se întoarse apoi cu localizarea exactă a documentelor care o interesau. El nu întrebase nimic diferit față de ea. Doar că franceza lui era mai bună decât a ei.

–Îmi pare rău. Nu sunt foarte amabili. Eu vin aici tot tipul. Îți pot arăta unde e secțiunea care te interesează. Am scris o carte despre Ludovic al XVI-lea anul trecut. Știu unde este.

–Ești scriitor? îl întrebă în timp ce o conducea prin bibliotecă spre secțiunea care o interesa. Văzu acolo birouri, scaune, bănci și stive de cărți.

–Sunt istoric convertit în romancier deoarece nimeni nu cumpără istorie dacă nu este înfrumusețată sau romanțată, ca să fie mai interesantă. Adevărul este că poveștile adevărate sunt mult mai uimitoare, doar că nu sunt prea bine scrise. Și tu ești scriitoare?

Îi înapoie bucata de hârtie cu zâmbetul pe buze. Era de înălțime mijlocie și avea părul răvășit, ceea ce îl făcea să arate ca un băiețel. Categoric era francez. Nu era sexy, era prietenos. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se că Amy ar fi spus că este „drăgălaș".

–Sunt antropolog. Fac niște cercetări despre istoria familiei mamei mele. Sau făceam. Îmi place foarte mult și am ajuns să fac toată documentarea de plăcere. Sper să găsesc niște jurnale despre curtea regală franceză. Știi ceva despre asta? Părea că el era singura ei șansă de a repera ceva.

–Sunt foarte multe. Trebuie să le iei la mână. Cauți ceva anume?

–Caut referiri la indienii Sioux pe care regele Ludovic al XVI-lea i-a invitat la curte ca oaspeți și la un înaintaș al meu care era marchiz.

–Pare interesant. Ar trebui să scrii un roman despre asta, îi sugeră, în glumă.

–Scriu doar nonficțiune universitară care nu aduce bani și plictisește cititorii.

–Așa am făcut și eu până când am început să scriu romane istorice, ceea ce chiar îmi place. Te joci cu datele istorice, adaugi personaje imaginare alături de cele reale, iar acestea fac tot ce vrei tu. Mă rog, aproape tot ce vrei tu.

Părea interesat de ce făcea ea și o ajută foarte mult.

Plecă apoi să-și facă propria documentare. Brigitte luă din raft un vraf de jurnale din secțiunea pe care i-o arătase el, dar nu găsi nici o referire la Wachiwi sau la familia de Margerac, așa că ziua nu părea una reușită. Dădu din nou peste tip când plecă de la bibliotecă în acea după-masă. Stătuse acolo toată ziua, fără să mănânce nimic. Avusese un măr în poșetă pe care îl rontăise în timp ce citea.

–Ai găsit ceva? întrebă el curios. Ea clătină din cap dezamăgită.

–Păcat. Dar nu te da bătută! Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Aici găsești orice, zise el cu calm. Dar el știa cum să se descurce în arhive, ea nu.

–La ce lucrezi? îl întrebă politicos în timp ce ieșeau amândoi din clădire.

–La o carte despre Napoleon și Joséphine. Nu e deloc un subiect neobișnuit, dar e o plăcere să scrii despre el. Predau literatură la Sorbona, ca să-mi plătesc chiria. Dar și cărțile mă ajută.

Era foarte prietenos, deschis față de ea și se prezentă în timp ce stăteau pe treptele de la intrare. Se numea Marc Henri. Îi părea un nume familiar, dar era de fapt un nume francez obișnuit.

Îl revăzu a doua zi, în timp ce-şi croia drum printre maldărele de cărţi. Nici în ziua aceea nu găsise nimic interesant, iar el se îndreptă spre ea. Era extenuată de atâta citit în franceză. Trebuia să folosească neîncetat un dicţionar, ceea ce făcea ca munca ei să fie şi mai dificilă.

–Cum se numea strămoşul tău care era marchiz? Poate îl găsesc eu, îi sări el în ajutor, iar ea îi scrise numele pe o bucată de hârtie. Poate găsim trimiteri la el în listele pe care le au. Cinci minute mai târziu, Marc îl găsi. Se simţea jenată de faptul că lui îi fusese atât de uşor să-l găsească, iar ei atât de greu. Dar arhivele erau încurcate, te puteau zăpăci şi nici nu erau în limba maternă.

Îl căutară împreună pe Tristan de Margerac şi îi găsiră adresa din Paris din anul 1785. Era tot pe malul stâng, iar ea simţea că nu putea fi departe de locul în care stătea ea. Se întreba ce se afla acum în acea clădire. Nu găsiseră nimic în schimb despre soţia lui.

–S-ar putea să-l găsim mâine şi în nişte jurnale, dacă mergea des la curte, spuse Marc cu speranţă. Locuia permanent în Paris?

–Nu, reşedinţa familiei era în Bretagne. Am de gând să merg acolo săptămâna viitoare, să vizitez castelul.

–Ai nişte strămoşi tare sofisticaţi, o tachină el şi amândoi izbucniră în râs. Ai mei erau ori săraci, ori preoţi, ori în închisoare. Dar ce e cu indienii Sioux pe care îi cauţi? Eşti înrudită şi cu ei?

Glumea şi nu se aştepta la răspunsul afirmativ pe care îl primi.

–Marchizul a fost căsătorit cu o indiană Sioux, fiica unui şef de trib din Dakota de Sud. Încerc să-mi dau seama cum s-au întâlnit. Probabil că la curtea regelui. Nu ştiu însă cum a ajuns ea acolo sau în Franţa. Este o tânără extraordinară.

–Cu siguranţă a fost, dacă un nobil francez a luat-o de soţie. Ar fi interesant de aflat cum s-a întâmplat,

nu-i așa? Ea îi povesti despre descoperirile pe care le făcuse la Biblioteca Mormonilor și la Universitatea din Dakota, iar el părea uluit.

–E fascinant. Înțeleg de ce te preocupă atât de mult. Și eu simt la fel când citesc despre Joséphine Bonaparte. Și ea era o femeie fermecătoare. La fel ca Maria-Antoaneta. Ți-aș da niște cărți, să citești despre ele, dar sunt toate în franceză. Apoi îi sugeră, în treacăt, să bea ceva împreună, iar ea acceptă, fiind oarecum vrăjită de interesul lor comun pentru istorie și cercetare. De obicei nu ieșea cu oameni pe care nu-i cunoștea, dar în apropiere era o cafenea, iar el părea un tip agreabil.

–Spune-mi, așadar, cu ce te ocupi atunci când nu-ți vânezi strămoșii prin Franța? Predai antropologie sau scrii cărți? o întrebă în timp ce se așezau la o masă în cafenea.

–Am lucrat în comisia de admitere a Universității din Boston timp de zece ani. Inițial se gândi să-i spună că-și dăduse demisia, dar hotărî să-i spună adevărul. Am fost disponibilizată. Adică am fost concediată, înlocuită cu un computer.

–Îmi pare rău. Ce vei face acum?

–Deocamdată, ce fac acum. Apoi, când mă întorc acasă, probabil că voi lucra tot într-o comisie de admitere, dar a altui colegiu. Sunt foarte multe în Boston, acolo locuiesc eu.

El zâmbea în timp ce ea povestea.

–Am făcut un master în literatură la Harvard și unul la Oxford. M-am distrat mai tare în Boston. Unde locuiești?

Îi spuse, iar el își aminti că avusese un apartament la patru străzi distanță de al ei. Era o coincidență amuzantă, apoi ea își dădu seama de unde îi știa numele.

–Ai scris o carte despre un băiețel care își căuta părinții după război, nu-i așa? Acum îmi amintesc numele tău. Am citit traducerea. A fost incredibil de emoționantă. Erau în Rezistență și fuseseră omorâți, o altă familie îl luase

la ei, iar în cele din urmă băiatul se căsătorește cu fata lor. A fost una dintre cele mai plăcute cărți pe care le-am citit, cu toate că era foarte tristă.

El păru încântat de apreciere.

–Băiețelul acela era tatăl meu. E vorba de părinții mei, de fapt. Mama mea este fiica celor care l-au primit pe tata în casa lor. Bunicii mei au fost omorâți în timpul Rezistenței. A fost prima mea carte. A fost scrisă în memoria lor.

–Îmi amintesc. Am plâns ca o nebună când am citit-o.

–Și eu am plâns când am scris-o.

Era impresionată de faptul că el scrisese acea carte. Fusese extraordinar de frumos și de emoționant scrisă. Își putea da seama de asta chiar și numai din traducere. O bântuise săptămâni întregi după ce o citise.

–Știi ceva, chiar semeni cu o indiană, spuse el privind-o.

–Și asistenta de la Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei a spus același lucru. Cred că e doar din cauză că sunt brunetă.

–Îmi place ideea că ai fi pe jumătate indiană Sioux. Cât poate fi de exotic! Și de interesant. Majoritatea poveștilor noastre de familie sunt plictisitoare, dar uită-te la tine! O stră-stră-stră-stră-ce-o fi-bunică indiană, venită din America și căsătorită cu un marchiz.

–Ba încă și mai bine, a fost răpită de un alt trib, de unde a fugit. S-ar putea să-l fi omorât pe șeful tribului și să fi fugit cu un francez, un bărbat alb, se pare, și așa a ajuns aici. Nu e deloc rău pentru o femeie în anul 1784.

–Acestea sunt gene puternice, zise el admirativ.

Dar și ale lui erau la fel, își aminti ea că citise în carte. Bunicii lui fuseseră eroi de război, decorați postum de generalul de Gaulle. Salvaseră nenumărate vieți până când și le-au pierdut pe-ale lor.

–Și ce mai poți să-mi spui despre tine? Scrii cărți academice. Ai lucrat până de curând într-o facultate. Ești căsătorită?

Părea că vrea să afle mai multe despre ea. E drept că și Brigitte ar fi dorit să afle mai multe despre el, dar încerca să se păstreze în limite rezonabile. Nu conta cât era de atrăgător, ea trebuia să se întoarcă acasă peste câteva zile, iar el trăia la Paris. Așa că, indiferent cât de atrași erau unul de celălalt, nu puteau fi decât prieteni. Nu se putea mai mult decât atât. Nu era adepta sexului ocazional sau cu bărbați pe care nu îi va mai întâlni vreodată. În plus, nu-și revenise încă de pe urma despărțirii de Ted. Așa că nu puteau fi decât prieteni. Nimic mai mult.

–Nu sunt căsătorită. Am treizeci și opt de ani. Nu am fost căsătorită niciodată și tocmai m-am despărțit de iubitul meu acum câteva săptămâni. Și el lucra la universitate, răspunse ea cu sinceritate.

–Aha, doi universitari, zise Marc, plin de interes. De ce v-ați despărțit? Știa că nu era politicos să o întrebe, dar nu-și putea stăpâni curiozitatea.

–A plecat în Egipt ca să conducă un șantier arheologic și vrea să stea acolo mai mulți ani. S-a gândit că e mai bine să mergem fiecare pe drumul lui. Așa că ne-am despărțit.

Chipul lui oglindea surprindere față de spusele ei.

–Și cum te simți? Ai suferit mult? Îi căuta privirea în timp ce o întreba, iar ea dădu din umeri.

–Nu chiar. Am fost dezamăgită. Credeam că va dura pentru totdeauna. M-am înșelat. Încerca să pară mult mai detașată decât era de fapt. Totul era încă proaspăt, iar rana nu se vindecase.

–Am avut și eu o relație asemănătoare. Era rândul lui Marc să se confeseze. Am fost împreună timp de zece ani. Ne-am despărțit anul trecut. Mi-a declarat că și-a dat seama că nu vrea să se mărite și să aibă copii. Eu crezusem că asta vrea. Am așteptat-o până a terminat medicina, după care nu m-a mai vrut. Pare stupid acum, după

câțiva ani. Dar mi-am dat seama că, de fapt, pasiunea se pierduse de mult timp. Am fost îndrăgostiți la început, în primii ani. Pe urmă, totul a devenit comod, prea călduț. Ca și cum te lași în voia valurilor și, într-o bună zi, te trezești într-un loc în care nu vrei să fii, împreună cu cineva pe care nu-l cunoști. Nici eu nu am fost căsătorit niciodată. Și, după toată povestea asta, nu cred că voi vrea vreodată. Mi-am irosit zece ani din viață în această relație. Acum mă bucur de libertate și fac ce vreau. Nu regret că am fost împreună cu acea femeie, doar că am stat atâta timp. Am sperat că relația noastră se va transforma, dar nu s-a întâmplat așa.

Era exact povestea ei cu Ted. Relația nu se transformase.

–Mi-a luat ceva timp să-mi revin, dar sunt bine. Acum suntem prieteni. Mai ieșim din când în când la cină. Nu a întâlnit până acum pe nimeni altcineva și cred că ar vrea să fim din nou împreună, dar nu se mai poate. Îmi place viața mea de acum.

–Nu cred că eu și Ted vom fi vreodată prieteni. Măcar din cauza geografiei, dacă nu din alt motiv. Am fost tare supărată, mai ales pe mine însămi. Am făcut o groază de presupuneri fără nici un fundament. Am fost oarbă în fața tuturor semnelor.

–Tuturor ni se mai întâmplă. Am pățit-o și eu. Acum am patruzeci și doi de ani și sunt burlac. Nu e chiar ceea ce m-am așteptat, dar nu mă plâng.

Părea că se împăcase cu situația, la fel ca și ea.

–Nici eu nu mă plâng, spuse ea în șoaptă. Mă simt însă ca un personaj din reclame, care spune: Hopa, am uitat să fac copii! Și chiar am uitat. Am fost ocupată până peste cap să nu cumva să mă maturizez. Cred că este unul dintre efectele muncii într-o universitate. Uiți câți ani ai. Crezi că ești și tu unul de-ai lor.

–Ai dreptate. Îmi plac studenții cărora le predau, dar nu aș vrea să stau prin preajma lor permanent. E o viață care te îngrădește, până la urmă. Își termină paharul

de vin şi îi zâmbi. Vrei să facem o plimbare, să vedem unde au locuit iluştrii tăi strămoşi?

Ea îşi notase adresa la bibliotecă în ziua aceea.

– E o idee bună.

Îi plăcea caracterul lui deschis şi sincer şi era o persoană cu care aveai ce povesti. Îi plăcea tare mult de el. Îi părea rău că el nu locuia în Boston, deoarece ar fi putut deveni buni prieteni.

Scoase adresa din poşetă şi i-o dădu. El cunoştea locul exact. Era la doar câteva străzi de hotelul în care stătea ea, pe strada du Bac. Găsiră numărul cu uşurinţă şi văzură şi casa când ajunseră acolo. Era o clădire care fusese frumoasă cândva şi care acum părea uzată. Porţile care dădeau în curte erau deschise, iar ei intrară. Marc îi spuse că, judecând după tăbliţele de afară, acum se aflau acolo birouri guvernamentale, la fel ca în multe alte clădiri vechi de pe malul stâng al Parisului. Îţi dădeai seama cu uşurinţă cum arătase casa odinioară, cu boxe pentru caleşti, care fuseseră transformate în garaje, geamuri înalte şi, probabil, explică Marc, o grădină mare în cealaltă parte a casei. Era un loc minunat, şi în timp ce Brigitte o privea, simţi, ca prin farmec, siguranţa că Tristan de Margerac locuise acolo când venea la Paris, iar Wachiwi trăise şi ea acolo. Fără îndoială că foloseau casa atunci când veneau la curtea regală şi petreceau un timp în oraş.

Se întoarseră pe trotuar, iar el o conduse la hotel. O întrebă dacă avea să se ducă a doua zi la arhive, iar ea îi răspunse că aşa ar vrea. Apoi îi propuse să ia masa împreună la amiază, iar ea acceptă. Era plăcut să ai pe cineva cu care să împărtăşeşti proiecte de viitor, ea despre căutarea urmelor lui Wachiwi, el despre cercetările pentru noua carte.

Când ajunse la bibliotecă a doua zi, Marc o aştepta în hol. Căutase deja nişte referinţe pentru ea şi de data asta, când le analiză, ea îşi dădu seama că găsise o mină de aur. Îi venea să ţopăie de fericire când văzu ce găsise şi se grăbi să meargă după el. Descoperise într-un jurnal

relatările unei doamne de companie a reginei, referitoare la marchizul de Margerac și la frumoasa lui soție indiană. Spunea că asistase la căsătoria lor, care se oficiase într-o bisericuță lângă casa lor din strada du Bac. După ceremonia religioasă se organizase acasă o mică recepție, iar a doua zi, noua marchiză fusese prezentată la curte regelui și reginei. Îi menționa chiar și numele, Wachiwi.

Brigitte se emoționă la gândul că recepția nunții lor avusese loc chiar în casa pe care o văzuse cu o seară înainte împreună cu Marc. Era incredibil și atât de real deopotrivă. Nu se făcea însă nici o mențiune la felul cum ajunsese Wachiwi în Franța. Apoi, ca prin minune, mai târziu în acea după-amiază, Brigitte dădu peste un alt jurnal al aceleiași doamne de companie, în care aceasta povestea despre viața de la curte. Printre altele, ea menționa nașterea primului copil al lui Tristan cu Wachiwi și botezul lui. Spunea că bebelușul fusese botezat după fratele mai mic al marchizului, care venise cu Wachiwi din America. Doamna de companie relata că acesta o salvase și voia să se însoare cu ea, dar murise în timpul călătoriei spre casă. În cele din urmă, Wachiwi se măritase cu fratele mai mare, marchizul. Deci așa ajunsese ea aici. După cum se arăta în jurnal, fratele mai tânăr, contele Jean, o salvase și o adusese din New Orleans în Bretagne pe vas. Probabil, el era francezul menționat de povestirile din Dakota de Sud. Brigitte se întreba dacă nu cumva șeful tribului Crow, pe care se presupunea că l-a omorât Wachiwi când încerca să fugă, fusese de fapt ucis de Jean, cel care o salvase. Cum o găsise el nu va ști nimeni niciodată. Dar acum știa cum ajunsese Wachiwi în Franța. Mai erau menționați niște șefi de trib Sioux care veneau din când în când la curte, dar se pare că nu erau rude cu Wachiwi. Femeii care scrisese jurnalul i se părea ciudată obsesia regelui lor pentru indieni. Era de părere că indienii care vizitau curtea nu erau suficient de supuși, dar nu avea decât lucruri bune de spus despre

Wachiwi, pe care o considera o fată grozavă şi o soţie excelentă pentru marchiz. Brigitte cercetă cu atenţie mai multe jurnale ale acestei doamne, dar nu mai găsi referiri despre marchiz şi mireasa lui. Dar acum avea toate datele care îi erau necesare.

Era în culmea încântării când îi povesti totul lui Marc la sfârşitul zilei, când se întâlniră din nou la un pahar, ca să-i poată spune tot ce aflase. Şi el avusese o zi bună, deoarece, la rândul său, găsise nişte jurnale interesante la Joséphine, scrise de doamnele ei de companie şi de o prietenă apropiată.

–Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Marc cu interes.

–Nu ştiu. Îi voi scrie toate aceste informaţii mamei mele, ca să le folosească pentru istoria familiei noastre, pe care o scrie. Până la urmă, acesta a fost scopul căutării mele.

–Da, aşa a fost, cât timp străbunii tăi erau oameni obişnuiţi, dar acum lucrurile s-au schimbat, zise el serios. Fata asta e remarcabilă. Trebuie să scrii o carte despre ea. Dacă o şi romanţezi puţin, vei scoate un roman senzaţional. Dar povestea e palpitantă chiar şi aşa cum e acum. La fel ca povestea bunicilor mei. Câteodată, nimic nu este mai interesant, mai de poveste, decât adevărul.

Brigitte nu ştia ce să facă, dar, cu siguranţă, părea un subiect mai captivant decât dreptul la vot al femeii. De asta era sigură. Se temea însă că, dacă începea să scrie povestea lui Wachiwi, nu va putea să o facă aşa cum se cuvenea.

–Eu sunt fascinată de această poveste deoarece are legătură cu mine. Chiar crezi că i-ar putea interesa şi pe alţii? întrebă ea, şovăind. Era ceva mult prea departe de domeniul ei.

–Cum să nu! Tu ai citit cartea despre tatăl meu când era doar un băieţel. Fata asta a călătorit peste mări şi ţări, a fost răpită de indieni, s-a căsătorit cu un nobil. Ce vrei

mai mult de-atât? Știi ce s-a întâmplat cu ei în timpul Revoluției? Au fost uciși?

–Nu cred. Datele morții lor sunt înregistrate mult după Revoluție.

–Mulți nobili din Bretagne au rezistat și au scăpat de ghilotină. Au rezistat până la capăt și se aflau departe de Paris, ceea ce i-a ajutat. Mulți regaliști și nobili din Bretagne au supraviețuit. Unii au reușit chiar să-și păstreze castelele. Francezii îi numesc *șuani* pe regaliștii care au supraviețuit Revoluției.

–Voi afla aceste lucruri când merg în Bretagne. Mă duc într-acolo peste câteva zile.

Deodată, îi veni o idee nebunească, cu atât mai mult cu cât abia îl cunoscuse, dar fusese atât de amabil, încât simțea că sunt prieteni de-o viață. Vrei să vii și tu?

El nu ezită nici o secundă.

–Mi-ar plăcea foarte mult.

Apoi ea se neliniști. Nu voia ca el să-și facă o imagine greșită. Nu-i făcuse nici o propunere, doar îl rugase ca pe un coleg sau prieten. Însă el înțelesese. Nici el nu voia să strice prietenia care se înfiripase între ei și știa prea bine că ea se va întoarce în Statele Unite după ce își va termina documentarea.

–Apropo, nu e vorba de vreo idilă, clarifică ea, iar el râse. Americancele erau atât de directe. Asta îl șocase când fusese la universitate în Boston. O franțuzoaică ar fi formulat altfel aceste lucruri.

–Am înțeles. Nu-ți face griji. Te pot ajuta acolo cu documentarea.

–Ai fost extraordinar, spuse ea din toată inima. Ajutorul lui fusese neprețuit. Parcă providența i-l scosese în cale. Dacă nu ar fi apărut, ea nu s-ar fi descurcat la Biblioteca Națională. Avea să-i fie mereu recunoscătoare. Doar că nu voia să se implice într-o relație acum. Nu avea nici un rost și nu ar fi avut decât de suferit, chiar dacă îl găsea

deosebit de atrăgător. Le era mult mai bine prieteni și se pare că și el gândea la fel.

–Știu un hotel drăguț, apropo. Voi face rezervările și, da, știu, *două* camere și o centură de castitate pentru doamna.

–Îmi pare rău, se înroși ea. Am fost nepoliticoasă?

–Nu, doar onestă și îmi place asta. În felul ăsta știm amândoi cum stăm.

–Ar fi o prostie să începem ceva, apoi eu să plec. Ne va părea rău la amândoi.

–Întotdeauna judeci totul la rece? Îl interesa persoana ei și îi plăcea ce descoperise până atunci.

Ea rămase puțin pe gânduri, apoi dădu din cap.

–De cele mai multe ori.

–Știi că nu e obligatoriu să te întorci. Chiar tu ai spus că nu ai o slujbă. Ai putea lucra la Universitatea Americană din Paris, au și ei o comisie de admiteri, și ți-ai putea scrie cartea aici.

Spre surprinderea ei, el găsise imediat soluțiile. Îi plăcea să organizeze viețile celorlalți și să-i ajute să obțină ce voiau. Dar ea nu voia să scrie o carte despre ruda ei și nici să rămână la Paris. Voia să meargă acasă.

–Nu am zis că voi scrie cartea.

El arăta și se purta ca un francez și voia ca ea să rămână acolo. O considera o femeie interesantă, mai interesantă decât toate femeile întâlnite de o perioadă de timp.

–De ce nu vrei să vorbești la Universitatea Americană din Paris? Ai putea sta un an aici, să vezi dacă îți place.

Pe Brigitte o apucă râsul doar la ideea lui. Nu era în toate mințile. Ea trăia în Boston. Trebuia să termine cartea despre drepturile femeilor. Dar Wachiwi era mult mai interesantă decât votul. Ea reprezenta, de fapt, esența libertăților femeii, cu două sute de ani mai devreme.

Discuția se încheie în coadă de pește. Luară împreună cina într-un bistro. În timp ce se întorcea la hotel, o încercă un sentiment ciudat. Tristan și Wachiwi locuiseră

în acea casă din apropiere. Se căsătoriseră, acolo avusese loc petrecerea lor de nuntă, avuseseră un copil. Viața lor se scursese atât de aproape de locul în care se afla ea, încât îi părea că sunt vii chiar după sute de ani. Ca și cum ar fi vrut să ajungă la ea. Nu și-i putea scoate din minte.

Se întrebă dacă nu cumva Marc avea dreptate și dacă ar trebui să scrie o carte despre ei, ca un omagiu adus iubirii lor. Ideea începea să-i placă tot mai mult. I se părea interesantă până și propunerea de a se angaja la Universitatea Americană din Paris, dar avea o viață în Boston la care trebuia să se întoarcă sau credea că așa ar trebui să facă. Parisul era însă atât de seducător, cu Turnul Eiffel plin de luminițe, cu bistrourile și cafenelele, chiar și cu Marc, pe care de-abia îl cunoștea, dar îl plăcea. Dar nu-și putea încă permite să se lase sedusă de toate acestea. Era hotărâtă să reziste farmecului Parisului și celui al lui Marc. Vor pleca în Bretagne, va vedea ce informații găsea despre strămoșii ei, după care se va întoarce acasă. Nu era acțiunea unui roman, ci viață adevărată. Iar în viața reală, oamenii se întâlnesc, nu se întâmplă nimic, apoi se întorc la ei acasă. Sau pleacă în Egipt și-ți spun, după șase ani, că nu sunt genul care să-și asume responsabilitatea unei relații. Asta se întâmplă în viața adevărată. Nu apare un tip ca Marc. Sau ca marchizul.

capitolul 15

Wachiwi
1784–1785

Marchizul se întoarse de la curte după o săptămână și se bucură să o vadă pe Wachiwi. Când sosi, o găsi dându-i lui Matthieu o lecție de călărie în cerc. O lecție liniștită. Dorise să aibă permisiunea lui Tristan înainte să înceapă lucruri mai grele cu fiul său. Îl întrebă de cum se revăzură, iar el acceptă fără ezitare. Din câte își dăduse seama, nu putea găsi un profesor de călărie mai competent decât Wachiwi. Iar ea îi promisese că nu îl va învăța pe Matthieu trucurile sălbatice pe care le făcea. Însă voia să-l învețe să călărească fără șa și să se simtă bine alături de caii lor. Era ceva atât de firesc în modul în care călărea ea, încât el bănuia că avea călăria în sânge; îi era clar că nu va avea niciodată dezinvoltura ei. Când guvernanta îi spuse unde era Matthieu și ieși după ei la grajduri, văzu că băiețelul se descurca bine, iar Wachiwi îi ceru permisiunea să-l învețe mai multe.

Ea purta rochia de elan și mocasinii și îi explica băiatului mai multe lucruri despre el. Cum să-i verifice mușchii, cum să se facă una cu calul său. Scosese șaua și îl plimba în cerc pe calul fără șa. Băiatul părea încântat și scoase un chiot de bucurie când își zări tatăl. Wachiwi îl ajută să se dea jos ca să poată alerga la tatăl său și zâmbi văzându-l cum se aruncă drept în brațele lui.

Wachiwi se gândea să o plimbe și pe Agathe pe ponei în acea după-masă, ca să nu-i mai fie frică de animale. Devenise maestra lor de călărie de când plecase tatăl lor.

Metodele ei nu erau dintre cele mai ortodoxe, după moda timpului, dar talentul era de necontestat. Tristan era sigur că, dacă Matthieu va învăța de la ea, va deveni un călăreț excepțional, și ideea îi surâdea.

O privi pe Wachiwi peste capul lui Matthieu și îi zâmbi, mulțumindu-i pentru lecțiile oferite fiului său.

–M-am bucurat de ele mai mult decât el.

Își petrecea mai nou tot timpul la grajduri și călărea singură pe dealuri. Nici o femeie din zonă nu făcea asta, dar ei nu îi păsa. Nu existau pericole. Nu o ataca și nu o răpea nici un războinic. Era în siguranță pe terenurile lui. El îi sugeră să facă împreună o plimbare călare după-masă.

–Cum a fost la curte? îl întrebă, politicoasă.

–Ca de obicei. Foarte multă lume și mii de intrigi. Este foarte obositor, dar trebuie să merg acolo. Nu faci o impresie bună dacă lași să treacă prea mult timp între două vizite. Pentru el era o călătorie lungă din Bretagne.

–Cel puțin, ai la Paris o casă în care poți să stai când ești acolo, spuse ea, iar el dădu din cap.

–De când a murit soția mea, o folosesc mai rar. Ei îi făcea mult mai multă plăcere să fie la curte și mergeam mai des la Paris.

Matthieu alerga în fața lor în timp ce se îndreptau spre casă. Îi plăceau tare mult lecțiile de călărie cu ea. La rândul său, Tristan era încântat de faptul că ea îl va învăța pe copil mai multe.

–Casa ta e chiar în oraș?

–Da, aproape de palatul Luvru, deși regele și regina stau mai mult la Versailles, care este în afara orașului. Poate că o să mergi acolo într-o zi, spuse vag.

Îi povestise despre ea unui prieten de la curte, iar acesta îi spusese că ar fi interesant dacă ea l-ar însoți. Dar Tristan era precaut în legătură cu rolul pe care îl avea în viața ei. Fusese logodnica fratelui său decedat și, indiferent cât de mult îi plăcea de ea ca persoană, prezența ei acolo

îi tulbura pe amândoi. Ea îşi făcea de lucru dând lecţii de călărie copiilor, iar el îi era recunoscător. Îi plăcea cum se purta cu copiii lui. Era sensibilă şi foarte caldă. În acelaşi timp, vedea şi cât de mult o plăceau copiii, la rândul lor. Când se duse în odaia lor ca să o vadă pe Agathe, la întoarcerea din călătorie, fata se aruncă întâi în braţele lui Wachiwi şi după aceea în braţele tatălui său. Îi lipsea mama pe care nu o avusese niciodată. Mademoiselle nu ţinea locul mamei pe care o pierduse. Wachiwi nu dorise altceva decât să-i fie prietenă şi, sperase, mătuşă.

Lecţiile de călărie continuară câteva luni. Matthieu devenea vizibil tot mai bun, iar Wachiwi îl învăţase şi pe tatăl lui câteva „trucuri", aşa cum le numea el. Îl lăsase fără respiraţie când îi arătase cum se putea ascunde după cal, la viteză maximă. Nu avea de gând să încerce, dar ea părea să devină una cu calul, rămânea suspendată în spaţiu în timp ce zbura, prinsă de animalul puternic. Nu îi era frică de nimic. Stătea în picioare în timp ce calul alerga în galop şi putea să îi sară în spate din mers. Avea un mod parcă vrăjit de a se purta cu caii, iar ei făceau pentru ea ce nu făceau pentru nimeni altcineva.

Copiii o adorau, iar Agathe începuse să se bucure şi ea de plimbările cu poneiul. Nu va fi niciodată o călăreaţă, nici mama ei nu fusese, dar nu-i mai era frică, dimpotrivă, îi plăcea să-i dea poneiului câte un măr de câte ori se dădea jos de pe el.

Un alt lucru pe care-l remarcaseră era cât de uşor păşea Wachiwi. Mai ales în mocasini, dar chiar şi în pantofi obişnuiţi, ea umbla fără să facă cel mai mic zgomot. Parcă plutea. Chiar tatăl ei remarcase asta de multe ori. Avea graţia unui fluture şi făcea foarte puţin zgomot. Cea-care-Dansează era numele potrivit pentru ea.

O altă trăsătură pe care Tristan o admira era faptul că nu se lua prea în serios. Atunci când făcea un lucru greşit sau prostesc, era prima care râdea de cele întâmplate şi râdeau cu toţii. Avea foarte multe calităţi pe care Tristan le aprecia

și le admira. Nu se simțise niciodată atât de bine alături de o femeie.

– Vreau și eu o rochie ca a lui Wachiwi, zise Agathe într-o zi, în timp ce mergeau cu toții spre casă, iar guvernanta îi aruncă o privire furioasă. Din punctul ei de vedere, rochia lui Wachiwi era dezagreabilă, deoarece se mula pe corp și se termina imediat sub genunchi. Guvernanta considera costumul indian șocant, în ciuda pantalonilor pe picior pe care Wachiwi îi purta pe dedesubt. Rochia era deja ponosită, iar remarca lui Agathe îi dădu lui Wachiwi o idee. Cosea aproape la fel de bine cum călărea, iar de Crăciun îi făcu lui Agathe o păpușă și lui Matthieu un ursuleț. Amândoi fură foarte încântați.

Venise deja primăvara, iar vremea în Bretagne era mai caldă decât de obicei. Într-o zi ieșiseră la un picnic în grădină, pe o colină care dădea spre mare. Regele fusese bolnav în iarna aceea, iar regina îl născuse pe ducele Normandiei cu câteva săptămâni în urmă. Astfel că marchizul nu fusese la curte decât o singură dată, dar plănuia să meargă din nou în curând. Nu-i făcea deloc plăcere călătoria lungă care-l aștepta, dar știa că trebuia să plece. Voia să ducă un cadou pentru bebelușul familiei regale. Era însă foarte fericit alături de copiii săi, pe moșia lui. Erau atâtea lucruri de făcut. Primăvara asta tăiaseră copacii afectați de furtunile din timpul iernii. Îi plăcea tare mult să îi povestească lui Wachiwi ce mai făcuse pe proprietatea lui. La rândul ei, ea îl asculta cu interes și îi oferea idei excelente, care uneori îl uimeau, venind din partea unei tinere.

Într-o seară o surprinse, invitând-o să ia cina cu el în sufragerie. Nu-i mai ceruse asta niciodată. De obicei, mânca în odaia copiilor, împreună cu aceștia. Erau bucuroși de prezența ei, ceea ce nu se putea spune și despre guvernantă.

Wachiwi acceptă bucuroasă invitaţia. Îi făceau plăcere conversaţiile cu el. Vorbeau despre multe lucruri, căci el era foarte bine informat, iar franceza ei era acum perfectă. Singurul lucru pe care nu îl ştia şi voia să-l înveţe era să citească. Îi promisese că o va învăţa, dar nu avusese timp iarna aceea. Ea voia să poată citi cărţile din biblioteca lui. Era fascinată de ele.

În seara aceea, el îi povesti nişte intrigi de la curte şi îi explică de ce îl oboseau atât de tare. Oamenii se plângeau de ani de zile de regină şi de extravaganţele ei. Tristan o considerase dintotdeauna pe Maria Antoaneta o femeie plăcută, chiar dacă uneori, în tinereţe, fusese mai prostuţă. Acum, după ce avusese copii, părea că se maturizase, că devenise mult mai serioasă. Îl enervau politicile şi manipulările miniştrilor, curtezanele şi toţi oportuniştii care se învârteau pe la curte. Îi spusese lui Wachiwi că regina era austriacă, nu franţuzoaică, lucru pe care mulţi păreau să-l uite, şi că devenise regină când era doar un copil. Căsătoria ei fusese aranjată la vârsta de paisprezece ani. Wachiwi îl lămuri că aşa se întâmpla şi la indieni. Fetele se măritau de tinere şi majoritatea căsătoriilor erau aranjate. Îi era recunoscătoare tatălui său că nu îi aranjase una.

Nu era nici o îndoială că regina instaurase la curte un stil de viaţă plin de excese, iar cei din jurul ei se luptau constant pentru atenţia şi graţiile ei. Avea multă putere pentru o fată de vârsta ei. Dar pentru el era prea mult. Marchizul era un bărbat liniştit, căruia îi plăcea să-şi administreze vastele proprietăţi şi să-şi petreacă timpul în aer liber. La sfârşitul cinei încă mai povesteau despre viaţa de la curtea regală, iar lui Wachiwi i se părea totul interesant, dar era clar că Tristan nu avea aceeaşi părere. Jean îi spusese şi el că nu îi plăcuse viaţa de la curtea regală şi că preferase să fugă în Lumea Nouă imediat ce se ivise ocazia, în loc să se lase prins în intrigile de la curte. Fiind însă capul familiei şi proprietarul unor domenii întinse, marchizul nu putea neglija responsabilităţile pe care

le avea față de rege și nu se putea sustrage aparițiilor de la curte. Fără soție, acum îi era și mai greu. Cel puțin când trăia ea, era mândru să o prezinte tuturor și să danseze cu ea. Acum stătea cu bărbații toată noaptea, vorbind despre politică.

Cum ieșiră din sufragerie, Tristan se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu căldură. Serile petrecute împreună erau întotdeauna plăcute, iar în seara aceea rămaseră chiar mult timp la masă. Se simțea singur câteodată, mai ales de când se prăpădise soția lui, și o invidia pe Wachiwi, care mânca în fiecare seară împreună cu copiii în odaia lor. I-ar fi plăcut și lui să facă asta, dar ar fi fost ciudat să stea acolo. Îi venise o idee în acea seară la cină și, precaut, i-o împărtăși lui Wachiwi.

– Ți-ar plăcea să vii cu mine la curte data viitoare? Trebuie să merg peste câteva săptămâni. Ar fi interesant și sunt sigur că regelui și reginei le-ar face plăcere să te cunoască.

Se simți flatată de invitație. Era însă îngrijorată că nu avea hainele potrivite, dar el îi zise că se va ocupa de asta și îl va ruga pe croitorul locului să-i facă ceva pe măsură, așa că ea îi mulțumi frumos pentru invitație. A doua zi, Wachiwi le povesti copiilor despre asta, iar ei se bucurară pentru ea. Agathe îi spuse că ar trebui să se îmbrace cu rochița frumoasă cu ace de porc spinos, iar Wachiwi zâmbi misterios auzind-o. Se apropia ziua de naștere a copilei, iar Wachiwi lucra de câteva luni la un cadou pentru ea și era aproape gata.

Îi fusese greu să găsească singură toate materialele de care avusese nevoie pentru cadou. În satul ei nu ar fi avut probleme. Nu găsise piele de elan, dar cumpără din sat piele de căprioară, ceea ce îi aminti de pantalonii lui Jean, pe care îi dăduse de pomană după ce el murise. Luni de zile căutase peste tot ca să găsească ace de porc-spinos. Îi făcuse rost administratorul lui Tristan, care se ocupa cu vânătoarea. Se bucurase însă că găsise fructele

de pădure potrivite din care să facă pasta pentru vopsit. Scoase mărgelele de pe cămaşa pe care i-o făcuse lui Jean. Prefera să i le dăruiască nepoatei lui şi le cusu cu grijă pe rochiţa din piele de căprioară. Îi rămăsese suficient material şi pentru o pereche de mocasini. De ziua lui Agathe, înveli cu grijă cadourile într-o pânză moale de culoare roşie, o legă şi îi oferi pachetul dimineaţa, în camera lor. Copila începu să ţopăie de bucurie când le văzu. Insistă să se îmbrace cu ele imediat, spre disperarea lui Mademoiselle şi plăcerea lui Wachiwi, când văzu că i se potriveau perfect. Era replica perfectă a rochiei sale cu ace de porc-spinos, doar că avea culori mai vii şi era şi perfect potrivită pentru fetiţă, iar mocasinii îi veneau ca turnaţi. Agathe era atât de încântată, încât zbură pe scări să-i arate tatălui ei ce primise, fără să ceară permisiunea guvernantei. Cum o văzu, tatăl ei izbucni în râs.

– Arăţi ca o micuţă Sioux.

Agathe strălucea de fericire şi se mândrea în faţa lui. Când Wachiwi coborî şi ea, îi mulţumi.

– Dacă mă şi înveţi să călăresc ca un Sioux, mă vei face fericit. Dar ea deja îl învăţase destule, cât să devină un călăreţ mult mai abil, la fel cum făcuse şi cu Matthieu. Le împărtăşise multe din talentele şi obiceiurile ei, iar lor nu le venea să creadă că trecuseră cinci luni de când se afla la ei. Micile atenţii faţă de ei erau singurul mod în care le putea răsplăti bunătatea. Încă nu ştia încotro va merge sau ce va face după ce va pleca de acolo, dar ştia că mai devreme sau mai târziu trebuia să meargă mai departe, fie că voia sau nu. Nu putea profita la nesfârşit de bunătatea şi de ospitalitatea lui Tristan. Până una-alta însă, rochia şi mocasinii pentru Agathe fuseseră un adevărat succes.

Iar rochia pe care i-o dăruise Tristan pentru curtea regală fusese şi mai şi. Ajunsese cu o zi înainte de plecarea lor la Paris. Îi venea ca turnată şi arăta spectaculos. Era făcută dintr-un satin dumnezeiesc de culoare roz, avea un decolteu adânc, o fustă enormă cu extensii uriaşe

de fiecare parte, mâneci minunate, împodobite cu dantelă, și un șal din dantelă. Culoarea îi venea foarte bine, iar când probă rochia, lui Agathe i se tăie respirația și o asigură că arăta ca o regină. Tristan încuviință și el. Rochia era împachetată într-un cufăr separat, iar ea mai luă câteva rochii, pe care i le dăruise Jean în urmă cu un an. Când plecară la Paris, toate lucrurile ei erau transportate separat, într-o altă trăsură. Ei mergeau în caleașca elegantă a lui Tristan.

Copiii le făceau cu mâna, iar Wachiwi era agitată și emoționată. Străbătură fără greutate tot drumul de două zile. Plecaseră de la castel în zorii zilei, călătoriră până seara și poposiră la un han de pe marginea drumului. Condițiile erau decente, dar doar atât, iar a doua zi ajunseră la Paris după miezul nopții. Casa fusese pregătită pentru sosirea lor. Peste tot ardeau lumânări, mobila fusese lustruită până când începuse să strălucească, iar unul dintre dormitoare fusese deschis și aerisit pentru ea. Pica de somn când intră în casa de pe strada du Bac, dar rămase fascinată văzând holul principal, scările minunate din marmură și apartamentul în care urma să stea. Fusese interesantă și călătoria nocturnă prin oraș. După ce o dădu pe mâna menajerei și îi spuse că se vor vedea dimineață, Tristan se retrase în camerele lui.

În ciuda oboselii, abia închise ochii în noaptea aceea din cauza emoțiilor și se trezi dis-de-dimineață. Îl găsi pe Tristan jos, terminându-și micul dejun. El plecă la scurt timp după aceea, spunând că avea ceva treburi de rezolvat. O sfătui pe Wachiwi să se odihnească toată ziua, pentru că după-amiază vor pleca la curte. Un frizer urma să vină să-i aranjeze părul și să i-l pudreze dacă dorea, dar ei nu-i plăcu ideea și preferă culoarea ei naturală. Cu atât mai mult cu cât regele aflase despre vizita ei, știa că este indiană Sioux și ar fi putut fi dezamăgit dacă vedea că avea părul alb, ca toți ceilalți de la curte. Era un stil

instaurat de tânăra regină, care avea o adevărată pasiune pentru tot ce era alb.

Se duse la o plimbare în după-masa aceea şi-l luă pe unul dintre rândaşi să o însoţească, aşa cum cerea eticheta. Se plimbă mult timp, descoperind drumul spre Sena, unde privi apa, podurile, vasele care pluteau şi clădirile de pe malul celălalt. Nu mai văzuse nimic atât de minunat ca Parisul şi nu era deloc speriată.

Se simţea foarte bine când reveni acasă, unde o aştepta frizerul. Era aproape gata când se întoarse Tristan, iar două cameriste şi menajera o ajutau să se îmbrace. Lenjeria intimă şi corsetul erau mult mai sofisticate decât cele pe care le avea pe vremea când o îmbrăca Jean, în St. Louis şi New Orleans. Arăta splendid când coborî, şi Tristan o aştepta jos în capul scărilor. El purta pantaloni de satin bleu, până la genunchi, şi îşi pudrase părul. Abia îl recunoscu. Îi zâmbi larg când o zări. Nu mai văzuse nici o femeie care să arate mai bine decât Wachiwi în rochia ei cea nouă.

Îi făcu un compliment în timp ce se urcau în caleaşcă şi nici nu simţiră cât de repede trecu timpul până ajunseră la palat, căci vorbiseră tot drumul. Îşi dădu seama că ea e emoţionată, iar Wachiwi recunoscu ruşinată. O mângâie pe mână în semn de îmbărbătare şi îi spuse că va fi grozavă. Era sigur că aşa va fi.

Familia regală petrecuse iarna la Luvru, dar se mutase deja la reşedinţa de vară de la Versailles. Wachiwi nu-şi putuse imagina niciodată un hol atât de opulent ca acela pe care îl văzu la intrare. Terenurile, grădinile şi livezile o impresionaseră încă de la sosire. Au fost conduşi în încăperea unde regele şi regina făceau primirile într-un cadru privat, înainte să se alăture celorlalţi. Chiar înainte să intre, Tristan îi şopti să nu uite să facă o reverenţă adâncă în faţa amândurora. O execută perfect, iar regele o găsi încântătoare. Maria Antoaneta o ignoră la început, aşa cum făcea deseori cu oaspeţii ei. Şuşotea ceva cu două

doamne de companie, care se îngrămădiseră lângă ea. În schimb, regele compensă neatenția soției sale, care, în cele din urmă o văzu, iar în scurt timp cele două chicoteau împreună ca două fetițe. Tristan era încântat și se gândea că audiența la rege și la regină fusese excepțională.

Regele se arătă foarte interesat de tribul ei. Ea îi povesti despre tatăl ei și despre cei cinci frați, iar Tristan adăugă cât de abilă era pe cal, ca un luptător adevărat. Părăsiră apoi camera, pentru a se alătura celorlalți invitați care așteptau intrarea regelui și a reginei. După ce își făcură apariția, începură cina, muzica și dansul. Oamenii se plimbau de colo-colo, schimbând replici, și încercau să facă afaceri, schimb de informații și de bârfe. Tristan o prezentă mai multor prieteni, care fuseseră vizibil intrigați de prezența ei, dar nici unul nu părea deloc șocat și nici nu-și exprimară dezaprobarea, precum cei din New Orleans. Erau oameni mai sofisticați, care o considerau interesantă tocmai pentru că era indiană. Părul ei negru, strălucitor, fusese prins în niște bucle mari, în vârful capului, iar faptul că nu îl pudrase o scotea în evidență. Wachiwi era un adevărat succes, iar Tristan era invidiat de toți bărbații care o vedeau. Ea se gândi că tot ceea ce trăia în acele momente nu se compara nici pe departe cu locuințele sclavilor în care fusese izgonită la New Orleans. În rochia pe care marchizul o comandase pentru ea, arăta la fel de elegantă ca toate celelalte femei din încăpere.

Se simțea atât de bine, că n-ar mai fi vrut să plece. Îi făcea plăcere să privească oamenii care dansau, chiar dacă pentru ea era ceva complet nou, iar muzica îi plăcea în mod deosebit. Îi aminti lui Tristan că trebuia neapărat să o învețe să danseze, mai ales dacă o va mai aduce la curte, ceea ce era foarte posibil. Fusese un succes prea mare ca să nu revină, iar ei îi plăcuse atât de mult, încât nu voia să o lipsească de o așa plăcere. Cu ea, totul fusese plăcut pentru el și, pentru prima dată în ani de zile,

nu se plictisise nici măcar o secundă la curte. Se simțise bine văzând că devenise subiectul serii și urmărind-o cum vorbea cu oamenii și cum își făcea prieteni noi.

În caleașcă, Wachiwi trăncănea plină de entuziasm despre tot ce se întâmplase la curte, în timp ce se întorceau în casa de pe strada du Bac, iar el zâmbea ascultând-o. Era la fel de încântată ca micuța Agathe după petrecerea cu prietenii de ziua ei.

–Mă bucur că ți-a plăcut, îi spuse relaxat în caleașcă, fericit că totul se încheiase. Chiar dacă se simțise mult, mult mai bine, întotdeauna găsea că vizitele la curte erau obositoare, stresante, iar pudra din părul lui îl făcea să strănute. Ea îl tachină pe tema asta. Se simțea importantă și foarte specială, așa că se întoarse spre el cu o privire recunoscătoare.

–Îți mulțumesc că ești atât de bun cu mine, Tristan. M-am simțit extraordinar.

În fundul sufletului, îi stăruia dorința ca Jean să fi fost acolo. Amândoi își doreau asta. Încă le era dor de el. Amândurora.

–A fost seara cea mai minunată din toată viața mea.

Se exprimă atât de elegant, încât el zâmbi. Fusese foarte mândru de ea în seara aceea. Atât de mulți oameni se apropiaseră de ea, după care o lăudaseră lui Tristan, încât rămăsese surprins. Se așteptase ca măcar câteva femei să îi aducă critici, dar nimic. Păreau fericiți să o întâmpine în mijlocul lor, iar ea fusese atât de inocentă și de deschisă, încât toți doreau să o îmbrățișeze. Însuși regele subliniase că trebuia să o mai aducă.

Când ajunseră acasă, mai schimbară câteva cuvinte, după care își spuseră noapte bună și se îndreptară spre camerele lor. Acolo, menajera o ajută să-și dea gâteala jos. Wachiwi rămase trează aproape toată noaptea, retrăind fiecare moment al serii, nevenindu-i încă să creadă că fusese la curte. Fusese o experiență peste așteptările ei, mult mai frumoasă decât orice altceva.

De asemenea, fusese mândră să meargă la curte alături de Tristan, care, ca de obicei, fusese atât de drăguț cu ea. După un somn scurt, se trezi devreme și se întâlniră din nou la micul dejun.

Tristan se oferi să-i arate orașul, iar ea abia aștepta să-l vadă. Vizitară grădinile palatului regal de lângă Luvru și făcură o plimbare în grădinile Tuileries. S-au dus la Notre Dame și în Place des Vosges, în cartierul Marais[1]. Exploda de fericire când se întoarseră acasă și luară o cină liniștită în sufragerie, urmând ca a doua zi să se întoarcă în Bretagne. Era nerăbdătoare să le spună copiilor cum era când îl întâlneai pe rege. Îi promisese lui Agathe în special că îi va povesti totul cu lux de amănunte. Avea de gând să-i relateze cât de chipeș arătase tatăl ei în haina roșie de brocart, cu pantalonii bleu de satin și pantofii cu catarame.

El arăta complet diferit când intră în caleașcă înainte de plecare. Era îmbrăcat într-un costum lejer de călătorie și un pardesiu lung și negru, care să-i protejeze hainele de praful de pe drum. Înainte de plecare, dată fiind dimineața răcoroasă, o acoperi pe Wachiwi cu o pătură.

Povestiră ore bune în timpul călătoriei, se opriră la un han mic pentru masa de amiază și de seară, după care, pentru noapte, poposiră la un alt han de pe marginea drumului. Călătoria păru mai scurtă la întoarcere, dar tot târziu ajunseră a doua zi la castelul de Margerac, când toată lumea dormea. Ea îi mulțumi încă o dată, iar el îi spuse că dimineață îi vor aduce și cuferele. Oamenii erau obosiți după un drum atât de lung.

A doua zi, înainte de micul dejun, Wachiwi alergă pe scări spre camera copiilor ca să le povestească despre Paris și despre seara petrecută la curte. Agathe zise că vrea

[1] În cartierul Marais se află multe dintre reședințele nobilimii pariziene, iar Place des Vosges este un punct central al său (n.red.)

şi ea să meargă într-o zi, iar Wachiwi o asigură ca aşa se va întâmpla. Tatăl ei o va duce acolo şi va fi tare mândru de ea, deoarece va fi îmbrăcată într-o rochie comandată de el în care va arăta ca o prinţesă.

–Vei veni şi tu? o întrebă Agathe cu ochi strălucitori, iar Wachiwi ezită înainte să răspundă. Nu-şi dăduse seama, dar şi Tristan aştepta răspunsul ei. Tocmai intrase în cameră în timp ce Agathe punea întrebarea, iar Wachiwi nu îl observă.

–Nu ştiu dacă voi fi aici, zise Wachiwi cu sinceritate.

Nu minţise niciodată un copil; de fapt, nu minţise niciodată pe nimeni. Era cât se poate de sinceră. Tatăl ei o învăţase să fie aşa când era o copilă. Înţelepciunea şi onestitatea lui îl ajutaseră să fie un mare şef de trib, respectat de toţi cei care îl cunoşteau.

–Va trece mult timp până atunci, iar eu voi fi o femeie bătrână şi nu ştiu unde am să mă aflu.

–Vreau să fii aici cu noi, spuse Agathe, părând îngrijorată.

–Atunci va rămâne la noi, zise tatăl ei, păşind în cameră, în timp ce Wachiwi îl salută uimită.

–Până atunci veţi şti totul despre călărie, replică ea zâmbindu-le tuturor, căci fusese un moment stânjenitor pentru ei. Iar eu voi fi prea bătrână ca să vă mai învăţ. Va trebui să călăresc pe poneiul lui Agathe.

Copiii chicotiră, ceea ce destinse din nou atmosfera. Iar în timp ce copiii revendicau atenţia tatălui lor, Wachiwi dispăru în camera ei.

Tristan se duse acolo după ea câteva minute mai târziu, după ce părăsise camera copiilor.

–Copiii vor să rămâi, Wachiwi. Şi eu vreau să rămâi.

Abordase subiectul deschis. Nici lui şi nici copiilor nu le plăcuse răspunsul ei. Redeschiseră subiectul după ce ea ieşise din cameră.

–Nu pot să vă deranjez la nesfârșit, se apără ea cu atâta eleganță, încât lui îi veni greu să creadă că vorbea franceza doar de un an, mulțumită precauției fratelui său.

–Nu ne deranjezi. Ne place să te avem prin preajmă. Îi faci fericiți pe copii, o contrazise el, apoi i se adresă cu un glas în care se citea o emoție sinceră. Mă faci și pe mine fericit, chiar dacă nu spun asta.

Se uită în ochii ei și deodată îi veni ușor să înțeleagă de ce o iubise fratele lui. Era fragilă și puternică în același timp și bună cu toți cei din jurul ei. Câteodată era de temut, alteori, blândă ca o adiere. Își dădu seama că era femeia perfectă, pentru el și pentru copii. Și nu avea pe nimeni căruia să-i ceară permisiunea să o curteze.

–Rămâi cu noi? întrebă solemn.

–Cât vrei, îl asigură ea.

El dădu din cap recunoscător și ieși din cameră, cu o privire tulburată. Nu îl mai văzu până după-amiază, când se întâlniră în grădină. Se plimbară împreună, apoi se așezară pe o bancă privind marea.

–Parcă ai fi aici dintotdeauna, murmură el.

–Câteodată așa simt și eu, dar alteori mă gândesc la tata, la frații și la satul meu.

–Ți-e dor tare de ei?

Ea dădu din cap și o lacrimă i se strecură pe obraz. El i-o șterse cu blândețe, atingându-i fața, cum nu o mai făcuse până atunci, apoi, pe neașteptate, se aplecă spre ea și o sărută. Nu voia însă ca ea să creadă că dorea să profite, așa că se retrase imediat. Ea ridică ochii spre el, uimită. Nu arătase niciodată că ar fi interesat de ea în felul acela și nu știa ce însemna acel sărut.

El dorise să aștepte o lună sau două un moment potrivit, dar la Paris luase o hotărâre pe care voia să i-o împărtășească, astfel încât ea să știe că avea cele mai onorabile intenții față de ea. Nu voia o amantă, ci o soție.

–Vreau să rămâi aici, Wachiwi, pentru tot restul vieții noastre; privirea lui era plină de subînțelesuri, dar ea era încă nedumerită.

–E drăguț din partea ta, Tristan, dar atunci când te vei căsători, soției tale nu îi va plăcea că o indiană stă aici.

Îi zâmbi timid. Se gândi că sărutul de mai devreme fusese o rătăcire de moment, care nu se va mai repeta. Când fusese cu Jean, știuse din primul moment că o iubea, dar Tristan se purta diferit cu ea. Era mai liniștit, întotdeauna curtenitor, dar nu-și trăda sentimentele. Învățase de tânăr să și le ascundă și încă făcea acest lucru.

–Nu cred că este cazul să ne îngrijoreze sentimentele soției mele față de tine, spuse el cu un aer misterios.

–De ce? întrebă ea cu ochi mari și inocenți, care îi topiră inima.

Își dădu seama că o iubise din prima clipă în care o văzuse, dar, din cauza morții recente a lui Jean și a motivului pentru care el venea acasă, situația fusese mult prea neobișnuită și nu îi îngăduise să se gândească ori să-i vorbească despre asta. Dar acum trebuia să o facă. Nu mai putea să-și înfrângă sentimentele pentru ea și nici nu mai voia.

–Pentru că tu ești singura soție pe care o vreau, Wachiwi. Își plecă un genunchi la pământ lângă banca unde stătea ea și îi luă mâna în a lui.

–Vrei să te căsătorești cu mine? continuă el, mărturisindu-i ceea ce voia să-i spună de luni de zile, dar nu-și îngăduise. Te iubesc.

–Și eu te iubesc, spuse ea încet, coborând privirea. Știa asta de luni de zile și se bucura de fiecare moment petrecut alături de el și de copiii lui, dar nu îndrăznise să spere că sentimentele ei vor fi reciproce.

El o luă în brațe și o sărută plin de pasiune. Apoi rămaseră pe bancă, vorbind îndelung și făcând planuri. Pe când se întorceau spre castel, căzuseră deja de acord să facă nunta în iunie la Paris, împreună cu copiii, iar

el urma să o prezinte a doua zi la curte, ca marchiza de Margerac.

Îi anunțară pe copii la întoarcere, iar Agathe și Matthieu săriră de bucurie, râzând, strigând și sărutând-o pe Wachiwi. Guvernanta ieși din cameră pe nesimțite, iar a doua zi dimineață primi înștiințarea că era concediată. Copiii erau încântați de veste. Dar cel mai mult erau încântați de faptul că Wachiwi avea să fie mama lor, iar ea simțea la fel. Nu mai voiau guvernantă. O aveau pe ea. Pentru totdeauna. La fel ca Tristan.

capitolul 16

În următoarele două luni, Tristan și Wachiwi merseră peste tot călare, se plimbară prin grădini, puseră la cale planuri de viitor și luară cina în sufragerie în fiecare seară, vorbind la nesfârșit despre toate lucrurile pe care sperau să le facă în viitor. El își dorea copii cu ea, dar recunoștea că era îngrozit de faptul că o va pierde, la fel cum o pierduse pe mama lui Agathe și a lui Matthieu.

– Nu se va întâmpla așa ceva, îl asigură ea. Sunt foarte puternică.

– Așa era și ea, spuse el cu tristețe. Câteodată, lucrurile rele se întâmplă când te aștepți mai puțin. Îi dădu dreptate; la urma urmelor, așa pățise și ea cu Jean și cu tot ce se întâmplase înainte de asta. Nu se așteptase niciodată să fie răpită de tribul Crow. Se întreba neîncetat ce se întâmplase cu tatăl ei după ce plecase. Nu știa și nu avea să afle niciodată.

– Nouă nu ni se va întâmpla nimic, zise în șoaptă.

Era sigură de asta. Și ea voia să aibă copii de la el. Fusese surprinsă că, după atâtea luni împreună cu Jean, nu se întâmplase nimic. Spera că nu era și ea ca unele dintre femeile din satul ei, care nu făcuseră niciodată copii. Erau privite ca niște ciudățenii ale naturii și considerate anomalii. Voia să aibă copii curând. Îi iubea pe Matthieu și pe Agathe, dar voia copiii lui Tristan, cât mai mulți.

– Poate la anul, pe vremea asta, îți voi dărui un fiu, prezise ea cu mândrie, apoi privirea îi fu umbrită ca de un nor. Te superi dacă îl vom numi Jean, în amintirea fratelui tău?

– Mi-ar plăcea tare mult, zise el în șoaptă.

Știa că ea îl iubise, dar nu îl supăra deloc acest lucru. Acum simțea că fratele lui o adusese acasă pentru el, că fusese mâna destinului. Și, cu toate că Wachiwi îl iubise, îi mărturisise că pe el îl iubea mai mult. Zicea că nu cunoscuse dragostea adevărată până nu l-a cunoscut pe el. Era încă o copilă când îl întâlnise pe Jean la lac, naivă și suficient de prostuță să riște cum riscase. Acum se simțea o femeie înțeleaptă și puternică, sigură de sentimentele ei față de Tristan. Era a lui.

Următoarele două luni trecură rapid, iar în iunie, Wachiwi, Tristan și copiii plecară la Paris. Agathe dormi în poala ei aproape tot timpul, iar ca să nu se plictisească, Matthieu călări împreună cu vizitiul. Ajunseră în cele din urmă la casa din Paris într-o noapte caldă de vară. Toți servitorii îi așteptau, casa era plină de flori și totul era pregătit pentru nunta de a doua zi. Invitații scrise de mână fuseseră trimise de câteva săptămâni prietenilor lui Tristan din Paris. Doreau o nuntă fără prea mult fast, deoarece era la a doua căsătorie, iar fratele lui murise de numai un an.

Copiii urcaseră în camera lor, iar menajera stătea cu ei. Wachiwi nu putea să doarmă. Se tot gândea cât de norocoasă fusese să îl întâlnească pe Tristan și să fie împreună acum. Abia aștepta să fie a lui cu adevărat, în ochii lui Dumnezeu, ai celorlalți și în brațele lui. Nu mai era o fată nevinovată. Era o femeie caldă, iubitoare, care îl voia în inima, în trupul și în viața ei. Era o ființă pasională, iar Tristan, în ciuda aparenței reci, ardea de dorul ei de luni întregi. Doar respectul față de fratele pierdut și față de Wachiwi îl ajutaseră să tacă atâta timp. Stătea în camera lui privind pe fereastră și se gândea că, a doua zi de dimineață, cea mai frumoasă fată din lume va fi a lui.

Plecă la biserică înaintea ei, iar ea sosi în caleașcă, împreună cu copiii, câteva minute mai târziu. El rugase doi prieteni apropiați de-ai săi să le fie martori, deoarece Wachiwi nu avea pe nimeni în Franța, în afară de el

şi de copii. Ceremonia catolică a fost oficiată într-o capelă mică de pe strada du Bac, în apropiere de casa lor. Ea dorise să devină catolică şi se pregătise pentru asta două luni în Bretagne, împreună cu un preot catolic. Fusese botezată înainte de cununie. Voia să fie potrivită pentru el.

Prietenii lor veniră alături de ei la nuntă, copiii se aflau alături de ei, iar Wachiwi o ţinea pe Agathe de mână, în timp ce Tristan o privea cum nici un bărbat nu o mai făcuse până atunci. Matthieu stătea în picioare, solemn, alături de tatăl său. Agathe ţinea buchetul de lăcrămioare în timp ce Tristan o ţinea de mână pe Wachiwi.

Rostiră jurămintele, iar el îi puse pe deget o verighetă cu diamant. Îi dăduse şi un inel mare cu smarald, dar ştia că verigheta nu o va scoate de pe deget niciodată. Era îmbrăcată într-o rochie albă din satin, pe care i-o împrumutase însăşi regina când auzise despre căsătoria lor. Îi spusese că avea atâtea rochii ca aceea pe care i-o dăruise încât se putea lipsi de una şi trebuia să mai slăbească, după ce născuse bebeluşul, în urmă cu trei luni. Când ieşiră din biserică, soţ şi soţie, Wachiwi arăta la fel de frumoasă ca o regină. Marchiza de Margerac, fiica unui şef de trib Sioux, era acasă.

Mâncară împreună la amiază, iar noaptea, casa se umplu de prieteni, de oameni care doreau să le fie aproape. Dansară şi băură şampanie până în zori. Când Wachiwi şi Tristan urcară, în sfârşit, în dormitorul lor, ea simţea că era a lui de o viaţă întreagă. Se născuse pentru el, într-un sat îndepărtat al naţiunii Sioux şi călătorise peste mări şi ţări pentru acest moment şi pentru acest bărbat. Ridică privirea spre el după ce închise uşa de la dormitor şi lăsă uşor rochia să-i alunece pe umăr. Dură ceva timp, dar până la urmă aceasta ajunse pe podea, iar el o văzu, la fel cum o văzuse şi Jean pe malul lacului, în toată splendoarea goliciunii ei. Pielea îi strălucea în lumina lunii, în timp ce întinse braţele spre el, iar el o aşeză cu blândeţe pe pat.

Era momentul pe care amândoi îl aşteptaseră, îl doriseră cu disperare, momentul în care deveneau un singur trup şi un singur suflet, clipa în care ea devenea a lui cu adevărat. Se topi în ea ca şi cum nu mai exista spaţiu sau timp. Rămaseră aşa, înlănţuiţi, până la răsăritul soarelui, ştiind că deveniseră unul pentru totdeauna. El era destinul ei, iar acum, în sfârşit, ea era destinul lui.

Rămaseră la Paris trei zile. O prezentă la curte drept marchiza de Margerac a doua zi după nuntă şi toată lumea se bucură şi aclamă atunci când crainicul îi strigă numele. Curseră râuri de şampanie şi dansă toată noaptea cu Tristan şi o dată cu regele. În Bretagne, Tristan o învăţase să danseze ca să o pregătească pentru această zi.

Ziua nunţii fusese cea mai fericită zi din viaţa ei, iar prezentarea la curtea regală o făcu perfectă. Şi Maria Antoaneta se bucură foarte mult pentru ea şi o îmbrăţişă cu multă căldură, admirându-i rochia cea nouă pe care i-o comandase Tristan. Era dintr-un brocart superb de culoare roşie, care se potrivea de minune cu pielea şi cu părul ei. La gât purta un colier de rubine, care fusese al mamei lui. Plecară împreună spre casă târziu şi descoperiră din nou minunile corpurilor lor.

Îi plimbară pe copii prin tot Parisul, după care se întoarseră în Bretagne. Era cât pe ce să nu mai ajungă la curtea regelui înainte de plecare, dar Wachiwi se gândi că ar trebui şi îl convinse pe Tristan să meargă. Era atât de binedispus după nuntă, încât nu l-a deranjat deloc. Voia să-i facă miresei pe plac şi ştia că trebuia să-i salute pe rege şi regină înainte să plece din nou din oraş. Ulterior, îşi dădură amândoi seama că la mijloc fusese mâna destinului. Când ajunseră la curte, un şef de trib Dakota Sioux îi era prezentat regelui.

Era un bărbat înalt, impozant, mai tânăr decât tatăl ei, cu ochi pătrunzători, dar îi zâmbi când o văzu şi ea îi întoarse zâmbetul. Îi spuse că, deşi ea nu-şi mai amintea, îl cunoscuse pe tatăl ei mai demult, pe când ea era

ın copil. Dar îl cunoscuse bine şi ea îşi reaminti numele ui. Era şeful Wamleeska, Vulturul Alb, şi venise în Franţa nsoţit de doi dintre fiii săi. În combinaţia vestimentară le haine de curte şi tradiţionale, cei trei bărbaţi erau o ırivelişte impresionantă, iar Vulturul Alb i se adresă în lakota imediat după ce se făcură prezentările. Inima lui Wachiwi se frânse de durere la sunetul limbii materne şi i e făcu mai dor ca oricând de tatăl şi de fraţii ei. Se lupta :u lacrimile în timp ce vorbea.

După câteva minute, îl întrebă dacă ştia ceva despre atăl ei. Vulturul Alb se referi la răpirea ei de către tribul Crow şi îi spuse că moartea şefului lor devenise legendă ırintre membrii tribului Dakota Sioux. Se credea că ea levenise spirit după ce dispăruse, iar el era uluit să o vadă ıcolo.

–Şi tatăl meu? întrebă ea cu voce slabă, în timp ce Tristan o urmărea, încercând să ghicească ce întrebase lupă durerea şi speranţa de pe faţa ei. Se temea de ceea :e urma să audă, iar ea avea acelaşi sentiment. Îşi spusese le atâtea ori că tatăl ei era foarte bătrân şi fragil, iar ea ıpăruse atât de târziu în viaţa lui.

Şeful Vulturul Alb vorbi câteva minute, iar privirea ui era serioasă. Wachiwi dădu din cap, iar câteva minute nai târziu şeful de trib fu chemat să întâlnească şi alţi ɔameni de la curte. Făcu semnul păcii către ea şi către narchiz, iar Tristan se uită la soţia lui cu o privire nedunerită. Fusese uluitor să-i audă acolo, vorbind în dakota.

–Ce-a spus? o întrebă încet, iar lacrimile inundară ɔchii lui Wachiwi când îi răspunse.

–Marele Spirit l-a luat pe tatăl meu înainte de sosirea ernii, înainte ca ei să se retragă în tabăra de iarnă.

Ştiuse în inima ei. Trecuse un an de când fusese ăpită de tribul Crow, iar tatăl ei murise imediat după ıceea. Nu îl va revedea niciodată, dar cel puţin ştia că :e odihnea în pace. Destinele lor îi duseseră pe căi diferite, ıcolo unde trebuiau să fie. Murise, aşa cum se temuse

că se va întâmpla, de inimă rea. Lucrul acesta o făcu să îl urască din nou pe Napayshni și să nu regrete ce se întâmplase în pădure. Era răzbunarea pentru ceea ce le făcuse fraților și tatălui ei.

–Îmi pare rău, zise Tristan în timp ce plecau de la curte, iar ea dădu din cap și îl luă de braț. O durea inima când se gândea că tatăl ei murise de jale după ea, dar cel puțin acum știa ce se întâmplase. Erau amândoi liberi. Avusese o viață frumoasă, iar ea avea viața ei înainte, alături de Tristan, de copiii lui și ai lor. Știa că tatăl ei, ca și Jean, era acum într-un loc special în inima ei. Era tristă, dar împăcată.

Îl rugase pe Vulturul Alb să le ducă fraților ei vești despre ea și să le spună că era fericită, căsătorită cu un bărbat bun. Acesta îi promise, dar adăugă că nu știa când avea să plece din Franța.

În caleașcă, pe drumul spre casă, își lăsă capul pe umărul lui Tristan. Făcură dragoste toată noaptea. Stătea în brațele lui și se gândea la viața nouă care începuse pentru amândoi. Când adormi, visă din nou bizonul alb, însoțit de această dată de un porumbel alb. Tatăl ei îi apăruse în vis, iar când se trezi dimineață îl văzu pe Tristan zâmbindu-i. Atunci știu că viața ei era perfectă.

Se întoarseră în Bretagne în acea zi și, odată ajunși la castel, ea se mută în dormitorul lui. Începură să se plimbe împreună în fiecare seară. Se plimbau pe malul mării. Ea se gândea la tatăl ei și se simțea împăcată. Făceau și plimbări călare, iar după câteva săptămâni, într-o dimineață de august, când Tristan îi sugeră să meargă călare prin păduri, ea dădu din cap zâmbind și îl privi.

–Nu pot, zise în șoaptă.

–De ce? Ești bolnavă?

Părea îngrijorat, dar ea știa deja despre ce era vorba și, uitându-se la ea, înțelese și el.

–Dumnezeule! Ești sigură?

Ea dădu solemn din cap. Era sigură şi se întâmplase în noaptea nunţii lor, exact aşa cum era scris să se întâmple. Urma să aibă un copil în primăvară. Amândoi sperau că avea să fie băiat, pe care să-l boteze Jean, în amintirea bărbatului care i-a ajutat să fie împreună. Jean i-o adusese pe Wachiwi lui Tristan, el o salvase şi o adusese acasă, unde era locul ei, pentru totdeauna, alături de el şi de familia lor. Ea înţelesese atunci că bizonul alb din visul ei o călăuzise spre casă, la el.

capitolul 17

Brigitte

Marc și Brigitte plecară din Paris spre Bretagne într-o dimineață însorită de aprilie, în mașina lui ridicol de mică, de care ea râdea de fiecare dată când o vedea. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mic, dar pentru Paris era bună. Râsul însă i se șterse de pe față când ajunseră pe autostradă, deși Marc îi dăduse toate asigurările că era o mașină sigură. I se părea că era o jucărie, iar valijoara ei, în care își pusese cele trebuincioase pentru noapte, ocupa aproape toată bancheta din spate. Geanta lui, ceva mai mică decât a ei, umpluse portbagajul.

Mergeau pe autostradă cu viteză rezonabilă de câteva ore, când Marc începu să-i vorbească despre noua lui carte. Era foarte pasionat de țesătura încurcăturilor din relația dintre Napoleon și Josephine și de efectele subtile pe care aceasta le avusese asupra politicii franceze, iar ea se gândea că era un subiect fascinant. Zâmbea în timp ce îl asculta. Ceea ce spunea și modul în care analiza totul erau cât se poate de franțuzești. Plin de patimă când vorbea despre politică, dar și iubirea dintre cele două personaje istorice îl înflăcăra la fel de mult. Îi plăcea la el această combinație dintre sentimental și analitic, dintre istoric și politic. Era convinsă că avea să fie o carte bună. Era un bărbat foarte inteligent și erudit.

– La fel va fi și cartea ta despre micuța indiană, spuse el cu un zâmbet de cunoscător.

Avea o față inteligentă, cu o expresie blândă, iar ochii i se luminau când vorbea cu ea. Erau tare multe lucruri care îi plăceau la el și chiar îi părea rău că din cauza

depărtării geografice era imposibil să fie mai mult decât o prietenie între ei doi.

–Ce te face să crezi că o voi scrie? îl întrebă curioasă.

–Cum ai putea să n-o scrii? Gândeşte-te la tot ceea ce ştii, la ce ai descoperit, la ce poţi deduce printre rânduri. Cum ai putea rezista unei asemenea poveşti? Ai acţiune, aventură, mister, istorie şi iubire. Şi gândeşte-te la timpurile în care au trăit, perioada sclaviei în America, ultimii ani dinaintea Revoluţiei din Franţa. Ce s-a întâmplat cu ei după aceea? Au pierdut castelul? Oare el a făcut parte din rezistenţa regalistă? Ce s-a întâmplat cu copiii lor? Şi partea cu indiana Sioux face cartea şi mai fascinantă. Să ne gândim acum şi la problema iubirii: a venit în Franţa cu un frate şi s-a măritat cu celălalt. Cum a reuşit să fugă din tribul Crow? Chiar l-a omorât pe cel care a răpit-o? Era o fată periculoasă sau inocentă? Ai aici material pentru zece cărţi, nu pentru una singură.

Spusese asta aproape cu invidie, amestecată cu o urmă de nostalgie.

–Poate ar trebui să scrii tu cartea, îl îndemnă ea, cât se poate de serioasă.

El clătină rapid din cap.

–E povestea ta, nu a mea. Scriitorii trec peste multe lucruri, dar măcar respectă asta. Onoarea hoţilor, adăugă, râzând, apoi redeveni serios.

–Sper că vei scrie această carte, Brigitte.

Îi plăcea cum îi rostea numele în franceză.

–Cred că ar trebui să rămâi aici un an sau doi, să te documentezi mai mult şi să-ţi scrii cartea. Mi-ar plăcea tare mult. Pot să te ajut, dacă vrei, adăugă el cu un ton plin de subînţelesuri.

–Deja m-ai ajutat, spuse ea cu sinceritate. Fără ajutorul tău nu aş fi găsit jurnalele de la curtea regelui. Dacă nu le-aş fi găsit, n-aş fi ştiut câte ştiu acum, n-aş fi ştiut că fratele mai mic al marchizului a adus-o aici şi că a murit pe drum. Am crezut că doar a avut noroc şi s-a măritat

cu marchizul. Povestea adevărată este mult mai interesantă și mai complicată.

Trebuia să-i dea dreptate. Ar ieși o carte minunată. Era mai mult decât o istorie a familiei, era un document important al vremurilor din ambele țări, America și Franța.

–De aceea trebuie să o scrii. Te voi bate la cap până o s-o faci. De altfel, am un motiv întemeiat.

–Și care ar fi acesta?

Îl tachina și îi făcea plăcere acest schimb de glume inofensive. Nu se cunoșteau decât de câteva zile și, totuși, se simțea în largul ei alături de el. Se întreba dacă Wachiwi se simțise la fel alături de marchizul ei sau fusese intimidată de el. Marc nu avea nimic care s-o intimideze. Dimpotrivă, se simțea relaxată, putea să fie ea însăși și îi făceau mare plăcere conversațiile pe care le purtau pe diferite teme.

–Interesul meu constă în faptul că vreau să vii la Paris și să rămâi aici un timp, mărturisi el. Relațiile la distanță dau prea multă bătaie de cap și nu îmi plac. Până la urmă, toate se destramă. Îmi place Bostonul, dar am locuit deja acolo. Sunt prea bătrân pentru viața de student, chiar și pentru viața universitară, și sunt prea bătrân să mă fâțâi de colo-colo la câteva săptămâni. E prea obositor și trebuie să scriu. La fel și tu. Nu poți să faci naveta la Paris. Relațiile la distanță nu funcționează.

Vorbea de parcă relația era o opțiune serioasă pentru amândoi. Ei însă i se părea prematură.

–Credeam că suntem doar prieteni, ripostă calmă.

–Asta îți dorești? o întrebă sincer, îndreptându-și privirea spre ea; oricum, drumul nu era prea aglomerat.

–Nu știu ce vreau, răspunse Brigitte. Poate e destul ce avem acum. Sunt de acord cu tine. Relațiile la distanță nu funcționează, de aceea eu și prietenul meu ne-am despărțit.

–Ți-e dor de el? întrebă, curios să știe ce simțea ea.

Nu era prima dată când îi punea această întrebare, iar ea se gândi din nou înainte să răspundă.

–Câteodată îmi lipsește o persoană care să-mi fie apropiată. Nu sunt sigură cât de mult îmi lipsește el. Voi ști probabil când mă voi întoarce la Boston.

–În cazul acesta, nu ți-e dor de el. Îți lipsește ideea de a avea un iubit. Dacă ți-ar fi fost dor de el ca persoană, ți-ar lipsi și aici la Paris.

Se gândi un timp la spusele lui, dându-și seama că Marc avea dreptate. Partea ciudată era că, după atâția ani de seri și de weekenduri petrecute împreună, de cine și de telefoane zilnice, ei nu îi era tare dor de Ted. Îi lipsea doar faptul că nu mai putea să stea de vorbă cu el, ca să-i povestească, de pildă, ce descoperise despre Wachiwi, dar nu tânjea după el ca o femeie care pierduse iubirea vieții ei. Nu fusese asta pentru ea. Fusese o relație comodă, iar ea fusese prea leneșă ca să vrea mai mult. Se gândi că asta spunea lucruri îngrozitoare despre ea și îi împărtăși acest lucru lui Marc. El, în schimb, nu o judeca la fel de aspru.

De când se despărțiseră, se gândise mult la relația ei cu Ted. Nu avuseseră nimic care să justifice cei șase ani, nici un plan de viitor. Ea doar „crezuse că". Mai mult decât stupid, dar în același timp ușor de făcut. Mai ușor decât să înfrunte ceva ce nu exista. Acum avea treizeci și opt de ani, era singură, nu avea planuri de viitor, nici copii. Și nici măcar un loc de muncă. Crezuse că totul va dura la nesfârșit. Mai grav era că nu fusese pasionată nici de el, nici de slujba ei. Se mulțumise cu „suficient", cu mediocritate și cu lipsa pasiunii. Își dădea seama acum că și mai rău era faptul că în ultimii zece ani nu fusese onestă cu ea însăși și nici nu ceruse mai mult de la ea. Se mulțumise cu ce-i ieșise în cale. Nu mai voia ca povestea să se repete și nici nu avea de gând să intre în ceva imposibil de controlat sau fără sens. Cum ar fi o relație la distanță între Paris

și Boston, de exemplu. Și nici el nu părea să vrea acest lucru, așa că era necesar să rămână doar prieteni.

–Dar ție ți-e dor de femeia cu care ai fost împreună? îl întrebă.

–Nu îmi mai lipsește, răspunse el cu sinceritate. Mi-a fost dor de ea la început. Era o relație confortabilă, dar nu era de ajuns. Nu voi mai face asta niciodată. Mai bine rămân singur decât să mă mulțumesc cu puțin.

Apoi îi zâmbi cu un aer ghiduș, foarte francez.

–Sau cu tine.

Era fermecător și îi fusese de un real ajutor, dar era prea devreme ca să-și dea seama dacă era sincer. Sau poate arunca și el așa, vorbe dulci. Oricum, ceea ce spunea era plăcut și se hotărî să ia lucrurile așa cum erau. O frivolitate aruncată în vânt, nimic mai mult.

Următorii kilometri îi făcură în liniște, iar la amiază se opriră la un han de modă veche, pe care îl știa el în Fougères. La masă îi povesti câte ceva despre zona în care se aflau și despre istoria ei. Știa multe despre multe lucruri: literatură, istorie, politică. Era un bărbat inteligent, iar ea era încântată că îl întâlnise. Ajutorul său fusese neprețuit, iar mama ei avea să fie impresionată de tot ce descoperise. Părea că proiectul lor lua o amploare mai mare decât plănuiseră inițial, iar ea știa acum mult mai multe despre strămoșii ei, nu doar numele lor de pe o listă și perioada în care au trăit. Wachiwi devenise o soră mai mică, un simbol al curajului și al libertății, o inspirație, un prieten bun.

–Povestește-mi despre șuani, îl rugă Brigitte după ce terminară de mâncat.

Îi pomenise deja de multe ori de ei, iar ea știa că aveau legătură cu rezistența regalistă din timpul Revoluției Franceze. Era tot ce știa și era evident că el cunoștea mult mai multe detalii.

–Ar trebui să citești cartea lui Balzac despre ei, sugeră el. Șuanii erau nobilii și adepții lor care au refuzat

să capituleze în faţa Revoluţiei. Cu câteva excepţii rare, cei din Paris şi-au pierdut capul şi tot ce mai aveau, case, castele, pământuri, bani, bijuterii, vieţile în general, asta în cazul celor care nu au reuşit să fugă. Puţini au reuşit. Revoluţionarii voiau să se răzbune pentru toate secolele de opresiune şi de nedreptate, voiau să-i ucidă pe toţi regaliştii, nobilii şi aristocraţii. În mare, au şi reuşit. Cea mai mare bătălie s-a dat la Paris. Dar în zonele mai îndepărtate, mai ales în regiunile Vendée şi în Bretagne, unde au locuit strămoşii tăi, luptele nu a fost atât de crâncene, iar regaliştii au fost mai puternici. Mulţi dintre ei au refuzat să-şi abandoneze castelele şi s-au luptat. Şuanii sunt cei care au rezistat, precum cei din Vendée, dar inima rezistenţei a fost în Bretagne. Mulţi şi-au păstrat castelele, deşi unele dintre ele au fost arse de revoluţionari. Dar nu au reuşit să omoare la fel de mulţi aristocraţi în Bretagne. Nu dispuneau aici de forţele pe care le aveau în Paris, aşa că regaliştii au rămas pe poziţii. Unii au fost ucişi şi câteva castele au fost distruse, dar mulţi au supravieţuit. Când ajungem în Bretagne, ar fi interesant de văzut ce s-a întâmplat cu marchizul. E posibil să fi fost nevoit să cedeze castelul. Cu siguranţă nu a fost distrus în totalitate dacă îl găsim în picioare şi se organizează tururi de vizitare. Dar s-ar putea şi să nu fie altceva decât o ruină. Multe dintre castelele arse nu au mai fost restaurate. Mare păcat!

Apoi adăugă:

–Mulţi o învinovăţeau pe Maria Antoaneta de prea multe excese şi de direcţia în care îl orientase pe rege. Însă nu se poate da vina exclusiv pe ea, deoarece nobilii din acea perioadă şi regaliştii avuseseră un rol important la situaţia mizerabilă în care se aflau bieţii săraci şi nu le păsase deloc de ei. Au plătit scump pentru asta. Şuanii şi cei din regiunea învecinată, Vendée, au fost singurii care au rezistat. Nu au fost copleşiţi numeric, aşa cum fuseseră cei din Paris. Au avut avantajul că se aflau departe.

Erau în siguranță în Bretagne, mă rog, cât puteai să fii în siguranță în timpul Revoluției.

Pe ea o izbi deodată gândul că Revoluția avusese loc doar cu două sute de ani în urmă, ceea ce nu era foarte mult timp, la scara istoriei. Napoleon venise la putere imediat după aceea. Monarhia fusese înlocuită de un imperiu care nu se dovedise a fi mai bun. Iar Napoleon exagerase și el în felul lui.

–Este fascinant ce rol au jucat femeile în toată această poveste – Maria Antoaneta înainte de Revoluție și Josephine după. S-ar potrivi în studiul meu despre femei și gen. Ar trebui să scriu o lucrare pe subiectul acesta, zise ea gânditoare, căci ideea îi plăcea.

–Nu uita de curtezane. Și ele au fost femei la fel de puternice. Intrigile și manipulările de la curte erau fantastice, iar în unele cazuri, femeile dețineau toată puterea și aveau cheia. Bărbații se duc de bunăvoie să lupte. Femeile sunt mult mai deștepte și, câteodată, pot fi periculoase.

–Ce carte ar putea ieși, spuse ea zâmbind. Și când te gândești că șapte ani am studiat despre dreptul de vot al femeii și mi se părea că este un subiect interesant. Dar nu se compară nici măcar pe departe cu ceea ce mi-ai spus. Francezii erau legați de intrigă într-un mod bizar. Marc nu neg când auzi cele spuse de ea.

–E ceea ce face interesantă istoria noastră. Nu este niciodată ceea ce pare la suprafață. Toate piesele importante sunt dedesubt, iar cercetătorul trebuie să sape după ele ca să afle ce s-a întâmplat cu adevărat.

La fel ca amănuntele despre Wachiwi pe care le descoperise ea.

–Cum te simți acum, știind că ai o rudă amerindiană? o întrebă el, curios.

–Îmi place, zise ea. La început am crezut că mama va fi supărată, deoarece e cam snoabă și se laudă cu rădăcinile noastre aristocrate franțuzești; și mai e și purist.

Nu am fost sigură că o va încânta faptul că prin venele noastre curge și sânge Sioux. Dar se pare că îi place. Și, cu tot respectul, eu sunt tare încântată că în ADN-ul meu se află și ceva mai exotic decât nobili francezi cu titluri, mai adăugă, cu o privire care părea că-și cere scuze pentru comentariul făcut.

Marc izbucni în râs.

–Nu-ți face probleme! Nu am nici un aristocrat în familie. Strămoșii mei au fost țărani.

–Indiferent ce erau, au fost niște oameni curajoși, dacă e să judec după cartea pe care ai scris-o despre părinții și bunicii tăi.

–Cred că avem în sânge să înotăm contra curentului. Și acesta e un lucru cât se poate de franțuzesc. Niciodată nu vrem să facem ceea ce trebuie să facem. E mult mai amuzant să pornim o revoluție ori să fim în rezistență. Suntem un popor al situațiilor contradictorii și niciodată nu suntem de acord unii cu alții. De aceea ne place atât de mult să vorbim despre politică, pentru că putem să ne contrazicem cu toată lumea.

Vedea mereu dezbateri încinse în cafenele sau în campusuri, pe diferite teme importante. Era unul dintre lucrurile legate de Franța pe care Brigitte le îndrăgea.

Discutară tot drumul până la Saint Malo, dar când ajunseră se făcuse prea târziu ca să mai viziteze castelul. Se cazară la hotelul unde rezervaseră camerele, apoi se plimbară până în port. Orașul era vechi și frumos. El îi spuse că, pe vremuri, orașul era plin de vânători de balene și o încântă cu multe povești despre acea regiune.

Se opriră să cumpere înghețată și se așezară pe o bancă, privind oceanul.

–Îți imaginezi cât de mare era vasul cu care a venit Wachiwi, se gândi ea visătoare. Ce fată curajoasă trebuie să fi fost! Iar omul pe care îl iubea și cu care călătorea a murit în timpul călătoriei. Probabil că a fost înspăimântător.

–Nu vreau să mă gândesc la asta, zise el. Am rău de mare.

Își terminară înghețata și se întoarseră pe jos la hotel. Fiecare avea o cameră puțin mai mare decât patul din ea și baie comună, dar era ieftin. Fiecare își plătise camera. El se oferise să plătească și pentru ea, dar Brigitte nu-l lăsase. Venise cu ea să o ajute la documentare și nu avea nici un motiv să plătească pentru ea. Nu voia să îi rămână datoare.

Au luat cina la un restaurant pescăresc, deoarece hotelul lor nu servea mâncare. Mâncarea fusese delicioasă, iar el comandă o sticlă de vin care era excelent și ieftin. Cina fusese animată și interesantă. Întotdeauna se simțea bine cu el. Era atât de citit și știa o mulțime de lucruri despre istorie, artă și literatură. Era surprinsă de memoria lui, care putea reține atâtea date și fapte istorice. Știa chiar mai multe decât ea despre istoria Americii și era bine informat despre politica Statelor Unite. Era incredibil de inteligent și nu făcea paradă de asta, ceea ce era un lucru rar. O mulțime de profesori pe care îi știa în universitate erau complet deconectați de la lumea reală, dar aveau impresia că le știau pe toate. Marc știa multe, dar era modest și își păstrase autoironia. Îi plăcea asta la el, mai ales că avea un bun simț al umorului. Îi povesti câteva istorioare amuzante de pe vremea când era student în Boston și ajunseră la hotel râzând, își spuseră noapte bună și se îndreptară spre camerele lor.

Avea pe ea o cămașă de noapte din flanel și se spăla pe dinți când el intră peste ea în baie. Uitase să încuie ușa, iar el era în boxeri și într-un tricou, arătând foarte banal. Nu era sexy și nici franțuzesc, ci uman și real, iar ei îi plăcu asta. Se scuză că intrase peste ea, deși cămașa de noapte o înfășura de la gât până la călcâie.

–Asta e ceea ce numesc eu o cămașă de noapte sexy, o tachină el. Și sora mea avea o cămașă de noapte din asta, când eram la școală.

Îi mai vorbise și altă dată lui Brigitte despre sora lui. Locuia în sudul Franței, era căsătorită, avea trei copii și erau foarte apropiați. Spunea despre el că era oaia neagră a familiei, deoarece trăise cu o femeie, nu se căsătoriseră și nici nu făcuseră copii. Ea era avocată, iar soțul ei era judecător într-un orășel de provincie.

–Totuși nu cred că l-a vrăjit pe soțul ei îmbrăcată cu ea, continuă el s-o tachineze.

–În seara asta nu am ieșit la agățat soți, i-o întoarse ea în zeflemea. Am lăsat acasă toate cămășuțele sexy.

De fapt, nu avea nici una și nu-și mai cumpărase lenjerie sexy sau cămăși de noapte de ani de zile.

–Ce păcat! Eram pe punctul de a te cere de nevastă.

În timp ce vorbea cu ea, își puse pastă de dinți pe periuță, iar câteva clipe mai târziu, se spălau amândoi pe dinți la aceeași chiuvetă. Era ciudat că făcea acest lucru cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, fără să o deranjeze. Deveneau prieteni adevărați, în ciuda ironiilor pe care i le arunca despre relația lor sau despre cererea în căsătorie. În ceea ce îi privea, nu exista nici un risc, deoarece era hotărâtă să rămână doar prieteni.

După ce s-au spălat pe dinți, își urară noapte bună și se retraseră în camerele lor, încuind ușile. Sau, cel puțin, ea o încuie. El o lăsă pe a lui deschisă, pentru orice eventualitate. Ar fi fost în culmea fericirii dacă, în timpul nopții, ea ar fi fost copleșită de un val de pasiune năvalnică. În schimb, Brigitte dormi ca un prunc toată noaptea și se trezi veselă de dimineață. La micul dejun el își exprimă dezamăgirea și o tachină din nou. De fapt, l-ar fi mirat dacă ar fi apărut în camera lui. Ea trasase foarte clar limitele și, în ciuda faptului că glumea pe seama lor, el le respecta și o respecta și pe ea. Era o femeie impresionantă, iar Ted fusese un prost că o părăsise. În opinia lui Marc, nu merita să lași o asemenea femeie pentru nici o mumie din Egipt și pentru nici un mormânt de faraon. Brigitte

era o femeie mai bună și mai deșteaptă decât majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise.

După micul dejun, plecară cu mașina în oraș, iar Marc opri la primărie. Îi zise că toate căsătoriile, nașterile, decesele și tot ce se mai întâmplase în regiune erau înregistrate acolo. Va putea primi o confirmare a lucrurilor pe care le știa deja sau putea afla ceva nou. Avea dreptate din nou. Plătiră o taxă modică și timp de câteva ore citiră cu atenție registrele. Găsiră data nașterii lui Tristan și a fratelui său mai mic și data nașterii și a decesului părinților lor. Amândoi muriseră relativ tineri, la câteva zile unul după celălalt. Marc presupuse că muriseră din cauza vreunei epidemii și observă că Tristan avea pe atunci doar optsprezece ani. Pentru că fratele lui era cu zece ani mai mic, moștenise titlul și tot ce presupunea el când de-abia ieșise din copilărie.

Găsiră și înregistrarea datelor de naștere ale copiilor lui Tristan și ai lui Wachiwi, primul dintre ei purtând numele fratelui decedat. Ea văzuse deja aceste date în documentele foto de la biblioteca mormonă, dar aici erau documentele originale. Brigitte se emoționă când le văzu în registru. Nota totul pentru mama ei, iar când plecară, văzură în curte câteva cupluri, cu fețe radiind de fericire, care așteptau să se căsătorească. Marc îi spuse că în Franța, înainte de cununia religioasă, trebuia să o faci pe cea civilă și că toate cuplurile tinere de acolo aveau programată ceremonia civilă, urmând să se căsătorească la biserică într-o săptămână sau două. Toți păreau emoționați și fericiți în timp ce Marc și Brigitte treceau pe lângă ei. Părinții stăteau și ei la taclale. Brigitte zâmbi, apoi se urcară în mașină și porniră spre castel. Își programaseră totul la minut. Turul cu ghid începea în mai puțin de o oră. Voia să audă totul, ca să înțeleagă totul despre castelul care aparținuse familiei ei cu secole în urmă.

Mergeau pe același drum pe care Wachiwi venise acolo și care ducea la castelul situat pe stâncă și cu vedere

la mare. Castelul Margerac era monument naţional acum. Cumpărară două bilete la intrarea în grădină şi se plimbară împreună. Brigitte era uluită de mărimea castelului. Arăta ca o fortăreaţă şi rămăsese neschimbat de-a lungul timpului. În grădini erau straturi de flori colorate, un labirint şi bănci pe care să te aşezi şi să admiri priveliştea. Nu aveau de unde să ştie că banca pe care se aşezaseră câteva minute era chiar cea pe care sărutase Wachiwi când fusese cerută de soţie de Tristan. Doar faptul că erau acolo o făcea pe Brigitte să se simtă inundată de propria istorie.

Grajdurile erau goale de mult timp, iar cele câteva portrete vechi, nu multe, fuseseră revendicate la licitaţii de către Departamentul Monumentelor Istorice. Brigitte observă nişte trofee prăfuite de vânătoare, în timp ce oamenii se adunau la scările mari de marmură, pregătiţi pentru turul condus de o tânără care explica cine fusese marchizul de Margerac.

Spunea că acel castel fusese construit în secolul al XII-lea şi începu să înşire liste cu nume de generaţii care locuiseră acolo, explicând şi rolul pe care îl avuseseră în comunitate şi în regiune. Castelul era unul dintre cele mai mari din Bretagne, iar în Evul Mediu, proprietarii lui reuşiseră să ţină la distanţă toţi duşmanii. Explică apoi că acelaşi lucru se întâmplase în timpul Revoluţiei. Turul era în limba franceză, iar Marc traducea pentru ea în timp ce ghidul vorbea repede, conducându-i prin dormitorul principal spre etajul al doilea şi spre alte încăperi grandioase, dar goale. Li se spuse că la etaj se aflau şi alte dormitoare şi camera copiilor, dar că acestea erau goale şi închise pentru public.

În cele din urmă, în timp ce coborau spre holul cel mare, tânăra le spuse aproape cu mândrie că marchizul de Margerac se alăturase forţelor de rezistenţă din timpul Revoluţiei, şuanii, şi reuşise să evite invadarea sau cucerirea castelului de către revoluţionari. Adăuga apoi că informaţiile istorice arătau că îşi ţinuse acolo familia,

în ciuda unui incendiu pornit de revoluționari într-o aripă a castelului. Dar marchizul triumfase, iar poveștile spuneau că soția sa luptase vitejește alături de el. Auzind acestea, ochii lui Brigitte se umplură de lacrimi. Putea să și-o închipuie cu ușurință pe Wachiwi luptând pentru a-și apăra căminul, familia și bărbatul. Fusese o indiană Sioux până la capăt. Tânăra care le servea de ghid mai adăugă că până la mijlocul secolului al XIX-lea castelul se aflase în stăpânirea familiei, dar toți membrii ei emigraseră în America. La sfârșitul secolului, după ce proprietarii îl vânduseră și după ce trecuse prin mai multe mâini, fusese preluat de Departamentul Monumentelor Istorice, care îl și renovaseră. Spunea că aproape tot ce vedeau era păstrat în forma inițială, deși în perioada ultimelor generații de marchizi totul fusese mult mai grandios. Fuseseră multe piese foarte vechi, dintre care multe dispăruseră, mulți servitori și terenuri întinse; toate fuseseră vândute atunci când castelul își schimbase proprietarii. Preciză că grajdurile fuseseră pline de cai pur-sânge și menționă că soția marchizului Tristan de Margerac fusese o călăreață excepțională, fiind legendară în regiune. Mai spuse, în treacăt, că era remarcabil faptul că era indiană Sioux și venise în Franța ca să se mărite cu marchizul, dar nu cunoștea mai multe detalii. Zise că se numea Wachiwi și că ea și marchizul erau îngropați în cimitirul familiei, din spatele capelei care se afla pe domeniu și care data din secolul al XIII-lea. Acolo fuseseră îngropați de secole membrii familiei. Adăugă și faptul că în Franța nu existau descendenți direcți ai familiei de Margerac. Toți emigraseră în America în secolul al XIX-lea și era foarte posibil să fi dispărut.

Marc o strânse de mână când ghidul comenta asta, deoarece ei îi venea să fluture mâna și să strige: „Sunt aici! Sunt unul dintre ei!" Vibra încă de emoție când turul se încheie, iar ei se îndreptau spre ieșire. Cumpără pentru mama ei mai multe broșuri și cărți poștale și privi în jur,

simţind puternic legătura dintre ea, strămoşi şi castel, mai ales cu Wachiwi, care, de acum, era inspiraţia ei.

Era intrigată să descopere că Marc avusese dreptate. Tristan de Margerac fusese un şuan care reuşise să-şi păstreze castelul, în ciuda încercărilor revoluţionarilor de a-l cuceri şi de a-i da foc. Îşi păstrase pământurile, ca şi alţii din regiune, iar Wachiwi îl ajutase cu tot curajul şi cu toată înverşunarea ei de Sioux. Fuseseră timpuri cumplite.

Dorinţa de a scrie deveni mai puternică, după ce ascultase toate aceste poveşti, dar încă nu ştia cum. Realitate sau ficţiune? Roman istoric? Antropologic? De istorie sau de dragoste? Nu ştia pe ce drum să apuce şi nici dacă o va face în cele din urmă. Poate era suficient numai să ştie şi să înţeleagă că făcea parte din această istorie.

Se îndreptă împreună cu Marc spre micuţul cimitir din spatele capelei, deşi ceilalţi rămăseseră pe loc. Nu-i interesa să se uite la pietre de mormânt şi la cavouri în care erau îngropate generaţiile familiei de Margerac. Capela era goală. O parte părea că fusese mistuită de mult de un incendiu, dar era încă în picioare. Brigitte nu putea să nu se întrebe dacă era partea incendiată de revoluţionari sau era vorba de un alt incendiu, petrecut mai târziu.

Se plimbară prin grădina din spatele ei. Aici erau mai multe mausolee sumbre şi mai multe pietre funerare; de pe unele timpul şterse numele. Brigitte ştia ce căuta şi ce spera să găsească vizitând cu Marc primele două mausolee, apoi pe al treilea. Pe toate erau înscrise numele generaţiilor celor din familia Margerac, iar inscripţiile erau bine conservate. Datau mai ales din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, unele chiar de la începutul secolului al XVIII-lea. Erau acolo părinţii lui Tristan şi ai lui Jean. La ieşire, Brigitte se simţi dezamăgită că nu îi găsise pe Wachiwi şi pe Tristan.

În spatele cimitirului, sub un copac, se aflau două monumente frumoase, în jurul cărora erau mai multe pietre funerare mai mici. Deja îşi pierduse speranţa să-i mai

găsească pe Tristan şi pe Wachiwi, dar o mângâia faptul că putuse să citească numele atâtor generaţii de strămoşi ai ei, care făceau parte din neamul pe care mama ei îl cerceta şi despre care căuta de ani de zile documente.

Marc le zări înaintea ei. Mersese până în spatele cimitirului ca să citească numele de pe ultimele două monumente şi îi făcea agitat cu mâna. Ca să ajungă acolo, ea îşi făcu drum printre buruienile înalte. Poteca din cimitir fusese invadată de ele.

El stătea în faţa monumentelor, într-o atitudine plină de respect, cu ochii strălucind de lacrimi; îi întinse o mână lui Brigitte. Numele lor se vedeau foarte clar. Amândoi muriseră în anul 1817, la mai puţin de trei luni unul faţă de celălalt, la douăzeci şi opt de ani de la Revoluţie, trei ani de la abdicarea lui Napoleon şi doi ani de la Bătălia de la Waterloo. Wachiwi murise după treizeci şi trei de ani de la sosirea ei în Franţa şi la treizeci şi doi de ani după ce devenise marchiză. Găsiră în ierburile înalte şi mormintele copiilor lor, ai soţiilor şi soţilor lor şi a doi dintre copiii acestora care muriseră în Franţa. Ceilalţi plecaseră în Statele Unite. Multe dintre numele pe care le văzuse în registrele primăriei se regăseau acolo, alături de Tristan şi de Wachiwi. Monumentele lor dominau solemn grădina, unul lângă celălalt, la fel cum trăiseră şi ei. Tristan murise la şaizeci şi şapte de ani, o vârstă frumoasă pentru acele vremuri, dar era greu de aflat vârsta lui Wachiwi. Dacă avea şaptesprezece ani când fusese luată din tribul ei şi optsprezece când se măritase cu Tristan, trebuie să fi avut cincizeci când murise şi probabil că murise de durere că îl pierduse pe el, deşi nu era ceva neobişnuit să mori la vârsta aceea. Era mai neobişnuit să trăieşti cât trăise marchizul. Pe piatra de mormânt a lui Tristan erau înscrise data naşterii şi a morţii, în timp ce pe a ei era doar data morţii. Probabil că nimeni nu-i ştiuse cu exactitate vârsta, nici măcar ea, deoarece nu avea nici

un document când părăsise tribul sau, mai târziu, când fugise cu Jean.

Faptul că era acolo o mişca profund. Erau generaţii întregi de strămoşi, dar Wachiwi, micuţa indiană Sioux, era cea care îi furase inima, a cărei poveste o îndrăgise. Fata neîmblânzită din Dakota de Sud supravieţuise răpirii, traversase un continent, un ocean, ajunsese în Franţa, găsise iubirea şi rămăsese aici, fusese prezentată regelui şi reginei, trecuse printr-o revoluţie în timpul căreia îşi apărase căminul cu arma în mână şi constituia o verigă importantă în lungul lanţ de generaţii din familia lui Brigitte, care simţea că avea o legătură profundă cu această fată. Faptul că se afla lângă locul odihnei veşnice a lui Wachiwi şi a soţului ei o făcea să simtă că închisese cercul şi că îşi găsise în sfârşit rădăcinile. Simţea că aparţinea acelui loc, acelor oameni, pe care, parcă, îi cunoştea şi, din multe puncte de vedere, datorită celor citite despre ei, îi simţea aproape. Dintr-odată simţi că sufletul i se umplea de recunoştinţă pentru mama ei, care o condusese pe acest drum, chiar dacă, la început, nu avusese nici o tragere de inimă.

Rămase un timp cu Marc în cimitir, ţinându-se de mână, după care, fără să se grăbească şi cu părere de rău, plecară, trecând pe lângă capelă şi castel. El îşi puse un braţ în jurul ei şi se întoarseră în locul unde lăsaseră maşina. Fusese o după-amiază memorabilă. Iar ea era tristă că trebuia să plece de la castel şi să îi părăsească.

–Îţi mulţumesc că mi-ai permis să vin cu tine, şopti Marc în timp ce se întorceau în orăşel.

Şi pentru el fusese o experienţă emoţionantă. Povestea fusese atât de încurcată până atunci, atât de misterioasă, asemenea unui puzzle pe care trebuiau să-l rezolve, iar acum totul era dezvăluit, totul era clar ca lumina zilei. Era mândru că luase parte la această experienţă şi era recunoscător că o împărtăşise cu ea.

–Nu aș fi aflat niciodată aceste lucruri despre ea dacă nu erai tu, zise Brigitte zâmbindu-i.

Înțelesese mult mai bine cine era Wachiwi și ce se întâmplase cu ea după ce descoperise jurnalele de la curte.

–Cred că destinul ne-a adus împreună, spuse el suspinând. Chiar credea asta. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră.

–Poate, acceptă ea, dar nu făcuse nici pe departe câte lucruri dorise pentru el. Îi plăcea să-l asculte povestind despre cartea lui.

–Poate că destinul tău este să rămâi în Franța, ca Wachiwi, spuse el misterios, iar ea izbucni în râs.

Era evident că se îndrăgostise de ea, îi plăcea compania ei și nu voia să plece. Ea terminase însă ce avusese de făcut, iar după ce se întorceau la Paris urma să plece acasă.

–Trebuie să-mi găsesc de lucru în Boston, replică ea, cu simț practic.

–Poți să găsești ceva aici.

Aduse din nou în discuție Universitatea Americană din Paris, unde, în mod convenabil, avea un prieten la biroul de admiteri pe care se oferise să-l sune în numele ei.

–Și după aceea ce fac? Nu am unde locui, nu am prieteni. Am zeci de ani care mă leagă de Boston. *Plus plictiseala*, adăugă în gând.

–Mă ai pe mine, zise el, prudent, dar amândoi erau conștienți de faptul că nu se cunoșteau prea bine.

Nu se întâmplase nimic între ei și poate că nici nu se va întâmpla. Nu se putea muta la Paris doar ca să fie cu un bărbat cu care îi plăcea să stea de vorbă. Nu era suficient și amândoi știau asta. Iar Brigitte nu era o persoană impulsivă. Era și fusese întotdeauna o persoană rațională.

–Cred că ar trebui să scrii cartea aici, cea despre strămoașa ta Sioux, insistă el, dar ea nu era convinsă.

Era o poveste minunată și era importantă pentru ea, dar nu era sigură dacă putea fi transformată într-o carte și nici dacă putea să o scrie. Nu era nici scriitoare

și nici istoric. Era antropolog. Povestea aceasta era diferită, plină de emoție, iar ea nu avea experiență la scris.

–Ți-ar prinde bine să stai un an la Paris, continuă el, încercând să o convingă. Într-un anumit moment în viața noastră, toți trebuie să facem ceva nebunesc, ce nu are logică, dar care ne încălzește sufletul.

El știa că așa făcuse Wachiwi.

–Nu-mi place riscul, spuse Brigitte în șoaptă, iar el se întoarse spre ea.

–Știu. Văd că nu-ți place. Dar poate ar trebui să-ți asumi niște riscuri.

Numai că asta nu era o decizie pe care să o ia el. Iar ea hotărâse să se întoarcă în Boston. Simțea că era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Luară cina într-un alt restaurant pescăresc și seara și-o petrecuseră la hotel. Duminică dimineață plecară spre Paris. Schimbară din când în când câte o vorbă, iar Brigitte dormi o bucată de drum. Marc o privi zâmbind. Îi plăcea să o aibă aproape, moțăind, în timp ce el conducea. Era fericit că fusese cu ea în Bretagne și era trist când se gândea că în câteva zile urma să plece. Spera doar ca zilele petrecute împreună să o convingă să rămână.

capitolul 18

Wachiwi
1793

Lunile și anii după atacurile Revoluției fuseseră înspăimântătoare pentru toți. Din fericire, se aflau în Bretagne atunci când izbucniseră primele violențe pe străzile Parisului. Veștile primite de la cei care fugiseră erau de necrezut. Palatul Versailles fusese invadat de brute înarmate și de revoluționari, întreaga familie regală, arestată și întemnițată, sălile splendide ale Luvrului, devastate de mulțimile dezlănțuite. Copii de nobili uciși, regaliști aduși în fața ghilotinei, capete rostogolindu-se pe străzi, sânge umplând canalele. Mulți dintre prietenii și rudele lui Tristan erau morți.

Nu știau de luni de zile ce se întâmplase cu casa lor din Paris, până când într-o zi aflară că fusese spartă și jefuită. Soldații își făcuseră acolo cartierul general, după care o abandonaseră din nou, luând cu ei tot ce găsiseră de valoare. Wachiwi era recunoscătoare că se afla cu copiii în Bretagne.

La început se speriase, deoarece îi reamintise de momentul când fusese răpită de tribul Crow. Tristan înțelesese acest lucru imediat și o asigură că nimeni nu avea să o ia de lângă el vreodată.

–O să-i omor înainte să-ți poată face vreun rău, îi promisese cu o privire ucigătoare, pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată. Te voi apăra. Iar ea știa că spunea adevărul.

Marchizul transformă castelul într-o fortăreață, construi un pod mobil și făcu din căminul lor o tabără

de luptă, în care veniră să locuiască şi alţi nobili. Formaseră un grup de peste cincizeci de *résistants*[1] care stăteau acolo. O învăţă pe Wachiwi să tragă cu flinta şi să încarce un tun, iar ea luptă alături de el multe nopţi. Nu se temea de nimic când era cu el.

Wachiwi văzuse prima flăcările în noaptea în care revoluţionarii incendiaseră aripa de nord a castelului. Copiii ei erau înăuntru cu Agathe, Matthieu şi bărbatul pe care-l iubea, în timp ce săgeţi arzătoare zburau peste zidurile castelului, dând foc copacilor. Într-o clipă, flăcările aţâţate de un vânt necruţător cuprinseră castelul. Din senin, spiritul ei de indiană Sioux se trezi şi puse stăpânire pe ea. Luă un arc puternic de la arcaşii lui Tristan şi începu să tragă spre atacatori, rănind pe mulţi şi omorând câţiva. Trecuse la catolicism când se căsătorise, dar nu avea mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcea. Lupta pentru căminul lor şi, privind-o, Tristan se simţi mândru de ea şi o iubi mai mult ca oricând. Era singura femeie care lupta cot la cot cu bărbaţii şi trăgea neobosită cu flinta sau cu arcul în atacatori.

Fusese rănită încă o dată, exact în umărul lovit când încercase să fugă din tribul Crow, dar nici de data aceasta nu fusese decât o zgârietură. Atunci, Tristan insistase să rămână cu copiii, dar după câteva ore ea era înapoi în mijlocul luptei, alături de el şi de ceilalţi bărbaţi.

Era o perioadă înfiorătoare pentru Franţa, când cei de acelaşi sânge se întorseseră unul împotriva celuilalt şi se omorau între ei. Stricăciunile din aripa de nord erau considerabile, dar, cu timpul, atacurile scăzuseră în intensitate, iar revoluţionarii se retrăseseră. Ceilalţi şuani se întorseseră şi ei la casele lor, liniştea se instalase în regiune, iar Tristan făcu toate eforturile să reconstruiască ceea ce fusese distrus în castel, mulţumit că nu-şi pierduseră nici capetele şi nici căminul. Nu fusese la Paris ca să vadă

[1] „Rezistenţi", în limba franceză, în original (n.red.)

stricăciunile de acolo. Casa fusese închisă, iar el nu voia să-i părăsească pe Wachiwi, pe cei trei fii ai lor și pe cei doi copii ai lui. Se întreba dacă se vor mai simți vreodată în siguranță. Și o iubea acum mai mult ca oricând. În timpul luptelor, descoperise în ea o înverșunare care îl făcuse să înțeleagă, încă o dată, ce femeie extraordinară era și cât de mult însemna pentru el, mai mult decât țara sau compatrioții săi. Iar ea simțea același lucru. Trăia pentru Tristan, pentru cei trei copii ai lor și pentru copiii ei vitregi și ar fi omorât pe oricine le-ar fi amenințat viața.

–Așadar, doamnă marchiză, spuse Tristan într-o zi, în timp ce se plimbau prin grădina scăldată de razele soarelui, dar care fusese parțial arsă.

Grajdurile fuseseră și ele distruse și pierduseră mulți cai în incendiu. Dar revoluționarii se retraseseră când văzuseră că nu pot cuceri castelul. Șuanii fuseseră de neoprit, așa că plecaseră spre alte locuri, mai puțin apărate. Tristan și Wachiwi își apăraseră căminul. Se uită la ea cu mândrie, zâmbi și se așeză pe banca unde o ceruse de soție, care fusese atinsă și ea de flăcări. Labirintul fusese distrus.

–Totul poate fi reconstruit, spuse el cu glas ușor, iar Wachiwi îi dădu dreptate. El își iubea căminul și îi ura pe revoluționari și faptele lor. Până atunci, ea nu știuse ce luptător curajos era Tristan. Era un om pașnic, dar nimeni nu avea să-i ia casa ori să-i rănească familia. Îi reaminti de frații ei, care erau atât de departe. Încă le ducea dorul, dar viața ei era alături de Tristan și de copii. Se simțea și franțuzoaică, și indiană Sioux, chiar dacă partea nativă ieșise la iveală în timpul luptelor în care își apăraseră căminul.

–Ce-ți face umărul? întrebă blând, iar ea îi zâmbi.

–E bine. Ai fi un bun luptător Sioux, zise ea și el râse în timp ce își puse un braț în jurul ei și se așezară pe bancă.

–Nu călăresc la fel de bine ca tine.

–Nici ca frații mei, îl tachină ea.

–Tu ai fi un bun arcaş al regelui, dacă am mai avea inul, spuse el cu tristeţe.

Totul se schimbase. Lumea era cu susul în jos. Muriseră prea mulţi oameni pe care îi cunoştea. Nu voia să mai plece din Bretagne. Le era mai bine aici, în linişte, departe de Paris. Se temea că vor trece ani până când lucrurile se vor linişti în ţară.

–Îţi pare rău că ai venit aici? o întrebă, referindu-se la Franţa şi arătând îngrijorat. Trăiau timpuri îngrozitoare.

–Bineînţeles că nu, spuse ea cu blândeţe, în timp ce se uita adânc în ochii lui.

El văzu tăria şi iubirea ei, iar asta îl linişti. Ura ceea ce li se întâmplase.

–Aceasta este viaţa mea. Tu eşti viaţa mea, spuse ea cu hotărâre. Era sigură. El era acum tribul ei şi era singurul de care avea nevoie sau pe care îl dorea. Nu era Sioux, era a lui şi aşa fusese de când ajunsese acolo.

– Vreau să mor alături de tine peste mult timp de acum înainte, spuse solemn. Când vei pleca, voi veni cu tine.

O privi în timp ce vorbea şi ştiu că vorbea serios. Se aplecă spre ea şi o sărută. Era sărutul blând al unui bărbat blând, care o iubea la fel de mult ca şi ea.

– Vreau să trăiesc o viaţă lungă alături de tine, Wachiwi, şopti el, după care îşi întoarse chipul spre mare.

Ea se aplecă spre el şi-i zâmbi liniştit. Războiul pentru salvarea căminului lor se sfârşise, iar ei aveau multe de făcut, multe planuri de viitor.

– Aşa va fi, întări Wachiwi cu blândeţe, în timp ce stăteau pe bancă şi priveau marea. Apoi se luară de mână şi se întoarseră în castelul pe care aveau să-l reconstruiască în lunile următoare. Urcară împreună scările spre camera copiilor, să-i vadă. Agathe şi Matthieu erau acolo, jucându-se cu fraţii mai mici. Încă erau zguduiţi după luptele care se dăduseră la castel şi după tot ceea ce văzuseră. Tristan se uită la Wachiwi peste

capul lor şi-i zâmbi fericit. Ea îi întoarse zâmbetul. Atâta timp cât era acolo, nu se temea de nimic.

Plecară din camera copiilor, coborâră scările spre dormitorul lor şi închiseră uşor uşa. Ea îl cuprinse cu braţele şi el o sărută cu aceeaşi pasiune pe care o simţise încă din prima zi în care o văzuse.

O urmă în patul în care copiii lor fuseseră concepuţi şi aduşi pe lume şi, în timp ce o cuprindea, iar ea îl săruta, ştia că era cel mai norocos bărbat de pe pământ, deoarece fata şefului de trib, pe nume Wachiwi, era a lui până la sfârşitul zilelor. Era Cea-care-Dansa în inima, sufletul şi visele lui.

capitolul 19

Brigitte își petrecu ziua de luni făcând comisioane și niște cumpărături. Voia să-i ia mamei ei un cadou și să cumpere ceva pentru Amy și copiii ei. După aceea, se plimbă de-a lungul Senei și vizită o expoziție pe care intenționase să o vadă de când sosise, dar nu avusese timp. Se gândi că mai avea la dispoziție o zi sau două pentru muzeele și monumentele pe care plănuise să le vadă, apoi nu mai avea nici o scuză, trebuia să plece.

Când Marc o condusese duminică la hotel, îi promisese că o va suna în curând. Știa că ea urma să plece în săptămâna aceea. Îi spusese că săptămâna viitoare va avea o întâlnire cu editorul său și o sună luni, spre sfârșitul după-amiezii, invitând-o la cină. Sugeră să meargă undeva în arondismentul al șaptesprezecelea, la un restaurant de care ea nu auzise, dar unde, spunea el, aveau mâncare excelentă.

Veni să o ia pe la ora opt și petrecură, ca întotdeauna, o seară foarte frumoasă împreună. La sfârșitul cinei, în timp ce beau cafea la filtru și împărțeau înghețată și *macarons*, el o privi timid și îi spuse că vrea să-i facă o mărturisire. Nici nu-i trecea prin cap despre ce era vorba și fu uluită când află. El își sunase prietenul de la comisia de admitere a Universității Americane din Paris și îl întrebase dacă era dispus să aibă o întrevedere cu ea în vederea unui loc de muncă. Recunoscu că ceea ce făcuse se baza pe o presupunere, dar insistă că nu era nimic rău în asta. Dacă nu aveau nici o slujbă disponibilă, nu conta, iar dacă aveau, îi putea refuza fără greutate. Ea îi declară că avea să refuze și îi mărturisi că se simțea șocată și iritată

de ceea ce făcuse el, cu toate că știa că intențiile lui erau bune. Îi displăcuseră însă presupunerile lui.

– Dacă vrei atât de mult să rămân, de ce nu te muți tu la Boston? se răsti la el. Marea diferență dintre ei era însă faptul că el avea un loc de muncă, pe când ea, nu, ceea ce o făcea să fie mult mai mobilă. Nu existau prea multe lucruri care să o țină legată de Boston, în timp ce el avea mult mai multe aici. Preda la Sorbona și avea obligații pe care Brigitte nu le avea.

– Ești foarte supărată pe mine?

Se citea în privirea lui că îi părea rău și că era conștient că făcuse ceva fără să se gândească. Dar o plăcea atât de mult, iar ea părea că se perpelea încontinuu și că i-ar fi plăcut să se mute la Paris, chiar și pentru un an. Ar fi fost, cel puțin, prieteni buni, dacă nu mai mult. El era sigur. Și ea simțea același lucru, dar nu era pregătită să se mute la Paris pentru un prieten sau pentru o slujbă. Voia să se întoarcă în Boston și să-și găsească un loc de muncă în mediul universitar cu care era obișnuită.

– Nu sunt supărată, explică ea. Poate doar surprinsă, poate flatată. E plăcut să știu că cineva se străduiește atât de mult să mă convingă să rămân. Doar că nu sunt obișnuită ca oamenii să-mi ofere pe tavă interviuri ori să ia decizii în locul meu.

Ted nu o făcuse niciodată și ea prefera lucrurile astfel. Chiar dacă pe moment era șomeră, era o persoană independentă, perfect capabilă să-și găsească singură un loc de muncă. El o ofensase puțin aranjându-i acel interviu, dar știa că intențiile îi fuseseră bune și din acest motiv îl iertase.

– Decizia îți aparține, Brigitte, replică el hotărât. Nu am vrut decât să-ți ofer o ocazie, dacă ai fi vrut-o.

Ea nu dorise acea ocazie, dar nici nu voia să fie nepoliticoasă.

–Ce le-ai spus celor de la Universitatea Americană? Acum era curioasă, deşi nu avea de gând să meargă la interviul de angajare.

–Că eşti minunată, fermecătoare, o persoană magnifică, de care sunt sigur că este foarte bună în ceea ce face, că ai lucrat timp de zece ani la Universitatea din Boston şi că acum cauţi o schimbare.

–Păi, cam aşa stau lucrurile, încuviinţă ea, mai ales partea cu minunată, fermecătoare şi magnifică.

În plus, era pregătită pentru schimbare. Nu ştia însă în ce direcţie, şi să lucreze din nou într-o comisie de admitere, chiar dacă la o altă şcoală, ar fi fost prea asemănător cu ceea ce făcuse înainte. Nu era o slujbă prea interesantă şi îşi dădu seama acum că, în majoritatea timpului, se plictisea. Făcuse o muncă lipsită de interes, cu alte cuvinte, suferise consecinţa refuzului de a accepta responsabilităţi. Aşa că făcuse o grămadă de lucruri sub pregătirea ei. Aici era compromisul.

–Este o şcoală foarte mică şi poate fi mai interesant pentru tine să lucrezi acolo decât într-o şcoală mare. Probabil ai avea mai multă tangenţă cu studenţii, mai multă influenţă. Cred că este vorba de mai puţin de o mie de studenţi.

Universitatea din Boston avea treizeci şi două de mii de masteranzi şi de studenţi, un număr uriaş, iar el avea dreptate.

–Presupun că aş putea vorbi cu ei, ca să nu te pun într-o poziţie stranie, şi apoi să mă întorc la mine acasă, să merg la nişte interviuri. Dacă nu apare nimic interesant, am aici postul acesta de rezervă.

I se părea amuzant să aibă un loc de muncă la Paris ca rezervă. Ştia că pentru alţii ar fi stat în capul listei, dar ea voia să plece acasă. Îşi spunea că avea o viaţă în Boston. Dar ce viaţă era aceea, fără iubit şi fără slujbă? Nici aici nu avea nimic, şi Marc era singurul ei prieten. Asta însemna ceva, dar nu era suficient, deoarece el era

proaspăt apărut în viața ei, chiar dacă fusese foarte drăguț. Viața ei adevărată, cu prieteni adevărați, era altundeva. Totuși, nu respinse complet oferta unei discuții cu cei de la Universitatea Americană, deoarece fusese aranjată de el. Marc se simțea mulțumit. Îi dădu toate detaliile înainte să o lase la hotel și îi zise că o va suna a doua zi, ca să-i spună cum au decurs lucrurile.

Spre surprinderea lui Brigitte, întâlnirea decurse foarte bine. Omul pe care îl întâlnise la biroul de admitere era arătos, avea o fire deschisă și iubea școala. Era cel mai bun agent de PR pe care aceasta l-ar fi putut avea și, până să termine de vorbit, ea era pregătită să se înscrie. Aproape. Îi plăcuse tot ce auzise despre departament, dar momentan nu aveau un loc de muncă disponibil, iar ea voia să-și găsească de lucru în Boston. În afară de asta, totul părea minunat. Îi relată totul lui Marc când acesta o sună. El primise deja un telefon entuziast de la prietenul lui, care credea că Brigitte ar fi extraordinară pentru ei. Îi spusese și lui Marc ceea ce îi promisese și lui Brigitte: că vor lua legătura îndată ce se elibera ceva. Într-un fel, interviul fusese un exercițiu inutil, dar o practică bună. Ea nu mai fusese la un interviu de ceva timp, iar experiența aceasta era, de fapt, un antrenament pentru goana după slujbă din Boston.

–Măcar am încercat, spuse Marc, ușor deznădăjduit pe moment. Ar fi fost prea frumos dacă ți-ar fi oferit o slujbă.

–Nu mă așteptam la asta, răspunse ea amabil. A fost drăguț din partea ta să încerci. Un pic prea insistent, poate, dar drăguț, îl tachină ea.

Decise să accepte ceea ce se întâmplase în spiritul în care îi fusese oferită ocazia, cu inima caldă.

–Deci, când pleci? o întrebă, iar în glas i se simțea îngrijorarea.

–Poimâine, răspunse ea, ca și cum ar fi fost vorba de un fapt divers. Făcuse aproape tot ce-și propusese

și se simțea gata de plecare. Era timpul să-și continue viața. Interviul fusese interesant, dar nu schimba cu nimic lucrurile. Nu îi făcuseră nici o ofertă, așa că era gata să se întoarcă acasă.

–Trebuie să iau cina cu editorul meu în seara aceasta. Sunt în urmă cu cartea și trebuie să mă port frumos cu el. Sau aș putea anula. Mâine am ore. Ieșim la cină împreună mâine seară? Era ultima ei noapte în Paris.

–Mi-ar plăcea. Fusese atent și generos cu ea și nu își putea închipui un mod mai plăcut de a-și petrece ultima seară la Paris decât cu un prieten nou. Și, poate, într-o zi, el va veni la Boston sau ar veni ea din nou la Paris într-o vacanță. Mai mult decât atât, Marc era o persoană specială. Un om minunat, cu adevărat.

Îi promisese că va veni după ea la opt în seara următoare, și ea își petrecu ziua rezolvându-și problemele mărunte. Când ajunse el, bagajele erau deja făcute și totul era pregătit pentru plecarea din dimineața următoare. Putea să-și petreacă seara cu el, relaxându-se. Era îmbrăcată cu o rochie roșie pe care o cumpărase în după-amiaza aceea, iar el o admiră în timp ce păși în jos pe scări.

–Arăți superb!

–Am văzut-o azi într-o vitrină și n-am putut rezista. Mă gândeam că ar trebui să iau ceva acasă de la Paris. Mamei îi cumpărase o eșarfă frumoasă, luase niște jucării pentru copiii lui Amy, iar lui Amy îi cumpărase un pulover drăguț. Cu rochia roșie se răsfățase pe ea.

O duse la un alt restaurant intim și, ca de obicei, conversația din timpul cinei a fost plină de viață. Amândoi au povestit despre orice, și-au împărtășit experiențele și au râs mult. Era pentru prima dată când nici unul dintre ei nu-i pomenise pe Tristan sau pe Wachiwi, seara aceea fusese doar a lor. Brigitte se simțise extraordinar, iar Marc

arăta cu adevărat trist când plecaseră din restaurant la o plimbare pe lângă Notre Dame, care era luminată.

–Cum poți părăsi un oraș ca acesta? întrebă el cu un gest larg, care îl făcea să arate din nou ca un francez. Avea un chip foarte expresiv, care putea să exprime o mie de emoții diferite. Întotdeauna arăta ca un francez, iar ei îi plăcea. Ted arăta ca un anglo-saxon. Era chipeș, dar nu sexy. Buzele lui Marc erau senzuale, deși ea se prefăcea că nu observa.

–Trebuie să recunosc că este un oraș greu de lăsat în urmă.

Și ea părea tristă, căci îi plăcuse timpul petrecut cu el. Dar nu putea rămâne acolo pentru totdeauna, mai ales că terminase de făcut ceea ce-și propusese. Nu voia ca strămoașa ei indiană să devină o obsesie. Avea de gând să-i dea notițele mamei sale, care avea să facă ce dorea cu ele. Până la urmă, era proiectul mamei, nu al ei, chiar dacă ea era cea care făcuse pasiune pentru Wachiwi.

Se plimbară un timp, uitându-se jos la Sena, iar el făcu un ocol spre Trocadero[1], în drumul spre casă. Era imaginea perfectă a Parisului, cu Turnul Eiffel stând în fața ei în toată splendoarea lui, și care, ca la un semn, în timp ce el parca mașina, începu să strălucească, aruncând lumini în toate direcțiile. Era o ultimă noapte perfectă la Paris și, fără să poată rezista frumuseții ei, coborâră amândoi din mașină. A stat uitându-se la turn ca un copil, hipnotizată de luminile orbitoare și de panorama rafinată a Parisului care se desfășura în fața ochilor lor, până la Sacré Coeur[2]. În timp ce ea privea totul în liniște, Marc o luă în brațe și o sărută. Era prea șocată ca să se retragă ori să se miște, apoi își dădu seama că nici nu voia. Așa că își puse brațele în jurul lui și îl sărută și ea. Era un moment ce trebuia savurat din plin și o noapte pe care știa că n-o va putea

[1] Esplanada din fața Turnului Eiffel (n.red.)

[2] Celebră biserică din Paris, aflată pe colina Montmartre (n.red.)

uita niciodată. Nu ştia ce însemna pentru el, dar, dacă ar fi rămas la Paris, era dispusă să meargă mai departe cu relaţia, deoarece îl plăcea mult. Dar nu rămânea. Aşa că nu era decât o noapte absolut romantică, în faţa Turnului Eiffel, cu un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat. Nu se putea mai bine de atât, cu excepţia situaţiei în care amândoi ar fi fost îndrăgostiţi nebuneşte. Dar ea nu avea nevoie de aşa ceva acum şi nici nu voia. Ar fi fost complicat totul între ei. Acum era totul simplu, curat şi distractiv. Ea îi zâmbi când se desprinse din braţele lui, iar el o sărută din nou, când apăru un băieţel, care încerca să le vândă un model al Turnului Eiffel. Marc îşi scoase portmoneul şi cumpără unul. I-l oferi, spunându-i că era în amintirea celei mai speciale nopţi din viaţa lui. Ea îi mulţumi, fiind de aceeaşi părere.

Vorbiră foarte puţin pe drumul înapoi la hotel. Nu rămăsese nimic de spus. Amândoi ştiau că ea nu va face dragoste cu el înainte de plecare, iar el nu întrebase. Ea pleca acasă şi era posibil să nu se mai vadă niciodată sau, cel puţin, pentru o perioadă mai lungă de timp. Timpul petrecut împreună fusese perfect. Se bucuraseră unul de compania celuilalt, se respectaseră, se plăcuseră imens, se distraseră şi el o ajutase mult cu documentarea. Ştia că va păstra în suflet pentru totdeauna amintirea lui şi a acelei nopţi. Când îi ură noapte bună, strângea în mână micul suvenir din sticlă.

–Îţi mulţumesc pentru tot, spuse ea cu căldură. M-am simţit minunat. Din nou.

Se simţise bine cu el în Bretagne. Şi la Biblioteca Naţională, şi în toate restaurantele în care el o dusese, îi făcuseră plăcere discuţiile lor serioase, momentele amuzante, lucrurile pe care le aflase de la el despre istoria Franţei, plimbările lor pe malul Senei. Făcuseră atât de multe, într-un timp atât de scurt...

–Sper să te întorci curând, spuse Marc cu o privire nostalgică, după care zâmbi strengăreşte. Dacă nu, poate

voi veni eu la Boston să te vizitez. Nu e chiar atât de departe, adăugă, încercând parcă să se convingă pe sine. Dar era departe. Viețile lor erau în lumi diferite. Sper să-ți găsești de lucru, mai zise el, și ea îi zâmbi.

–Și eu sper. Când ajung acasă, trebuie să încep să caut peste tot. Sunt sigură că se va ivi ceva foarte curând.

–Și eu sunt sigur că va apărea ceva, o asigură el, sărutând-o din nou, fără să mai zică nimic. Se sărutară îndelung și, într-o clipă de nebunie, ea își dori să nu mai plece și să rămână la Paris cu el.

–Ai grijă de tine, Marc, spuse ea tristă, la despărțire. Îți mulțumesc pentru tot.

–*À bientot*[1], spuse el suav, atingându-i ușor buzele cu ale sale. Ea intră în hotel, el se întoarse la mașină.

Ajunsă în cameră, puse micul turn Eiffel pe birou și se întrebă de ce nu se culcase cu el. Ce avea de pierdut? Inima ei, ceea ce nu i se părea o idee prea bună. Era mai bine așa. Simți o lacrimă curgându-i pe obraz, o șterse și se duse să se spele pe dinți, să-și pună vechea cămașă de noapte din flanel și să se culce. În noaptea aceea, ultima ei noapte la Paris, adormi cu el în gând.

[1] Pe curând (în limba franceză, în original) (n.red.)

capitolul 20

Marc o sună pe telefonul mobil când era în drum spre aeroport. Îi spuse că nu voia decât să-și ia din nou rămas-bun. Încerca să pară vesel, dar își dădu seama, din vocea lui, că era la fel de trist ca ea. Avusese ghinionul să întâlnească un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat, dar care trăia la patru mii și ceva de kilometri distanță. Astfel de lucruri se mai întâmplă, câteodată, dar ar fi fost tare bine să locuiască în același oraș. Pe de altă parte, se distrase minunat și se întorcea acasă cu un suvenir, Turnul Eiffel. Poate că asta ar fi trebuit să fie suficient. Îi mulțumi din nou pentru cina din seara precedentă și el îi mulțumi pentru timpul petrecut împreună. Renunțase să o mai convingă să rămână. Înțelesese.

Ea își luă rămas-bun de la el și, odată ajunsă la aeroport, își duse bagajele la control. Zbura întâi la New York, să-și viziteze mama și să-i dea notițele cu informațiile aflate în Franța. Brigitte voia să i le dea pentru ca Marguerite să-și poată continua studiile genealogice, iar ea avea să păstreze o copie a documentelor. Era plăcut să rămână cu amintirea timpului extraordinar petrecut în compania remarcabilelor rude indiene.

Trecu de zona de siguranță. Zborul nu avea întârziere și, după ce avionul decolă, își sprijini capul de scaun și închise ochii. Marc îi promisese că îi va trimite e-mailuri din când în când, iar ea îi făcuse aceeași promisiune. Acum însă, trebuia să se concentreze pe găsirea unui nou loc de muncă. Se distrase bine la Paris, dar trebuia să-și continue viața. Abia aștepta să-și vadă mama și să-i povestească despre excursie.

În timpul zborului, Brigitte se uită la două filme, mâncă și dormi două ore. Se trezi când căpitanul anunța aterizarea la New York. Ajunsă pe aeroport ridicându-și bagajele, se simți cuprinsă de energia trepidantă a locului. Tot rafinamentul Parisului dispăruse. Oamenii o înghionteau, nu găsea nici un hamal și trebuia să se chinuie cu bagajele. La taxiuri era o coadă nesfârșită, ploua, oamenii țipau unul la altul, iar ea voia să alerge înapoi la terminal și să ia primul avion înapoi spre Paris. Bine ai venit la New York!

Până la urmă reuși să găsească un taxi, îi dădu adresa mamei ei și o sună de pe drum. Plănuiră să iasă să cineze împreună și, când Brigitte ajunse la apartament, înainte de toate, îi înmână ceremonios mamei sale dosarul plin cu informațiile amănunțite despre strămoșii lor. Mama o îmbrățișă cu recunoștință, gândindu-se că Brigitte arăta foarte bine. Părea relaxată și mult mai în largul ei. Marguerite o privi printre gene și îi spuse că părea mai sigură pe sine. Brigitte era amuzată de felul în care își alegea cuvintele și își dădu seama că mama ei avea dreptate. Se simțea, într-adevăr, astfel. Toate grijile pe care și le făcuse pentru viitor dispăruseră. Era tot fără copii, necăsătorită și șomeră, dar se simțea bine în pielea ei. Îi priise timpul petrecut la Paris cu Marc.

În apartament sporovăiră cam oră despre Wachiwi, despre jurnalele curții regale, despre marchiz și fratele acestuia, despre castel și Biblioteca Națională. Mama ei era impresionată. Brigitte aflase incredibil de multe într-un timp atât de scurt. Marguerite era martora celor mai eficiente eforturi de cercetare pe care le văzuse vreodată și era mirată că Brigitte reușise să se descurce singură prin Arhivele Naționale.

–Ei bine, trebuie să recunosc că am avut parte de ceva ajutor, mărturisi fiica ei. La bibliotecă am cunoscut un scriitor care mi-a dat o mână de ajutor. Este istoric

şi profesor şi cunoştea locul ca pe propriul buzunar. El mi-a arătat multe. Probabil că nu aş fi reuşit fără el.

–Interesant.

Mama era curioasă, totuşi nu voia să insiste. Dar Brigitte povesti singură restul. Cel puţin, majoritatea celor petrecute, fără să sufle o vorbă despre sărutul din ultima seară. Unele lucruri trebuiau să rămână secrete.

–A venit cu mine în Bretagne şi mi-a povestit despre şuani, aristocraţii care au ţinut piept revoluţionarilor şi s-au luptat pentru a-şi păstra castelele. Sunt lucruri foarte interesante.

La fel era şi faptul că Brigitte fusese însoţită de el în Bretagne. Marguerite se întrebă dacă nu se mai petrecuse şi altceva, dar nu rosti întrebarea. Fiica ei arăta foarte bine şi avea o sclipire nouă în ochi. Poate că, totuşi, era vorba de iubire sau chiar de pasiune. Orice era, îi venea bine. Brigitte arăta extraordinar şi vorbea cu înflăcărare despre tot ce găsise. Îi spuse mamei că totul era în dosarul pe care i-l dăduse.

–Abia aştept să-l citesc.

–Marc crede că ar trebui să scriu o carte despre toate acestea, continuă ea din proprie iniţiativă când ieşiră la cină. Se aflau într-un restaurant dintr-un cartier vecin, pe Madison Avenue, un restaurant care îi plăcea mamei ei.

–Marc? spuse mama cu o privire interogativă în timp ce portarul le oprise un taxi. Totul devenea mai interesant cu fiecare minut ce trecea.

–El este scriitorul de care ţi-am spus. S-a gândit că aş putea să romanţez povestea ori să o scriu ca pe un roman istoric. Povestea e atât de interesantă însă, încât nu cred că ficţiunea i-ar mai putea adăuga ceva.

Mama ei voia să audă mai multe despre bărbatul pe care ea îl tot pomenea şi, într-un final, la sfârşitul cinei, nu se mai putu abţine şi întrebă. Numele lui apăruse de prea multe ori în discuţie.

–S-a întâmplat ceva cu francezul ăsta pe care l-ai cunoscut?

Se întreba dacă Brigitte se îndrăgostise, pentru că nu lăsa să se vadă nimic. Părea împăcată și fericită. Nu avea privirea suferindă a cuiva care lăsase omul iubit în Paris, dar mama ei simțea că era o altă persoană.

–Nu, nu am vrut eu. Nu are rost să începi ceva, după care să pleci. Ar fi lăsat prea multe urme. Relațiile la distanță nu merg niciodată. Doar ne-am distrat. Asta a fost tot. Recunosc că îmi pare rău că nu locuiește în Boston. Nu întâlnești des bărbați ca el. A încercat să mă convingă să rămân la Paris un an, ca să scriu cartea. Nu voi face asta. Mă îndoiesc că o voi face vreodată. Am o carte de terminat. Și trebuie să-mi găsesc un loc de muncă în Boston, acolo unde trăiesc.

Mama ei clătină din cap, gândindu-se că tot ce spusese Brigitte era atât de calculat, și se întreba dacă era adevărat. Începea să se întrebe dacă nu cumva fiica ei se îndrăgostise de acel om fără să își dea seama. Dar nu îi spuse nimic. Doar dădea din cap, asculta și privea, prefăcându-se că o crede, deoarece Brigitte părea convinsă de tot ce spunea.

–Crezi că va veni în vizită în Boston?

–A spus că s-ar putea să vină. Deși, probabil, nu-l voi mai revedea vreodată. Nu are sens.

–Nu totul are sens, draga mea. Sau nu are întotdeauna, replică delicat mama ei. Sentimentele nu sunt raționale. Câteodată te îndrăgostești de anumite persoane care nu sunt potrivite, iar persoanele de care merită să te îndrăgostești devin cele nepotrivite.

Cum se întâmplase cu Ted, cu care a avut o relație de șase ani care n-a dus niciunde.

–El este îndrăgostit de tine? o întrebă Marguerite, curioasă în legătură cu el.

–Nu mă cunoaşte îndeajuns, insistă Brigitte, încercând să se convingă şi pe ea de acelaşi lucru. Mă place. Poate chiar mult.

Marguerite simţea că era vorba de ceva mai mult la amândoi, dar nu insistă. Restul serii îl petrecură vorbind despre Wachiwi, un subiect inepuizabil. Mama lui Brigitte era de acord cu Marc, deşi nu-l cunoştea. Şi ea credea că Brigitte ar trebui să scrie, într-o formă sau alta, o carte despre Wachiwi. Era evident că se ataşase de subiect. Mult mai mult decât se ataşase de cartea despre drepturile femeii, lucrare ce părea moartă din faşă sau chiar mai dinainte, din anii de cercetare. Mama ei credea că ar trebui s-o pună deoparte pe prima şi s-o scrie în locul ei pe aceasta. Îi împărtăşi fiicei părerea ei în drum spre apartament. Brigitte nu părea însă mai convinsă acum decât cum era când vorbise prima dată despre asta cu Marc. Era speriată.

Amândouă se duseră la culcare destul de devreme. Ce-i drept, pentru Brigitte era cu şase ore mai târziu, dar, cu toate astea, se simţea în formă şi într-o dispoziţie bună. Amândouă stăteau în pat, gândindu-se: Marguerite, la francezul pe care îl întâlnise fata ei, dorindu-şi să ştie mai multe despre el, iar Brigitte, la cartea despre care toţi credeau că ar trebui s-o scrie, dar ei îi era teamă. Era un subiect atât de complex, încât îi era frică că nu va fi la înălţimea lui. Nu voia să scrie o carte proastă despre o femeie atât de extraordinară ori să-şi asume riscul unui eşec. Ar fi fost un sacrilegiu să o dea în bară şi să facă un lucru de mântuială. Nu ar da greş cu cartea despre dreptul femeilor la vot, la care ar trebui să continue să lucreze şi să lase pe altcineva să scrie cartea despre Wachiwi. Indiferent ce îi spuneau mama ei sau Marc, nu se simţea capabilă de asta. Se va ţine de cartea despre vot şi va scrie volumul excepţional pe care şi-l promisese. Wachiwi era un subiect prea mare, prea complex şi prea volatil. Era

un subiect pe care credea că n-ar putea să-l controleze, deoarece părea mult mai înfricoșător decât votul.

Brigitte petrecu două zile cu mama ei la New York, simțindu-se extraordinar de bine împreună. La un moment dat, Marguerite o întrebă pe Brigitte dacă avea vreo veste de la Ted, dar ea nu aflase nimic. Părea straniu pentru amândouă că șase ani se terminaseră într-o seară, sfârșiți în nimic, murind în liniște. Era clar că nu fusese o relație împlinită și amândouă erau de acord că fusese o mare dezamăgire.

Se întoarse cu avionul la Boston sâmbătă seara și luă un taxi până la apartamentul ei. Nu primise vreo veste nici de la Marc, dar nu se aștepta să primească. Își aminti că nu-i datora nimic. Nici ea nu îl va contacta, nici el nu o va face. I-ar tulbura doar. Își spunea că momentele romantice petrecute în fața Turnului Eiffel, în ultima seară, fuseseră un interludiu plăcut și o rătăcire. Se convinsese că nu însemnaseră nimic pentru nici unul dintre ei. Și era plăcut să știe că și la vârsta ei putea face ceva prostesc și romantic.

Când despachetă lucrurile în seara aceea și își așeză micul suvenir cu Turnul Eiffel pe masa de toaletă, zâmbi preț de un minut, apoi termină de despachetat. Avea jumătate de duzină de mesaje pe robot, dar nici unul nu era important. La uscătorie îi găsiseră fusta pierdută. Bibliotecarul de la universitate o anunța că nu returnase la timp două cărți și că va fi taxată pentru asta. Amy telefonase să-i amintească s-o sune îndată ce ajungea acasă și să-i spună că o iubește. O sunaseră și doi agenți de vânzări. Un alt apel îi oferea reînnoirea garanției pentru un radiator. Nu erau chiar mesajele pe care să le primești bucuros când revii acasă, cu excepția celui al lui Amy. Privind în jurul ei, observă că apartamentul arăta prăfuit și lăsat pradă uitării. Înțelese că era cazul să facă puțină curățenie, să arunce câteva lucruri și chiar să mute mobila, înainte să devină prea deprimant. Acum,

ă Ted plecase, era momentul potrivit să o facă. Trebuia ă-şi condimenteze viaţa. Şi încerca să nu intre în panică, leoarece nu primise nici un răspuns de la cei cărora le rimisese CV-ul. Nici prin telefon şi nici prin e-mail. Cu iguranţă erau ocupaţi cu procesarea informaţiilor despre aplicanţii acceptaţi. După cum se arăta, lucrurile nu păreau că o să se schimbe în bine până în iunie. Şi era doar începutul lui aprilie, iar termenul-limită pentru acceptare era jumătatea lunii mai. Se linişti spunându-şi că era prea devreme să afle ceva.

O sună pe Amy când termină de despachetat. Îşi culca băieţii, dar o invită pe Brigitte să petreacă împreună după-amiaza următoare. Era încântată s-o facă. Promisese să meargă pe la amiază, dar, când ajunse în dreptul uşii de la intrare, auzi ţipete din bucătărie. Parcă era înjunghiat cineva. Până să sune la sonerie, Amy trânti uşa de perete, îi aruncă lui Brigitte cheile de la maşină şi îi ceru să-i ducă la Urgenţă. Fiul ei de trei ani se lovise cu capul de marginea mesei şi acum sângele îi curgea şiroaie printr-un prosop ud cu care ea presa rana. Îşi ţinea copilul de un an sub braţ şi tot ce avea acesta pe el era un tricou, scutecul şi tenişi. Plângea şi el. Îi urcă pe amândoi pe locurile din spate şi se aşeză între ei, în timp ce Brigitte îi duse la spitalul universitar. Ţipetele micuţului erau atât de groaznice, încât eliminau orice posibilitate de conversaţie. Tot ce fusese în stare să spună a fost un „Mulţumesc!", strigat lui Brigitte de pe locul din spate, urmat de un „Bine ai venit acasă!", în timp ce amândouă râdeau. Ce bine că ajunsese la timp, altfel dezastrul ar fi fost mult mai mare.

Aşteptară două ore la Urgenţă; copilul accidentat îşi sugea degetul în poala mamei lui, iar Amy era plină de sânge. Băiatul mai mic adormise în braţele lui Brigitte, în timp ce cele două povesteau în şoaptă.

– Deci, cum ţi s-a părut Parisul? o întrebă Amy.

–Minunat. Am adus câteva informații fantastice pentru mama. Amy dădu din cap. Spera să fi făcut mai mult decât asta.

–Te-ai simțit fabulos? întrebă ea explicit.

–Da, o reasigură Brigitte.

–Ceva tipi? Amy trecea direct la subiect și, o clipă, Brigitte nu răspunse, ceea ce prietena ei consideră destul de suspect.

–Nu chiar. La bibliotecă am întâlnit un scriitor care m-a ajutat cu documentarea.

–Ce plictisitor! Amy părea decepționată.

–Nu, deloc. E un tip isteț, un bărbat interesant. A scris o carte pe care am citit-o în traducere cu câțiva ani în urmă. E scriitor și predă literatură la Sorbona.

–Tot plictisitor e.

Nu i se părea că tipul era omul potrivit. Spera ca Brigitte să fi avut o aventură sălbatică la Paris. Ar fi ajutat-o să-și revină după capitolul Ted. Să-ți petreci vacanța într-o bibliotecă cercetând nu era ce voia ea să audă.

–A venit cu mine în Bretagne la sfârșit de săptămână. A fost genial.

Amy se arătă din nou plină de speranță.

–Te-ai culcat cu el?

–Evident că nu. N-o să fiu aventura de noapte a unui bărbat pe care nu-l voi mai revedea. Ce deprimant!

–Să nu faci dragoste în Paris îmi sună și mai deprimant, i-o trânti Amy fără menajamente. Desigur, nici așteptarea de două ore în sala de urgențe, duminică după-amiază, nu este în topul preferințelor mele.

Plecă să vadă ce se întâmplă, se plânse de așteptarea prelungită și, după încă o jumătate de oră, îi primiră înăuntru. Fiul ei avea nevoie de patru cusături și era deja epuizat de atâta urlat când plecară spre casă. Fusese o după-amiază stresantă. Amy îi culcă pe amândoi la întoarcerea acasă, după care cele două prietene se așezară în bucătărie la un pahar de vin. Amy mărturisise că avea nevoie de un pahar

și Brigitte bea și ea pentru a-i ține companie. Nu-i plăcea să bea după-masa și rareori consuma alcool la cină.

– Bine, deci, spune-mi din nou, continuă Amy. Nu tu aventuri pasionale la Paris, doar un profesor cu care ai petrecut weekendul. Cum ai irosit tu un bilet la Paris! Nu puteai să te descurci mai bine?

Brigitte râse de felul cum o spusese.

– E un tip simpatic și îmi place de el. Doar că e necorespunzător din punct de vedere geografic. El trăiește la Paris, iar eu, aici.

– Mută-te, atunci! Nu ai nimic de pierdut dacă pleci din Boston.

– Locuiesc aici, îmi place. Îmi caut de lucru aici.

– Ceva nou în legătură cu asta, apropo? Brigitte hotărî să nu-i zică nimic despre interviul de la Paris. Oricum, cei de acolo nu aveau nimic pentru ea. Pe de altă parte, Amy nu ar fi ezitat să nu folosească asta împotriva ei. Își dorea cu disperare ca prietena ei să aibă o viață, un bărbat, un copil. Era prea multă presiune pentru Brigitte.

– Voi suna mâine. Este o perioadă aglomerată a anului și probabil că nu au avut timp să-mi răspundă. Amy dădu din cap, cu înțelegere, dar știa că prietena ei nu prea avea cu ce să se laude după zece ani în comisia de admitere a Universității din Boston. Să fii numărul trei după zece ani nu impresiona pe nimeni. Dar asta voise Brigitte. Doar că acum devenise o piedică în găsirea unui nou loc de muncă. Orice angajator se va gândi că nu are calitățile necesare sau ambiție. În cazul ei, era vorba de a doua variantă, dar cum ar putea ei să știe?

Stătură de vorbă până când se treziră băieții, și abia atunci Brigitte se întoarse în apartamentul ei. Ajunsă acolo, se trezi că nu știa ce să facă. Se gândea să meargă să vadă un film, dar ura să se ducă singură. Avea câțiva prieteni pe care i-ar fi putut suna, dar nu voia să o ia de la capăt cu explicațiile despre ce se întâmplase cu Ted și de ce s-au despărțit. O făcea să se simtă ca o ratată. „A, da,

după șase ani m-a părăsit și s-a dus să facă săpături." Nu ar fi luat-o cu el dacă o iubea? Felul în care s-a sfârșit ar fi spus tuturor că el nu prea ținuse la ea și ce sugera oare asta despre ea? Mai nou, mândria ei era mult mai vătămată decât inima. Oricum, nu voia să sune pe nimeni, ca să nu fie nevoită să dea explicații.

Se învârti un timp prin apartament, puse aspiratorul și bagă rufele la spălat. Toate astea îi reamintiră de serile confortabile de duminică petrecute alături de el timp de șase ani. De obicei, pregăteau cina împreună. Exact cum se temuse că se va întâmpla, realitatea propriei singurătăți începuse să o lovească, acum că era singură acasă. Își aminti că Marc îi spusese că, dacă l-ar fi iubit pe Ted, i-ar fi simțit lipsa și la Paris, nu doar în Boston. Era vorba de ceea ce nu avea în viața ei, nu de cine îi lipsea. Acest lucru o ajuta. Curăță meticulos apartamentul înainte să meargă la culcare. Fusese o zi fără evenimente și într-un contrast izbitor față de sfârșitul de săptămână precedent, când vizitase Bretagne cu Marc, mergând la restaurante unde se mânca pește, vizitând castele și stând la micul și confortabilul han. Râdea în sinea ei în vreme ce-și punea cămașa de noapte din flanel în uscător. Cu siguranță, în viața ei nu exista nimic exotic. Se gândi că ar putea să-l sune pe Marc doar pentru a-l saluta, dar nu voia să facă nici asta. Trebuia să se rupă de acea relație, să nu se agațe prea tare de ea și, oricum, la el era ora patru dimineața. Nici el nu sunase de când a plecat. Așa și trebuia. Se simțea doar singură și plictisită într-o seară de duminică.

Se culcă devreme și, în dimineața următoare, sună la toate universitățile la care își trimisese CV-ul. Toți erau drăguți și politicoși. Da, primiseră CV-ul ei, nu aveau nici un post liber pentru moment, dar îl vor păstra în baza de date. Unii îi sugeraseră să sune din nou în iunie, alții în septembrie. Părea incredibil că la nouă universități nu exista nici un loc de muncă vacant. Pe de altă parte, nici CV-ul ei nu conținea nimic remarcabil. Avuse un loc

de muncă standard timp de zece ani și nu făcuse nimic prin care să se remarce. Nu publicase nici un articol, nu predase, nu organizase nici un program special. Nu făcuse voluntariat. Lucrase într-un birou, își petrecuse sfârșiturile de săptămână cu Ted și se documentase pentru cartea ei. Se simțea rușinată acum. Cum a putut să fie atât de lipsită de ambiție și să ceară atât de puțin de la ea însăși?

Toate astea o făcură să se așeze hotărâtă la birou și să se întoarcă la cartea ei despre votul femeilor. Își reorganiză toată documentarea, o sortă, mai renunță la unele informații, iar marți reîncepu să scrie. Până la sfârșitul săptămânii, terminase un întreg capitol. Îl citi. Când termină, începu să plângă. Era cel mai plictisitor lucru pe care îl scrisese vreodată. Nici măcar academicienii nu ar fi vrut să-i citească cartea. Nu știa ce să mai facă.

Vineri seara, când o sună mama ei, stătea la birou, cu capul în mâini. Marguerite părea veselă. Citise tot ce conținea dosarul adus de Brigitte din călătorie.

–Materialul despre micuța noastră rudă Sioux e incredibil. Și marchizul pare să fi fost un bărbat deosebit. Chestiile despre ea sunt fascinante și era de abia o puștoaică.

–Da, așa este. Vocea lui Brigitte era lipsită de vlagă, iar mama ei observă imediat.

–S-a întâmplat ceva?

–Am lucrat toată săptămâna la cartea despre drepturile femeilor și nu e bună de nimic. Nu știu ce m-a făcut să cred că i-ar păsa cuiva de asta. E ca și cum ai citi ce scrie pe cutiile de cereale sau pe formulare de impozite, sau eticheta de pe sucul de prune. O urăsc și toată lumea o va urî. Am investit șase ani din viață în cartea asta. Ar trebui s-o arunc.

Mama ei nu avusese niciodată impresia că subiectul cărții ar fi interesant, dar Brigitte pledase energic în favoarea lui, ca antropolog și ca femeie. Ca cititor și ca editor la pensie, Marguerite era de părere că era plictisitor, dar nu voia să fie grosolană.

–Ce să fac acum?

–Poate că prietenul tău din Paris are dreptate. Poate ar trebui să scrii despre Wachiwi. Sunt de acord cu tine. Nu cred că trebuie să romanţezi materialul. E genial aşa cum e. Crezi că ai putea face ceva în acest sens? Mama încerca să-i fie de ajutor.

–Poate, spuse Brigitte deprimată.

–Apropo, ai veşti de la el? întrebă Margherite, curioasă.

–Nu.

–Atunci, de ce nu-i scrii? Poţi să-i trimiţi un e-mail.

–Nu vreau să tulbur apele, mamă. Am lăsat lucrurile aşa cum trebuie să rămână. Suntem prieteni care iau legătura din când în când. Dacă aş începe să-i scriu, aş crea o situaţie confuză pentru amândoi.

–Cum adică „aşa cum trebuie"? Şi ce e rău într-un pic de confuzie între prieteni? Spusele ei îi amintiră brusc lui Brigitte de noaptea în care se sărutaseră sub turnul Eiffel. Confuzia fusese plăcută în noaptea aceea. Dar ce se întâmplase atunci rămânea în trecut, iar ce se întâmpla acum era prezentul. Şi ea era acasă. Parisul părea un vis îndepărtat. Şi el la fel.

–Cred că îmi plâng de milă. Parcă e o dezamăgire să vii acasă de la Paris. Am nevoie de o slujbă. După cum se arată lucrurile, nimeni nu angajează acum.

Avea suficienţi bani ca să trăiască până la sfârşitul verii, chiar mai mult, dacă era cumpătată. Mama ei ghici şi asta în vocea ei.

–Atunci, întoarce-te la New York. Ne putem distra. Am un turneu de bridge săptămâna viitoare, dar după aceasta sunt liberă.

Cel puţin, mama ei avea jocul de bridge. Ea nu avea nici măcar atât. Nu avea nimic care să-i umple timpul. Şi de fiecare dată când se gândea la materialul despre Wachiwi, se speria îngrozitor. Nu voia să-şi verse amarul în faţa lui Amy, deoarece aceasta i-ar fi spus să reînceapă

terapia. Îi sugerase acest lucru după ce plecase Ted, dar Brigitte nici nu voia să audă de terapie. Nu mai ştia ce voia sau pe cine.

Se uită la filme vechi la televizor până noaptea târziu; după aceea, că tot nu avea nimic mai bun de făcut, se aşeză la computer ca să-i scrie un e-mail lui Marc. Nu ştia prea bine ce să-i spună. „Bună! Sunt aşa de plictisită, încât aş putea să urlu. Sunt tot şomeră, viaţa mea socială e pe butuci. Cartea mea e cea mai plictisitoare chestie de pe planetă şi mă gândesc s-o ard. Tu ce mai faci?"

În schimb, îi scrise un e-mail scurt, spunându-i că se gândea la el, că se simţise minunat cu el la Paris şi în Bretagne şi că micul suvenir cu Turnul Eiffel stătea pe măsuţa de toaletă. Menţionă şi că mama ei era încântată de materialul pe care l-a adus şi îi mulţumi din nou pentru ajutorul acordat. Apoi adăugă că spera să-i meargă bine. Rămase apoi cu ochii pironiţi la ecran, întrebându-se cum să încheie: „Pa" i se părea juvenil, „Toate cele bune", caracteristic oamenilor de afaceri, „Complimente", ridicol, „Cu drag", patetic, „Cu dragoste", înşelător. În cele din urmă, îi veni în minte „Mă gândesc la tine. Ai grijă de tine", care era onest şi real. Reciti mesajul de şase ori, ca să fie sigură că nu suna prea siropos, romantic sau plângăcios. Apoi apăsă butonul de trimitere şi cuvintele îşi luară zborul în eter. Înghiţi în sec când îl trimise şi imediat după aceea îi păru rău. Din nou, se lupta cu vechiul balaur. Riscul. Ce făcuse? Omul acela trăia la patru mii şi ceva de kilometri distanţă. Ce fusese în mintea ei? Până la urmă îşi spuse că trimisese un e-mail de salut unui tip simpatic pe care îl cunoscuse la Paris.

–Pot să trăiesc cu asta, îşi zise cu voce tare, încercând să nu se simtă stupidă sau nerăbdătoare. Reciti mesajul, chiar dacă era prea târziu ca să mai facă ceva în legătură cu el, după care se duse la culcare. Şi, pentru o secundă, în timp ce se urca în pat, hotărî că îi părea bine că trimisese e-mailul şi spera că el îi va răspunde.

capitolul 21

Când Brigitte se trezi, a doua zi dimineața, inima îi sări din piept observând că avea un e-mail de la Marc. Se simțea ca o copilă căruia un băiat îi strecoară un bilețel în clasă. Era nerăbdătoare și în același timp se simțea vinovată și speriată, fără să știe de ce. Nu se simțise așa la Paris. De data aceasta însă ceva se schimbase. I se părea ciudat să-i scrie de aici, era ca și cum și-ar fi luat un angajament sau ar fi făcut o declarație mai serioasă. Dar îi scrisese, iar acum trebuia să suporte consecințele. Deschise e-mailul, trase aer în piept și răsuflă ușurată când îl citi. Totul era în ordine. Mesajul era prietenos și drăguț.

Dragă Brigitte,

Ce surpriză plăcută să aflu vești de la tine! Cum e în Boston? Parisul e foarte liniștit fără tine. Nu am avut prea multe de făcut. Studenții mei s-au contaminat de febra primăverii și chiulesc des. Și eu vreau să chiulesc!

Cartea merge bine, editorul mi-a fost de foarte mare ajutor, iar eu sper s-o pot preda în curând. Pare să se fi calmat un pic și nu îmi mai amenință viața.

Mi-e dor de Wachiwi și de tine. Mă bucur că mamei tale i-a plăcut materialul pe care l-ai găsit. Încă mai sper că vei scrie cartea despre Wachiwi, în curând, nu mai târziu. Sper că totul este în regulă cu tine. Păstrăm legătura.

Și semna „*Je t'embrasse*", despre care știa că e expresia franceză pentru „te sărut" (adică pe obraz, nu pe gură). Era un salut inocent, semnat Marc. Apoi el adăugă un P.S. *De fiecare dată când mă uit acum la Turnul Eiffel, mă gândesc la tine. Simt că îți aparține, mai ales când se aprind luminițele, deoarece știu că asta ți-a plăcut atât de mult. Primește gândurile mele bune din Paris. Revino curând.*

Părea un e-mail în totalitate inofensiv, prietenos, cald, iar ea se gândea că „gânduri bune din Paris" era dulce. Folosise exact tonul potrivit. Nu era înfricoșător, prea personal sau incomod, era doar cald, amabil și deschis, ca și el. Era bucuroasă că îi scrisese. Mama ei avusese o idee minunată.

Nu mai avea nimic de făcut. Iar săptămânile care au urmat au fost una dintre cele mai anoste și mai neproductive perioade din viața ei. În cele din urmă își sunase câțiva prieteni și ieșiseră la cină. Nu dezvoltară subiectul Ted, doar îi spuseseră că le părea rău că s-au despărțit, iar acum ea se simțea a cincea roată la căruță. Toți erau cupluri. Singura persoană singură pe care o cunoștea, Amy, era ocupată cu copiii ei. Unul dintre ei fusese răcit în ultimele două săptămâni, așa că ea nu putea să iasă, iar Brigitte nu voia să se molipsească de vreo boală. Copiii sunt mereu bolnavi la vârsta asta.

Era primăvară și Bostonul înflorea. Petrecuse Ziua Eroilor pe insula Martha's Vineyard, ceea ce fusese distractiv, dar apoi se reîntorsese în oraș și la viața ei care lâncezea. Era greu să-și ocupe timpul fără un loc de muncă, mai ales că pusese în cui și cartea pentru un timp.

Marc îi scrisese de câteva ori, iar ea păstră un ton lejer în mesajele pe care i le trimitea. Nu-i spusese că era speriată că nu-și găsise o slujbă și că viața i se părea pustie acum.

Până la urmă, într-o seară, după ce se întorsese de la Martha's Vineyard, luă notițele despre Wachiwi, le citi și se îndrăgosti din nou de ea. Cu atât mai mult acum,

după ce timpul trecuse. Era o poveste incredibilă și acum înțelegea de ce mama ei și Marc credeau că ar trebui să scrie o carte despre ea.

Se gândi zile întregi la asta după ce citi materialul și, doar ca experiment, își încercă puterile cu primul capitol, începând cu viața lui Wachiwi în satul ei. Se documentă de pe internet despre națiunea Sioux, ca s-o poată descrie corespunzător, iar cartea despre tânăra Sioux părea că se scria de la sine. Parcă era cel mai ușor lucru din lume și, după trei zile de muncă intensă, ceea ce scrisese era frumos și plin de farmec. Era povestea pe care voia s-o spună și, dintr-odată, sentimentul de frică dispăru. Wachiwi o ademenea, drept urmare se cufundă în subiect cu tot sufletul. După asta, zilele parcă zburau. Scrisul nu-i adusese atâtea bucurii niciodată în viață. Se gândi să-i trimită un e-mail lui Marc și să-l anunțe că începuse cartea, dar nu voia să cobească. Decise să aștepte un timp, până când va avea deja câteva capitole scrise. Era totuși necizelat, dar îi plăcea ceea ce scrisese.

Scria de trei zile și, într-o noapte târzie, când lucra din greu la material, computerul o anunță că avea un e-mail. Cum nu voia să se întrerupă din ce făcea, continuă să scrie.

Parcă avea aripi la mâini și nu îi venea să se oprească. Când se lăsă pe spate, plină de satisfacție, constată cu uimire că se făcuse aproape 5 dimineața. Salvă ceea ce scrisese. Apoi își aminti de e-mailul pe care îl primise. Verifică și văzu că era de la Universitatea Americană din Paris. Îl deschise și observă că era de la cel cu care avusese interviul. Nu era interesată de e-mail în mod deosebit, dar îl citi, din ce în ce mai uimită, apoi îl citi din nou. Îi ofereau o slujbă, trei zile pe săptămână, cu jumătate de normă, cu un salariu decent, de pe urma căruia putea trăi. O anunțau că aveau disponibile pentru studenți și profesori apartamente libere, tip studio, contra unei sume

modice. Slujba era disponibilă. Persoana care ocupa a doua poziţie în ierarhia biroului de admitere anunţase că era însărcinată şi că voia să îşi ia concediu de maternitate timp de un an. Spunea că femeia avea patruzeci şi doi de ani, că era la prima sarcină, că va avea gemeni şi că medicii i-au impus de foarte devreme repaus la pat. Aşa că îi puteau oferi lui Brigitte slujba pe o perioadă de un an. Mai mult, o anunţau că şeful comisiei de admitere se va pensiona peste un an, deci se deschideau şi alte perspective pentru ea la universitate, dacă slujba pe care i-o ofereau nu se dovedea a fi una permanentă. În orice caz, îi promiteau un an. Şi îi era, de asemenea, clar că, dacă voia slujba, va trebui să-şi asume mai multe responsabilităţi şi să iasă în evidenţă. Era o şcoală mică şi aveau nevoie ca toată lumea să fie la înălţime şi să fie flexibilă, iar ea dorea să facă asta. Îşi învăţase lecţia. Din cauză că nu îşi asumase responsabilităţi la Universitatea din Boston, slujba ei devenise monotonă. Dacă accepta, ar fi vrut ca lucrurile să fie diferite de această dată. Dar oare chiar dorea ea o slujbă în Paris? Nu era sigură.

Îi ofereau tot ce avea nevoie: o slujbă, un salariu decent, o jumătate de normă care îi va permite să scrie cartea despre Wachiwi şi un apartament pentru o sumă mică, dacă dorea. Nu ştia ce să facă. Se uita la e-mail şi se plimba prin apartament.

În noaptea aceea nu închise un ochi şi privi răsăritul soarelui de la fereastra din sufragerie. Voia să ceară sfatul cuiva, să-i ceară părerea lui Amy sau mamei sale, dar se temea că îi vor spune să accepte. Ce ştiau ele? Le era uşor să spună asta. Dacă era o greşeală cumplită? Dacă nu-i va plăcea slujba? Dacă va fi singură? Dacă se îmbolnăvea în Paris? Dacă rata o slujbă bună în Boston cât era la Paris? Făcuse deja o mie de scenarii, unul mai catastrofic decât altul. Dar ştia, de asemenea, că nimeni nu îi oferea o slujbă în Boston, cel puţin nu încă. CV-ul ei nu zguduise universul nimănui, pentru că nu primise nici un răspuns.

Dacă nu răspunde nimeni la CV-ul ei și nu va avea nici aici o slujbă? Dacă... dacă... dacă... Până la ora 10 dimineața obosise făcându-și griji. Iar ei îi cereau să răspundă repede, deoarece postul trebuia să se ocupe. Spuneau că femeia care își lua concediu de maternitate pleca în curând, iar ei doreau ca Brigitte să ajungă acolo în două săptămâni. Două săptămâni ca să își pună la punct viața din Boston. „Care viață?" se întrebă. Nu avea nici o viață. Avea un apartament care nu îi plăcuse niciodată, nu se întâlnea cu nimeni și era șomeră de patru luni. Începuse să scrie o carte pe care o putea continua oriunde, poate chiar mai bine în Paris. Dar ce se va întâmpla cu Amy? Cu mama ei? Plânse până la amiază, iar după-amiază era deja panicată. Pe la șase, sună telefonul, și se sperie groaznic la gândul că ar putea fi mama ei. Nu dorea să o audă cât era de supărată ori să îi spună de ce. Se simțea ca un copil de patru ani, îi venea să se ascundă în dulap. Telefonul continua să sune. Se duse să verifice identitatea apelantului, dar nu recunoscu numărul, așa că ridică receptorul și în clipa următoare rămase cu gura căscată. La celălalt capăt al firului era Ted. Nu mai auzise nimic de el de când plecase. Era uimită să îl audă la telefon, nu își putea imagina ce dorea. Poate îi părea rău că a părăsit-o. Poate că, până la urmă, nu mai era nevoită să plece la Paris. Era prea înfiorător.

–Bună, zise ea, încercând să pară calmă, dar se simțea penibil. Se cunoșteau prea bine, cel puțin așa fusese într-o vreme, așa că nu era loc de jocuri.

–Ce mai faci, Brig? După voce, el părea fericit și mulțumit. Nu știa ce oră era la el sau unde se afla, mai exact.

–Sunt bine. S-a întâmplat ceva? Poate era în spital și avea nevoie de ea. Sau poate băuse un păhărel în plus și prinsese curaj să o sune. Totul era posibil, după patru luni de tăcere.

–Nu, totul este minunat aici. Mă întrebam ce mai aci. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile nerezolvate când am plecat. A fost greu.

–Da, a fost. Sunt bine acum, spuse ea cu voce şoptită, dar el nu observă. Am fost la Paris şi am făcut câteva cercetări pentru mama mea. Îşi dădu seama că el nu aflase că fusese concediată. Nu voia ca el să ştie.

–Ţi-ai luat liber? părea derutat.

–Ăăăă, de fapt, fac o pauză. Scriu.

Scria de zece zile, dar nu îi spuse asta. Cel puţin, făcea ceva. El făcea săpături pentru o universitate importantă, iar ea nu dorea să fie patetică.

–Este minunat. Nu o întrebă ce scria.

–Cum merge şantierul?

–Fantastic. Descoperim zilnic diferite obiecte. A fost mai greu la început, dar în ultimele luni a fost foarte bine. Şi ce altceva mai pui la cale?

–Nu prea multe.

Nu îi plăcea să pară că era o ratată şi, înainte să se poată opri, scoase porumbelul pe gură, fără să ştie dacă o spusese pentru a-l impresiona sau pentru a-i cere sfatul.

–Tocmai mi s-a oferit un loc de muncă în Paris. Ted, nu ştiu ce să fac, continuă plângând din nou, dar el nu putea să audă. Am aflat noaptea trecută.

–Ce fel de slujbă?

–La comisia de admitere a Universităţii Americane din Paris. Jumătate de normă şi un apartament.

–Glumeşti? Este exact domeniul în care eşti expertă. Acceptă!

Se temuse că va zice asta.

–De ce? Dacă nu o să îmi placă?

–Cât de rău poate să fie în Paris? Aici nici măcar nu avem instalaţii sanitare interioare.

Brusc se simţi fericită că nu mai erau împreună.

–Dacă nu o să îţi placă, poţi renunţa şi te întorci acasă, adăugă el. Ai nevoie de o schimbare, Brig. Cred

că amândoi nu ne mai găseam locul în Boston, dar nu voiam să recunoaștem.

–Nu ne-am mai găsit locul nici în propria relație, spuse ea cu onestitate.

–Da, și asta. Este greu să faci schimbări. Totul este așa de confortabil și îți vine greu să te muți. Poate îți prinde bine puțină dezordine și să faci ceva diferit pentru o vreme. Poți învăța franceza.

–Este o școală americană, îi aminti ea.

–Într-un oraș francez. Nu știu, Brig. Este decizia ta, dar după mine pare un răspuns la o rugăciune. Nu prea mai ai ce face în Boston și ești bună în domeniul tău. Dacă ei îți oferă o slujbă cu jumătate de normă, o să ai timp să scrii cartea la care lucrezi. Ce naiba, încearcă! Câteodată cred că „ce naiba" este răspunsul potrivit. Nu ai nimic de pierdut. Nimic nu e ireversibil, cu excepția morții. Și nu o să mori dacă te muți la Paris pentru o vreme. S-ar putea chiar să-ți placă.

Fusese atât de ocupată să se sperie că totul va merge prost, încât nu se gândise la asta. Dar el avea dreptate. Dacă îi va plăcea? Era singurul scenariu la care nu se gândise.

–Știu că îți e frică, Brig, adăugă el. Tuturor ne este. Mi-a fost frică de moarte când am venit aici, dar nu aș fi ratat ocazia pentru nimic în lume. Știu că te-a marcat ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar câteodată trebuie să riști. Ești tânără și probabil vei regreta toată viața dacă nu accepți. Asta am crezut că se va întâmpla aici. Dacă aș fi refuzat acest șantier pentru ca noi să rămânem împreună, aș fi regretat pe veci. Nu am vrut să se întâmple asta.

Ea înțelesese, dar tot o durea.

–Ai fi putut să mă iei cu tine. Nu îi spusese asta niciodată înainte de plecarea lui și se simți bine că, în sfârșit, o scosese de pe suflet.

–Nu, nu puteam. Nu ți-ar fi plăcut aici. Crede-mă, aici nu e Paris. Este cald, praf și murdărie. Îmi place, dar

condiţiile de viaţă sunt dezgustătoare. Ştiam deja, după câte şantiere am vizitat. Ai fi plecat de aici în zece minute, spuse el, iar ea zâmbi la acest gând.

–Da, probabil ai dreptate. Sună groaznic.

–Dar este ceea ce îmi place să fac. Trebuie să faci ceea ce îţi place. Scrie cartea, mergi la Paris, schimbă locurile de muncă, găseşte un bărbat care să îţi placă la nebunie, care nu o să fugă în Egipt după şase ani. Mi-e dor de tine, Brig, dar sunt fericit. Sper că, până la urmă, acest lucru a fost bun pentru amândoi. De asta te-am sunat. Îmi făceam griji pentru tine, mă simţeam vinovat. Ştiu că a fost un lucru prostesc să renunţ la tot după şase ani. Dar a trebuit să o fac. Sper să descoperi ceea ce vrei să faci. Poate este Parisul. Sper că este.

–Poate, răspunse ea gânditoare.

Se bucura să îl audă, dar nu mai părea să fie al ei. Probabil nu fusese niciodată. Erau două persoane care se cunoscuseră, dar care, de fapt, nu avuseseră o legătură specială. Ştia asta acum. Şi poate nici nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Poate nu va găsi niciodată bărbatul potrivit. Dar Ted avea dreptate dintr-un punct de vedere. Nu putea să rămână încremenită pe veci în Boston, aşteptând să-i înceapă viaţa. Trebuia să-şi ia viaţa în mâini, fără să se gândească la cât ar fi fost de înspăimântător sau care erau riscurile. Şi cât de riscant putea fi în Paris? El avusese dreptate şi cu asta. Dacă îi va plăcea? Şi dacă nu, ar putea să se întoarcă acasă. Dintr-odată era bucuroasă că o sunase. Îi dăduse curaj când avea nevoie. Telefonul lui se dovedise de mare ajutor.

–Anunţă-mă ce ai decis. Trimite-mi e-mailuri din când în când!

–Aşa voi face, spuse ea încet. Mulţumesc de telefon, Ted. Mi-ai fost de mare ajutor.

–Nu, nu-i adevărat, spuse el onest. Tu ştii ceea ce trebuie să faci. Doar fă-o! Riscă, Brig! Nu va fi aşa de înfricoşător cum crezi. Niciodată nu e aşa.

Îi mulțumi din nou și încheiară conversația un minut mai târziu, după care ea mai privi telefonul câteva momente, gândindu-se la tot. Telefonul lui i se părea un lucru atât straniu, cât și bun. Un fel de final. Aveau nevoie de asta și nu avuseseră parte înainte ca el să sune. Fusese prea laș s-o facă până acum. Dar măcar a avut curaj, în sfârșit.

Dorea să se gândească la oferta celor de la Paris. Nu voia să ia decizii pripite. Avea nevoie de câteva zile. Se întreba dacă ar trebui să vorbească cu Amy sau cu mama ei. Se întoarse la computer și citi din nou e-mailul. Era simplu și clar, o ofertă bună, într-un oraș pe care îl iubea. Și avea și un prieten acolo, pe Marc. Era mai mult decât un prieten, știa, dar nu dorise să riște. Și, înainte să se răzgândească, apăsă butonul de răspuns. Le mulțumi pentru oferta lor amabilă. Le spuse că știa că era o școală excelentă și că o încântase foarte mult interviul lor. Și-a dat seama că scrisoarea pe care o scria vorbea în locul ei. Apoi își ținu respirația și scrise rândul următor. Îi venea să urle în timp ce îl scria. „Accept oferta dumneavoastră. Mi-ar plăcea să închiriez unul dintre apartamentele de care ați pomenit. Vă mulțumesc mult. Ne vedem în două săptămâni." Semnă e-mailul și apăsă butonul de trimitere. Crezu că o să leșine. Dar o făcuse! Dacă nu îi plăcea, putea renunța oricând și se întorcea acasă. O nouă viață tocmai începea.

capitolul 22

După ce trimisese e-mailul, Brigitte se gândise să îi scrie și lui Marc, dar hotărî să nu o facă deocamdată. Ar fi fost prea mare presiunea pentru amândoi și prea intensă anticiparea a ceea ce se va întâmpla sau nu. Era și așa destul de emoționată din cauza slujbei, nu mai era cazul să o îngrijoreze ce va simți el pentru ea în următoarele două săptămâni. Așa că nu îi spuse nimic. El îi scrise câteva zile mai târziu, iar ea se purtă ca și cum lucrurile erau neschimbate în Boston. Îi spusese că începuse să scrie, că vremea era frumoasă și îl întrebă despre cartea lui. Schimbul lor de e-mailuri fusese unul obișnuit și prietenesc, ceea ce și dorea în acel moment, cel puțin până avea să ajungă acolo.

Avu nevoie de două zile să prindă curaj pentru a-i spune mamei sale și apoi de încă o zi ca s-o anunțe pe Amy. Mama ei fu surprinsă, dar nu în totalitate. Dorea să știe dacă la mijloc era și ceva legat de acel scriitor care o ajutase la arhive, dar Brigitte îi spuse că nu avea nici o legătură, ceea ce nu era cu totul adevărat, dar încă nu voia să recunoască. Indiferent de motiv, mama ei credea sincer că era o idee bună. Îi spuse că nu suportă să o știe așa de departe de ea, dar că va fi o experiență minunată pentru ea și, poate, chiar ceea ce avea nevoie. Mama ei era conștientă că viața lui Brigitte stagnase pentru o vreme. Parisul avea să fie o experiență minunată pentru ea. Marguerite îi promise că o va vizita în toamnă, căci, după ce citise tot materialul pe care Brigitte îl strânsese pentru ea, decise să viziteze și castelul.

Dintr-un anume motiv, îi fusese mai greu să îi spună lui Amy. Se simțea vinovată că pleca din Boston, era ca și cum

ar fi părăsit-o, lăsând-o să se descurce singură cu cei doi copii ai săi. Dar era o alegere pe care Amy o făcuse când se hotărâse să aibă cei doi copii și nu se plânsese niciodată.

– Ce faci? o întrebă Amy, privind-o insistent, după ce Brigitte o anunță ce avea de gând în timp ce se aflau la bucătărie.

Mormăi ceva, după care o întrebă pe Amy dacă poate să vină până la ea câteva minute. Amy își dăduse seama că se întâmplase ceva din momentul în care ea păsise în casă. Brigitte părea stingheră și emoționată, iar Amy avea sentimentul straniu că avea de gând să-l urmeze pe Ted în Egipt și spera să nu facă așa ceva. Era complet nepregătită pentru anunțul legat de Paris și fusese luată prin surprindere.

– Am acceptat o slujbă la Universitatea Americană din Paris și mă mut acolo, repetă Brigitte tristă. Îi fusese mult mai greu decât se așteptase, dar trebuia să îi spună. Pleca în zece zile.

– La naiba, fată! izbucni Amy, radiind. Este fantastic! Cum s-a întâmplat asta, și când? Nu mi-ai spus niciodată că ai aplicat acolo.

– Păi nu am aplicat, ba nu, am aplicat, dar nu vorbeam serios. Marc a aranjat o întâlnire cu un prieten al lui când am fost acolo. Am mers la interviu doar ca să îi fac pe plac. Mi-au trimis un e-mail acum trei zile. Îmi era prea frică să îți spun. Credeam că te vei supăra.

Îi zâmbi prietenește. Amy era cea mai generoasă persoană pe care o cunoștea, care se bucura mereu pentru victoriile și succesele altora, în loc să se bucure de eșecurile lor, cum fac mulți alții. Era încântată să vadă că era fericită pentru ea.

– Bineînțeles că sunt tristă. Îmi va fi dor de tine. Dar aici nu mai e nimic pentru tine. Ai făcut destule. A fost bine pentru o vreme, dar Ted a plecat, slujba ta s-a dus de râpă, ai putea la fel de bine să îți miști fundul în Dodge-ul acela al tău și să încerci ceva nou. Nici că se putea ceva

mai bine ca Parisul. Ce crede tipul acela? Marc, sau mă rog, cum îl cheamă.

– Nu i-am spus. Și i-am trimis angajatorului un e-mail, rugându-l să nu îi spună. Este prea mult pentru mine în momentele astea. Nu fac față și așteptărilor lui, și noii slujbe.

Amy era surprinsă. Se gândea că la mijloc era mai mult decât atât. Brigitte părea agitată și din cauza lui, nu doar a noului loc de muncă.

– Îl vei anunța când vei ajunge acolo? Amy credea că ar fi fost straniu să nu îi spună, cu toate că își cunoștea prietena foarte bine și știa că nu îi plăceau nici schimbările, nici riscul. Iar în momentul de față, Brigitte avea de-a face cu amândouă. Îi era frică de moarte. Totuși o va face și pe asta. Pentru prima dată, nu mai alegea calea cea mai ușoară, ci se gândea să înfrunte ceea ce îi pregătea viitorul, grijile ei se împrăștiară în cele patru vânturi. O ajutase ceea ce scrisese despre Wachiwi. Îi amintea mereu cât de curajoși fuseseră unii oameni și cum, uneori, unele lucruri se dovedesc a fi bune. Povestea lui Wachiwi avusese un final fericit. Brigitte începuse să-și spună că poate și povestea ei ar putea fi la fel. Nu se mai putea ascunde după deget toată viața, de frică să nu-și asume riscuri.

– Da, îi voi spune lui Marc când voi ajunge acolo, îi răspunse lui Amy la întrebare. Dar nu încă. Apoi recunoscut:

– Îmi e prea frică. Ce voi face dacă, înainte să plec, primesc o ofertă mai bună de la o școală de aici? Acest lucru o îngrijora de câteva zile bune și, dacă se va întâmpla, o va pune într-o mare încurcătură.

– Refuzi, prostuțo! Paris sau Boston? Asta da, decizie ușoară.

Poate așa era pentru Amy, dar nu și pentru Brigitte. Nu ar fi avut niciodată curajul să ia deciziile pe care le luase Amy și nici nu ar fi vrut. Își dorea copii, dar nu în felul în care o făcuse Amy, apelând la o bancă de sperma.

I se părea îndoielnic, iar copiii erau o responsabilitate prea mare pentru ea singură. Se consolase deja cu gândul că, dacă nu se mărita sau nu găsea bărbatul potrivit, nu va avea copii. Ea și Amy erau două persoane total diferite, cu nevoi diferite.

Cele două femei stătură de vorbă un timp, până când Amy își dădu seama, stupefiată, că Brigitte urma să plece în zece zile. Era foarte puțin timp, iar Brigitte avea o mulțime de lucruri de făcut înainte de plecare. Decisese să arunce o mulțime de lucruri și restul să le depoziteze. Apartamentul pe care i-l ofereau în Paris era deja mobilat și, în plus, nu dorea să ia prea multe cu ea. O întrebă pe Amy dacă voia ceva de la ea, iar aceasta îi spuse că va veni în cursul săptămânii, înainte ca apartamentul să fie eliberat.

– Și când ai de gând să îi spui tipului? întrebă, curioasă de relația lui Brigitte cu Marc. Ea susținea în continuare că sunt doar prieteni, dar Amy nu o credea. De fiecare dată când vorbea de el avea o sclipire specială în ochi și insista prea mult pe faptul că sunt „doar prieteni".

– Îi voi spune când ajung la Paris. Poate după ce mă aranjez.

– Nu aștepta prea mult, o atenționă Amy. Dacă este un tip bun, pune altcineva mâna pe el.

– Dacă se va întâmpla asta, atunci înseamnă că nu ne era scris să rămânem împreună, replică imperturbabil, Brigitte. Se gândi la Wachiwi, care se îndrăgostise de Jean și plecase în Franța cu el, dar sfârșise prin a se mărita cu fratele lui. Niciodată nu poți să știi ce se va întâmpla. Fiecare destin are ceva ce nu poate fi explicat. Același lucru era valabil și pentru relația ei cu Marc. Indiferent ce se va întâmpla cu ei, va fi bine. Era convinsă de asta acum. Și nu dorea să grăbească lucrurile.

Apoi îi spuse lui Amy că Ted o căutase, surprinzându-și din nou prietena.

– Ce dorea?

– Cred că un fel de încheiere. A fost în regulă. La început a fost ciudat să îl aud. M-a sunat imediat după ce am primit e-mailul de la Paris, când eram isterică. Dar de fapt m-a ajutat. El e de părere că ar trebui să plec.

– Bineînțeles că e de acord. Dacă vei merge la Paris vei avea o nouă viață, iar el nu se va mai simți vinovat că te-a părăsit într-o clipită, și încă și de Sfântul Valentin. Amy nu acceptase lipsa de delicatețe de care dăduse el dovadă în momentul în care o părăsise. Își pierduse tot respectul pentru el când făcuse asta și îi părea foarte rău pentru Brigitte.

– Poate a fost mai bine așa. Puteam să irosesc alți cinci sau șase ani. Nu a fost niciodată bine, recunoscu în fața prietenei sale. Nu am vrut să deschid ochii mai bine.

– Putea totuși să o facă mai delicat, ripostă Amy cu severitate.

– Da, ar fi putut, recunoscu Brigitte. Nici măcar nu mai sunt supărată pe el. Totuși a fost ciudat să vorbim, eram complet detașați unul de celălalt. Parcă eram doi străini. Poate așa am fost mereu.

Amy dădu din cap fără să comenteze. Nu avusese niciodată o părere bună despre relație sau despre el. Era genul care părea să nu pună suflet decât în munca lui. Spera ca tipul cel nou din Paris să fie mai bun, în cazul în care Brigitte se hotăra să înceapă o relație cu el. Se întrebă dacă o va face, întrucât, după cum păreau lucrurile, existau toate șansele. Și nu mai putea să invoce geografia ca scuză pentru a o evita. Poate din acest motiv era precaută și nu îl anunțase încă. Voia să aibă opțiuni sau, cel puțin, asta era părerea lui Amy. Nu-și dorea decât un bărbat potrivit pentru Brigitte. Spera că va fi acesta.

Brigitte își petrecu restul săptămânii punând în cutii lucrurile pe care dorea să le păstreze și le puse deoparte pe cele pe care dorea să le dea. Se descotorosi de cărți, amintiri care nu mai însemnau nimic pentru ea, echipamentele de sport ale lui Ted, care plecase și nu le ceruse înapoi. Era

uimită de câte lucruri adunase. Făcu un bagaj cu lucrurile pe care dorea să le trimită la Paris pentru apartamentul ei de acolo, fotografii cu mama ei, câteva cărți de referință și lucrări de cercetare și câteva obiecte sentimentale de care știa că o să îi fie prea dor dacă le va depozita în niște cutii. Erau fotografii cu ea și părinții ei de când era mică și o fotografie frumoasă cu Amy și copiii ei. Puse deoparte toate fotografiile pe care le avea cu Ted. Nu mai avea nevoie de ele și se gândea de multe luni să le pună deoparte. Acesta era un moment bun să sorteze lucrurile și să arunce tot ce nu-i mai trebuia sau care făcea parte dintr-o perioadă apusă din viața ei. Puse într-o cutie toate amintirile ei cu Ted, urmând să le depoziteze pe undeva. Nu avea încă puterea să le arunce.

În sfârșit, totul era terminat. Apartamentul era gol, bagajele făcute, mobila fusese dusă la păstrare. Amy luase câteva lucruri, iar Brigitte îi dădu și canapeaua pe care o cumpărase cu Ted. Nu mai avea nevoie de ea și, dacă se întorcea, voia să o ia de la zero. Deocamdată, însă, pentru ea începea o viață nouă la Paris.

Ultima seară petrecută cu Amy a fost plină de voie bună și de lacrimi. Își amintiră de lucrurile prostești pe care le făcuseră împreună, de farsele pe care și le făcuseră una alteia și prietenilor. Brigitte își aminti de nașterea celor doi copii ai lui Amy, de faptul că fusese acolo, iar acum va fi la mii de kilometri distanță. De data aceasta, însă, plecarea nu o mai îngrijora la fel de tare ca la început.

– Știu că sună aiurea, dar simt că în sfârșit m-am maturizat, îi spuse lui Amy pe când stăteau în bucătărie. Cred că am fost cu capul în nori prea mult timp și nu mi-am dat seama. Este pentru prima oară când iau o decizie atât de importantă și nu dau înapoi.

– Cred că de data aceasta l-ai prins pe Dumnezeu de picior, o lăudă Amy. Era în totalitate de acord cu decizia ei de a pleca la Paris. Chiar dacă se dovedea că nu era locul

de muncă potrivit, era totuși o idee bună că încercase și, în plus, îi deschidea noi perspective.

– Sper că vei reuși să ai o relație cu Marc, fu tot ce îi mai spuse lui Brigitte.

– Nu mă aștept decât la prietenie, nimic altceva, răspunse Brigitte, care aproape că vorbea serios. Dar nu era complet adevărat.

– La asta te aștepți tu. Dar ce vrei de fapt, Brig? Dacă ai avea o baghetă magică, ce ți-ai dori? O viață cu acest tip sau cu altcineva? Era o întrebare importantă, iar Brigitte se gândi bine înainte să răspundă. Când o făcu, vorbi aproape în șoaptă.

– Nu îl cunosc atât de bine încât să fiu sigură. Dar, poate, o viață cu el. Este un om bun și chiar îmi place. Ne înțelegem, ne respectăm reciproc și cred că avem multe în comun. Ar fi un început bun.

– Îmi place ce aud, spuse Amy, zâmbindu-i prietenei sale. Îți țin pumnii ca să meargă totul bine. O să îmi lipsești la nebunie.

– Boston nu este așa de departe. O să vin în vizită. Voi veni oricum la New York ca să îmi văd mama.

– Și dacă voi reuși vreodată să-i îmblânzesc pe acești indieni sălbatici ai mei, voi veni în Europa.

Știau însă amândouă că acest lucru nu se va întâmpla curând. Amy avea nevoie de fiecare bănuț pentru copii. Nu avea pe nimeni care să o ajute, ceea ce făcea ca dorința ei de a avea copiii să fie și mai nebunească.

– Te voi suna, îi promise Brigitte la plecare. Aveau și poșta electronică. Oricum, își trimiteau e-mailuri destul de des și când era în Boston. Faptul că va fi la mii de kilometri depărtare de Amy îi va lăsa totuși un mare gol în suflet. Era obișnuită să o vadă pe hol la lucru sau undeva în apropiere de ea.

Vărsară amândouă câteva lacrimi, se îmbrățișară, apoi Brigitte fugi pe scări în jos, făcând semn cu mâna și plecă spre casă. Își vânduse mașina cu o săptămână înainte

și chiar primise o sumă decentă pe ea. O viață întreagă fusese desființată în zece zile. Doisprezece ani în Boston se încheiaseră.

Nici una dintre școlile la care își trimisese CV-ul nu îi făcuse vreo ofertă de ultimă oră. Prin urmare, decizia de a accepta oferta din Paris fusese o idee bună. Brigitte se întrebă dacă nu cumva oferta de la Paris era singura pe care o va primi. Îi trimise lui Ted un mesaj cu câteva zile înainte să plece, în care îi mulțumi pentru discuția stimulantă pe care o avuseseră. O ajutase foarte mult. Fusese impulsul de care avea nevoie pentru a merge mai departe. Și aștepta acum să vadă dacă sosirea ei avea să fie de bun augur sau nu. Trebuia să vadă ce se va întâmpla când va merge la Universitatea Americană din Paris și, apoi, să se vadă cu Marc.

A doua zi după ce Brigitte își luase la revedere de la Amy, închirie o mașină și plecă la New York. Nu voia să ia avionul, pentru că avea două valize mari, iar drumul cu mașina era plăcut. Era o zi frumoasă de iunie, soarele strălucea și ea se trezi cântând la volan. Era fericită de alegerea ei.

Petrecu trei zile împreună cu mama ei. Fuseseră la teatru, iar apoi în oraș la cină. Mama ei îi arătă cum își organizase informațiile pe care Brigitte i le dăduse și cât de bine se potriveau cu ceea ce avea ea deja. Totul era în regulă și puteau urmări ușor firul familiei lor până în 1750. Mama ei dorea încă să ia urmele strămoșilor săi de dinainte de 1750, până în perioada în care fusese construit castelul, în secolul al XII-lea și, cum se afla pe pista corectă, era sigură că putea face asta singură.

– Cum merge cu cartea? o întrebă pe Brigitte după cină.

– N-am mai avut timp să lucrez la ea, am fost prea ocupată cu împachetatul. O să mă reapuc de scris când ajung la Paris.

– Este minunat, spuse Marguerite, zâmbindu-i mândră. O slujbă nouă, un oraş nou, o carte nouă, poate şi un alt bărbat.

Spera asta pentru binele ei. Fie că era Marc sau altul, doar să fie fericită. Brigitte arăta foarte mulţumită. Arăta aşa încă de când s-a întors din Franţa. Când mama ei o văzuse ultima oară, era încă încântată de excursia făcută şi de tot ce descoperise. De atunci mai avusese însă câteva căderi urâte, care o duseseră la decizia de a părăsi Bostonul. Nu regreta, îi era doar puţin teamă. Zi după zi, decizia i se părea din ce în ce mai bună. Avea încredere în noua slujbă. Marea ei întrebare era legată de Marc.

Îşi trimiseseră câteva e-mailuri, foarte prieteneşti. Şcoala era aproape de sfârşit, iar el era încântat. Zicea că în august vrea să meargă în vacanţă la munte, să viziteze câţiva veri mai îndepărtaţi. Mai spunea că în iulie va fi în Paris. O întreba ce făcea în iulie, iar ea îi zise că încă nu avea nici un plan, ceea ce era adevărat. Voia să se obişnuiască cu slujba şi cu oraşul. Îi spuse că are o nouă slujbă, dar nu preciză unde. Iar el uitase să o întrebe la care şcoală, aşa că nu era nevoie să se eschiveze de la răspuns. Nu mintea, doar că nu îi spunea. Un păcat de omisiune, nu de minciună. În cele din urmă îi va mulţumi pentru faptul că o prezentase prietenului său de la universitate, dar nu acum. Voia să îl vadă înainte să îi spună ceva, să îşi dea seama ce simte. Existaseră nişte ape tulburi în relaţia lor, prietenia de care se bucuraseră amândoi şi săruturile de sub Turnul Eiffel din ultima ei noapte la Paris. Nu ştia pe ce drum o vor lua sau pe cine dorea, prietenul sau bărbatul. Şi de data asta nu mai era doar în trecere prin oraş. Urma să locuiască acolo, deci relaţia dintre ei ar trebui să însemne ceva pentru amândoi, nu să fie doar un simplu accident. Nu dorea să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse cu Ted, să intre prea uşor într-o relaţie fără să pună întrebările potrivite. De data aceasta dorea

răspunsuri înainte să facă saltul. Nu voia să fie leneșă sau speriată, dorea să fie înțeleaptă și să deschidă bine ochii, nu doar inima.

În noaptea în care plecă din New York, ieși mai devreme la cină cu mama ei. Au stat la taclale până în momentul în care trebui să plece către aeroport, apoi mama ei o îmbrățișă puternic înainte să plece.

– Ai grijă de tine, draga mea. Să te distrezi și sper să întâlnești acolo o mulțime de oameni buni.

Și-au promis să se sune, iar Brigitte știa că o vor face. Se sunau adesea, își făceau griji una pentru cealaltă. Marguerite avea lacrimi în ochi când o sărută. Nu-și dorea decât ca fiica ei să fie fericită. Același lucru și-l dorea și Brigitte, sperând că va găsi la Paris ceea ce căuta.

În timp ce cobora cu liftul, era încântată de faptul că în exact nouă ore va fi acolo. Abia aștepta.

capitolul 23

Pleca la miezul nopții cu un avion Air France. Urma să ajungă în Paris la prânz, ora locală. Cei de la biroul de resurse umane o anunțaseră că administratorul clădirii o va aștepta cu cheile și îi trimiseseră adresa într-un e-mail. Era pe strada du Bac, chiar lângă casa lui Tristan și a lui Wachiwi, ceea ce părea de bun augur.

Era un zbor de șase ore, cu o diferență de fus orar de șase ore față de New York. În avion serviciile erau excelente și nu era nici aglomerație. Cele două locuri de lângă ea erau libere, așa că se putu întinde, se acoperi cu o pătură și adormi. Se simțea odihnită când se trezi și luă micul dejun. Cornuri cu ciocolată, fructe și cafea. Imediat după aceea aterizară.

Trecu fără probleme controalele la imigrări și vamă, găsi un cărucior pentru bagaje, apoi reuși să le urce într-un taxi parizian. Îi dădu taximetristului adresa în franceză. Acesta dădu din cap în semn că a înțeles și după o clipă era în traficul intens din Roissy către oraș. Le luă aproape o oră să ajungă. Odată ajunsă în oraș, începu să se uite în jurul ei. Străzile de pe malul stâng îi erau deja familiare de la ultima ei ședere aici din aprilie și se emoționă când trecură pe lângă casa lui Tristan de pe strada du Bac în drumul către noua ei adresă. Tristan și Wachiwi erau acum parte din viața ei și aveau să devină tot mai importanți pe măsură ce avea să continue să scrie la carte, care le va reda viață pentru ea. Se simțea de parcă ei erau cei mai buni prieteni ai ei sau rudele dragi pe care abia aștepta să le revadă. Putea să îi vadă în paginile pe care le scria.

Plăti taximetristului, introduse codul ușii exterioare, o deschise, păși printr-un pasaj îngust către o curte și apăsă

soneria pe care scria „Administrator". Era apartamentul în care locuia femeia care administra clădirea. Clădirea era veche și fermecătoare, dar totul era bine întreținut și curat. Administratoarea înțelese imediat cine era, îi înmână cheile, arătă cu degetul în sus și zise „Troisième étage", al treilea etaj. Brigitte îi mulțumi și văzu că în clădire era un lift de forma unei colivii minuscule, puțin mai mare decât un coș de pâine. Puse bagajele în lift unul peste altul și, pentru că ea nu mai avea loc înăuntru, o luă pe scări în sus. Știa că etajul trei în Franța era echivalentul etajului patru din SUA și abia mai respira când ajunsese sus, dar trebuia să-și scoată valizele din cușca îngustă.

Deschise ușa apartamentului și, deși cei de la școală o preveniseră că era micuț, arăta mult mai bine decât se aștepta. Avea vedere liberă de pe acoperiș și la mică distanță putea vedea în curtea plină de copaci a unei mănăstiri de maici, apoi i se tăie respirația când privi drept înainte. O perspectivă perfectă asupra turnului Eiffel, iar noaptea, când luminițele se aprindeau, va avea un spectacol de lumini numai pentru ea. Era apartamentul perfect. De acum înainte artificiile și scânteile din noapte aruncate de turnul Eiffel vor fi chiar în fața ferestrei sale. De-abia aștepta. Se așeză și zâmbi în timp ce privea în jur, apoi porni să exploreze apartamentul. Zâmbea cu gura până la urechi. Avea o bucătărie micuță, ca pentru șoricei, cu un aragaz în miniatură, un cuptor cu microunde și un frigider suficient de mare încât să încapă câteva alimente. Dar totul era curat și îngrijit. Nu exista nici un dormitor, doar o cameră mare unde avea să doarmă și să locuiască, apoi își dădu seama că putea să vadă Turnul Eiffel chiar din pat. În fața ferestrei era o masă rotundă, cu patru scaune. Mobila era învechită, dar drăguță. Tapițeria era de culoarea fulgilor de ovăz, iar perdelele erau dintr-un satin vechi roz. Mai erau și două fotolii din piele așezate în fața unui șemineu și o canapea mică, dincolo de pat. Era o cameră încăpătoare în care te puteai distra, locui,

avea o viață, dar lucrul cel mai frumos la ea era panorama. Inspectă și baia observând că era placată cu marmură, iar cada avea dimensiunile potrivite. Avea tot ce dorea, s-a așezat pe pat și zâmbi strengărește.

– Bine ai venit acasă, zise cu voce tare, și chiar se simțea așa. Mai avea de despachetat, dar nu voia încă să înceapă. Trebuia să facă altceva înainte. Ceva ce amânase prea mult.

Luă telefonul și formă numărul lui Marc, pe care îl luă complet prin surprindere. Nu vorbiseră la telefon decât o singură dată din aprilie, deoarece, de regulă, își trimiteau e-mailuri. Era realmente uimit să o audă, dar foarte încântat.

– Te-am prins într-un moment nepotrivit? întrebă ea precaută. Auzea zgomot în jurul ei, iar el părea să fie ocupat.

– Nu, deloc. Sunt doar foarte leneș. Sunt la o cafenea. Cea la care am fost prima oară la cafea amândoi, vizavi de hotelul tău. Vin des aici.

Îi plăcea să meargă acolo pentru că îi amintea de ea. Iar ea știa foarte bine unde era cafeneaua. În timp ce vorbea cu el, își luă puloverul, ieși din apartament, închise ușa și o luă la fugă pe scări. Era la doar la câteva străzi distanță, ceea ce era în avantajul ei.

– Unde ești tu? dorea să-l ajute să o vadă în gând.

Încerca să își dea seama din vocea ei, iar ea zâmbea, în timp ce fugea, încercând să nu lase să observe că i se tăiase respirația. Între timp traversase curtea, ieșise pe ușa exterioară și apoi în strada du Bac.

– Tocmai ies din apartament. Mă duc la o plimbare, încercă ea să justifice zgomotul din jurul ei. Voiam doar să te salut.

– Este frumos din partea ta. După glas, părea fericit. Ar fi vrut să îi spună că i-a lipsit, dar nu îndrăzni. Fusese mult prea clară când îi spuse că nu pot fi decât prieteni, deoarece locuiau departe unul de celălalt. Dar, și fără

să-i spună, îi dusese dorul din momentul în care plecase. Pentru un timp, prea scurt, ea îi umpluse zilele și nopțile, iar de atunci viața îi părea sumbră fără ea. Se gândea să meargă la Boston în vacanță ca să o vadă, dar nu adusese în discuție subiectul. Plănuia să pună problema pe tapet curând și să vadă cum va reacționa la sugestia lui.

– Cum merge cartea?

– De câteva săptămâni nu am mai avut timp să lucrez la ea. Am fost prea ocupată.

– Cum este noua ta slujbă?

– Nu am început încă. Abia săptămâna viitoare.

El era încă dezamăgit că nu acceptase oferta de la Paris, dar nu-i spuse nici asta. În acel moment ea ajunsese chiar peste drum de el, îl vedea la cafenea. Stătea la o masă mică și arăta exact cum și-l amintea. Părul îi era puțin mai scurt și purta o jachetă pe care o mai văzuse și care îi plăcea. Inima i se opri un moment în timp ce îl privea fără ca el să-și dea seama. Era mai mult decât un prieten. Era sigură că atunci când îl va vedea va ști asta.

O simțise încă din seara în care îl sărutase, iar acum nu mai avea nici un motiv de îndoială. Stătea tăcută în timp ce îl privea, radiind de fericire că se întorsese. Se întreba dacă Wachiwi simțise la fel când îl văzuse pentru prima dată pe Jean sau mai târziu pe soțul ei. Ceva tresări în corpul ei și era sigură că era inima ei. Era atât de fermecată de ceea ce vedea, încât uitase să mai vorbească cu el la telefon și observă că el se îngrijorează.

– Mai ești acolo? Crezuse că se întrerupse convorbirea, iar ea începuse să râdă. În timp ce râdea, putea să îl vadă și pe el zâmbind. Era amuzant să-l privească fără să știe că ea era acolo.

– Nu, nu sunt acolo, sunt aici, făcu ea, tachinându-l.

– Unde? Ce vrei să spui? Râdeau amândoi și, parcă simțind-o lângă el, se întoarse și atunci o zări peste drum, apropiindu-se încet de el. Fără să se gândească, se ridică în picioare, o privi uimit, apoi porni spre ea. Se întâlniră

pe trotuar, iar el se uita la ea cu privirea cea mai tandră şi plină de iubire.

– Ce faci aici? o întrebă confuz.

Era o himeră, ca şi cum dorinţa lui de a o vedea se împlinise.

– O mulţime de lucruri, cred, răspunse ea în cel mai mare secret. Am acceptat o slujbă aici, cea pe care mi-ai găsit-o la Universitatea Americană. Aveam de gând să îţi mulţumesc, dar voiam să îţi fac o surpriză venind aici.

– Când ai ajuns? Voia să ştie tot. Zâmbea în timp ce stăteau faţă în faţă şi se ţineau de mână, iar oamenii treceau pe lângă ei. Parisul era obişnuit cu îndrăgostiţii şi nimănui nu îi păsa dacă blocau trotuarul, lor nici atât. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

– Acum trei ore, îi răspunse ea. Mi-au dat un apartament pe strada du Bac. De la fereastra mea se vede perfect turnul Eiffel. Apartamentul este mic cât o marcă poştală, dar deja îl iubesc.

Spera că şi lui îi va plăcea. Scaunele mari din piele vor fi perfecte pentru el când va veni în vizită.

– Şi vei lucra aici?

Părea extaziat. Era fericit şi spera că şi ea este. Dorea ca amândoi să facă pasul acesta în mod conştient şi ea voia acelaşi lucru.

– Trei zile pe săptămână plus cartea.

– Pentru cât timp? Deja părea îngrijorat, nu voia ca ea să plece.

– Mi-au oferit un an. Apoi vom vedea.

El dădu din cap. Poate până atunci va deveni scriitoare şi va locui cu el. Spera asta. Acum, că ea era aici, avea nenumărate planuri pentru ei doi, dacă ea era de acord.

Ea se uită la el timid. Voia ca el să ştie şi restul. Fusese foarte răbdător cu ea data trecută şi i se părea corect să îi spună. Nu mărturisise nimănui. Dorea să se întâlnească întâi cu el.

– Nu am venit doar pentru slujba aceasta, spuse ea încetișor în timp ce el se apropie de ea și îi atinse tandru fața cu degetele lui blânde, ceea ce îi aminti de ultimul lor sărut. Așa o atinsese și atunci.

– Atunci de ce ai venit? o întrebă el. Uitaseră amândoi de telefoane și încă le țineau în mână, conectate unul la celălalt, la fel cum erau și ei. O legătură care nu putea fi niciodată ruptă și care sperau că va dura pentru totdeauna.

– Am venit pentru tine, pentru noi, să văd ce se va întâmpla dacă locuim în același oraș...

– Foarte curajos din partea ta, spuse el și o sărută, apoi o privi din nou.

– Wachiwi m-a ajutat să o fac. M-am gândit că dacă ea a putut fi atât de curajoasă, pot și eu să fiu. Nu am vrut să ratez șansa.

Era pentru prima dată în viața ei când făcea așa ceva.

– Și ce îți dorești să se întâmple? o întrebă el.

– Ceea ce este menit să se întâmple. Trebuia să văd ce înseamnă asta și ce însemnăm unul pentru celălalt.

– Cred că știm.

Ea dădu din cap. El se înapoie la masa abandonată pe care lăsă niște bani, după care se întoarse, o luă după umeri și porniră spre apartamentul ei. Avea servieta cu el și o balansa în timp ce mergeau pe strada du Bac. Zâmbiră când amândoi văzură casa lui Tristan, iar un minut mai târziu erau deja la noua ei adresă și ea îl invită să urce. Urcară scările, tachinându-se unul pe celălalt și râzând. Scoase cheile, deschise ușa, iar el o urmă înăuntru. Ca și ei, îi plăcea ceea ce vede. Era cald, primitor și chiar dacă era doar o singură cameră, nu era prea mic. Chiar și cu ei doi acolo, era spațiu suficient. Stăteau amândoi la fereastră, admirând peisajul. Priviră grădina mănăstirii de jos, apoi turnul Eiffel.

Era apartamentul parizian perfect. Și în timp ce o cuprindea în brațe, o sărută cu tot dorul strâns în ultimele

două luni cât fusese plecată. I se păruse o eternitate, dar de fapt nu fusese așa de mult. Nu voia să mai plece niciodată de lângă el. Dorea să stea cu el la Paris, să îl descopere împreună, așa cum făcuse Tristan când a adus-o pe Wachiwi la Paris și a dus-o la curtea regelui.

– Te iubesc, Brigitte, îi șopti, apoi o sărută din nou.

O clipă, fu cuprins de spaimă, crezând că a mers prea departe, dar ea nu părea deloc deranjată când se uită la el. Zâmbea și părea să se simtă bine și liniștită.

– Și eu te iubesc.

De data asta era sigură. Nu îi era nici teamă și nu avea nici o îndoială. De data asta știa că totul era bine. Căutările ei în viața strămoșilor Sioux o duseseră la el, iar el o găsise, așa cum fusese menit să se întâmple. A fost un miracol pentru amândoi. Destinul. Planul perfect. Știau amândoi că ea venise ca să rămână. Așa cum făcuse și micuța indiană Sioux, cu două sute de ani în urmă.

În aceeași serie:

DANIELLE STEEL
Misterele dragostei

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste scrisă
de celebra romancieră americană!

Lira

capitolul 1

Hope Dunne își croia drum prin ninsoarea tăcută de pe Prince Street din SoHo, New York. Era ora șapte seara, magazinele tocmai se închiseseră și peste zarva obișnuită a comercianților se trăseseră obloanele, în așteptarea nopții. Locuia acolo de doi ani și îi plăcea. Era o zonă la modă din New York, mai prietenoasă decât un cartier rezidențial. SoHo era plin de tineri, mereu găseai ceva de văzut acolo, aveai cu cine să schimbi o vorbă și, de fiecare dată când își părăsea mansarda unde își avea refugiul, pătrundea într-o agitație stârnită de tot felul de activități. Magazinele erau pline de lumini strălucitoare.

Era perioada din an care-i plăcea cel mai puțin: decembrie, săptămâna dinainte de Crăciun. Așa cum făcuse în ultimii ani, o ignora și acum, așteptând să treacă. În ultimii doi ani, de Crăciun lucrase la un adăpost pentru oamenii străzii. Cu un an înainte, fusese în India, unde sărbătoarea nu avea nici o semnificație. Avusese un șoc puternic la întoarcerea în State după perioada petrecută acolo. Totul părea foarte comercial și superficial prin comparație.

Timpul petrecut în India îi schimbase viața și, probabil, i-o salvase. Plecase în urma unui impuls de moment și stătuse acolo mai mult de șase luni. Revenirea la viața americană fusese incredibil de dificilă. Toate posesiunile ei erau într-un depozit și se mutase din Boston la New York. Nu prea-i păsa unde locuia; era fotograf de profesie și mergea unde o ducea munca. Fotografiile pe care le făcuse în India și în Tibet erau expuse în prezent într-o prestigioasă galerie din centru. O parte dintre celelalte lucrări ale ei se aflau în muzee. Oamenii îi comparau

opera cu cea a lui Diane Arbus[1]. Era fascinată de sărăcie și de nenorocire. Agonia din privirea unora dintre subiecții ei îți sfâșia sufletul, așa cum pătise și ea când îi fotografiase. Munca lui Hope era profund apreciată, dar, privind-o, nimic din purtarea ei nu sugera că era celebră sau importantă.

Hope își petrecuse întreaga viață observând, compunând o cronică a condiției umane. Pentru a face asta, spunea ea mereu, trebuie să poți să dispari, să devii invizibil, pentru a nu influența starea subiectului. Studiile făcute în India și în Tibet în perioada magică petrecută acolo confirmaseră acest lucru. În multe privințe, Hope Dunne era o persoană aproape invizibilă, iar în altele, era uriașă, cu o lumină interioară și o forță ce păreau să umple o încăpere.

Îi zâmbi unei trecătoare, în timp ce mergea prin ninsoare pe Prince Street. Era tentată să facă o plimbare lungă prin zăpadă și își promise că avea să o facă mai târziu în seara aceea. Nu trăia legată de un program, nu dădea socoteală nimănui. Una dintre binecuvântările vieții ei solitare era libertatea absolută de a face orice își dorea. Era o femeie perfect independentă, extrem de disciplinată când venea vorba despre muncă și despre relația cu subiecții săi. Câteodată, lua metroul și mergea la periferie, în Harlem, rătăcind pe străzi în tricou și în blugi, fotografiind copii. Stătuse o vreme în America de Sud, unde fotografiase tot copii și bătrâni. Mergea oriunde o ducea spiritul și rareori mai făcea acum lucrări cu scop comercial. Mai realiza din când în când ședințe foto pentru *Vogue*, dacă macheta materialului era mai neobișnuită. Dar majoritatea lucrărilor pentru revistă erau portrete ale unor oameni importanți, pe care-i găsea

[1] Diane Arbus (1923–1971), fotograf american, celebră pentru lucrările sale alb-negru înfățișând oameni devianți, marginalizați de societate sau considerați urâți (n.tr.)

însemnați și interesanți. Publicase o carte remarcabilă cu portrete, o alta cu fotografii înfățișând copii și urma să-i apară în curând o carte cu fotografiile din India.

Avea norocul să poată face orice voia. Își permitea să aleagă dintre nenumăratele oferte pe care le primea. Deși îi făceau plăcere, mai realiza câte un portret clasic doar o dată sau de două ori pe an. Se concentra tot mai mult în ultima vreme pe fotografiile pe care le făcea în timpul călătoriilor sale ori pe străzi.

Hope era o femeie minionă, cu pielea albă ca de porțelan și un păr negru ca lignitul. Când era mică, mama ei o tachina spunându-i că arată ca Albă-ca-Zăpada, ceea ce, într-un fel, era adevărat. Și chiar avea sentimentul că aparținea lumii basmelor. Avea dimensiuni de elf și era neobișnuit de flexibilă; putea să se ascundă în cele mai strâmte și mai ferite spații și nimeni n-o remarca. Singurul lucru care-ți capta atenția erau ochii ei violeți pătrunzători. Erau de un albastru intens, cu o nuanță de stacojiu ca a celor mai prețioase safire din Birmania sau Ceylon, plini de compasiunea unui martor al suferințelor lumii. Cei care mai văzuseră ochi ca ai ei înțelegeau pe loc că aveau în fața lor o femeie care suferise, dar care își purta suferința cu demnitate și cu grație. În loc să o arunce în ghearele depresiei, durerea ei o înălțase într-un loc liniștit. Nu era budistă, dar împărtășea filosofia aceasta prin faptul că nu se împotrivea destinului, ci se lăsa condusă de el, permițându-i vieții să o poarte de la o experiență la alta. Lucrările ei dezvăluiau profunzime și înțelepciune: acceptarea vieții așa cum este ea, fără încercarea de a o croi după propria voință, lucru de altfel imposibil. Era dispusă să renunțe la ceea ce iubea, acesta fiind cel mai greu lucru din lume. Cu cât treceau anii și continua să învețe și să studieze, cu atât mai umilă era. Un călugăr pe care-l cunoscuse în Tibet îi spusese că era o femeie sfântă, ceea ce nu era departe de adevăr, deși

nu avea nici o înclinație deosebită către vreo biserică oficială. Singura ei credință era în viață, pe care o îmbrățișa cu o atingere blândă. Era o trestie rezistentă ce se îndoia în bătaia vântului, frumoasă și viguroasă.

Când ajunse la ușa din față a clădirii sale, ningea și mai tare. Ducea pe umăr o geantă pentru camera foto, în care ținea cheile și portofelul. Altceva nu avea la ea; nu se farda, ci doar ocazional se dădea cu un ruj roșu strălucitor, când ieșea în oraș, semănând mai mult ca niciodată cu Albă-ca-Zăpada. Își purta părul negru cu reflexii albăstrii pe spate, într-o coadă de cal, împletit sau în coc și, când îl lăsa liber, îi atârna până la talie. Mișcările ei grațioase o făceau să pară o fetișcană, iar chipul nu-i era brăzdat aproape deloc de riduri. Biografia ei de fotograf menționa că avea patruzeci și patru de ani, dar era greu să-i ghicești vârsta și puteai crede cu ușurință că era mult mai tânără. Asemenea fotografiilor pe care le făcea și subiecților ei, era cumva în afara timpului. Privind-o, îți doreai să te oprești și să nu-ți mai dezlipești ochii de la ea. Rareori purta haine colorate și se îmbrăca aproape întotdeauna în negru, ca să nu-și distragă subiecții, sau în alb când era într-o zonă cu climă fierbinte.

După ce descuie ușa de la intrare a clădirii, urcă în pas vioi scările până la etajul al treilea. Îi era frig și se bucura să se întoarcă în apartamentul ei, unde era mult mai cald decât afară, cu toate că tavanul era înalt și, uneori, vântul se strecura prin ferestrele boltite.

Aprinse lumina și se relaxă, așa acum făcea întotdeauna, în decorul spartan. Podeaua de ciment era vopsită în negru, canapelele albe și scaunele îmbietoare erau îmbrăcate într-o lână moale, de culoarea fildeșului; nici un element al decorului nu era nelalocul lui. Era atât de simplu, încât părea aproape Zen. Pereții erau plini de fotografii uriașe în alb și negru, înrămate, alese dintre lucrările ei preferate. Peretele cel mai lung era acoperit cu o serie spectaculoasă

de fotografii înfățișând o tânără balerină în mișcare. Fata era excepțional de frumoasă, o tânără dansatoare blondă, grațioasă, la vârsta adolescenței. Era o serie remarcabilă și făcea parte din colecția personală a lui Hope. Pe ceilalți pereți erau atârnate multe fotografii cu copii, câteva cu călugări din India și din ashramul unde locuise, precum și două fotografii enorme cu șefi de stat.

Apartamentul ei era aidoma unei galerii care-i expunea lucrările, iar pe o masă albă lungă, lăcuită, fixată în discuri acoperite cu burete, erau înșiruite toate aparatele ei foto, într-o ordine aproape chirurgicală. Când accepta vreo ofertă de lucru, angaja asistenți în regim de colaborare, dar, de cele mai multe ori, prefera să-și facă singură treaba. Nu nega faptul că asistenții erau utili, dar o distrăgeau. Aparatul ei preferat era o Leica veche, pe care o avea de mulți ani. Mai folosea un Hasselblad și o Mamiya în studio, dar tot cea mai veche cameră a ei îi plăcea cel mai mult. Începuse să facă fotografii pe când avea nouă ani. Urmase la Brown un program de fotografie special conceput când avea șaptesprezece ani și absolvise la douăzeci și unu cu laude, după un proiect spectaculos, realizat în Orientul Mijlociu. După absolvire, lucrase timp de un an ca fotograf profesionist, apoi se retrăsese vreo doisprezece ani, acceptând ocazional câte una dintre foarte rarele oferte apărute după ce se căsătorise, la scurt timp după terminarea colegiului. Se reapucase de lucru de zece ani și în acest ultim deceniu își lăsase amprenta în lume, devenind tot mai cunoscută. Era deja celebră la treizeci și opt de ani, când MoMA[1] din New York îi expusese fotografiile. Fusese unul dintre punctele culminante ale vieții ei.

Hope aprinse lumânări prin încăpere și micșoră lumina din apartament. Întotdeauna o liniștea revenirea acasă, în această cameră. Dormea pe o mică platformă, la

[1] Muzeul de Artă Modernă (Museum of Modern Art) (n.tr.)

care ajungeai urcând o scară, într-un pat simplu, îngust, de unde îi plăcea să privească încăperea, având senzația că zbura pe măsură ce o fura somnul. Apartamentul era complet diferit de toate locuințele pe care le mai avusese, un alt lucru care-i plăcea la el. Întotdeauna se temuse foarte tare de schimbare și tocmai de aceea o îmbrățișase de data aceasta. Acceptarea lucrului de care se temea cel mai mult îi dădea un sentiment de putere. Demonii ei personali erau pierderea și schimbarea, dar, în loc să fugă de ei, învățase să-i înfrunte cu demnitate și cu tărie.

În partea din spate a apartamentului era o bucătărioară placată cu granit negru. Știa că trebuia să mănânce, așa că, în cele din urmă, se încumeta până acolo și încălzea o conservă de supă. În cea mai mare parte a timpului, îi era prea lene să-și facă de mâncare. Trăia cu supe, salate și ouă. În rarele ocazii când voia o mâncare adevărată, mergea singură la un restaurant simplu și mânca pe fugă, ca să scape de-o grijă. Nu se pricepuse niciodată să gătească și nici nu avea pretenții în acest sens. I se păruse întotdeauna o risipă de timp, când erau atâtea alte lucruri care o interesau mai mult – înainte, familia, iar acum, munca ei. În ultimii trei ani, munca devenise viața ei. Punea suflet în ceea ce făcea și asta se vedea.

Hope își mânca supa, privind la ninsoarea de afară, când sună telefonul mobil; puse supa jos și scotoci după telefon prin geantă. Nu aștepta nici un telefon, dar zâmbi când auzi glasul familiar al agentului ei, Mark Webber. Nu mai vorbiseră de ceva vreme.

–Unde ești? În ce fus orar? Te-am trezit?

Ea râse și se lăsă pe spate pe canapea. O reprezenta de zece ani, de când se întorsese la lucru. De obicei, încerca să o convingă să accepte oferte comerciale, dar totodată îi respecta strădaniile artistice mai serioase. Mereu spunea că, într-o zi, avea să fie unul dintre cei mai importanți fotografi americani ai generației sale, și în multe privințe

era deja, fiind profund respectată de curatori și de colegii de breaslă deopotrivă.

– Sunt în New York, spuse ea, zâmbind. Și nu m-ai trezit.

– Sunt dezamăgit. Mă gândeam că ești în Nepal, în Vietnam sau în vreun alt loc înspăimântător și dezgustător. Sunt surprins că te afli aici.

Mark știa cât de mult îi displăceau sărbătorile și de ce. Avea motive bune. Dar era o femeie remarcabilă – o supraviețuitoare – și o prietenă dragă. O plăcea și o admira enorm.

– Mă gândeam să mai rămân pe-aici o vreme. Stăteam și mă uitam cum ninge. E frumos. Poate ies mai târziu să fac niște fotografii. Niște chestii drăguțe, de modă veche.

– E ger, o avertiză el. Să nu răcești.

Era unul dintre puținii oameni care își făceau griji pentru ea, și atenția lui o emoționa. Se mutase prea des în ultimii ani ca să mai păstreze legătura cu vechii ei prieteni. Locuise în Boston de la terminarea colegiului, dar, când se întorsese din India, hotărâse să se mute în New York. Hope fusese întotdeauna o singuratică, și acum era chiar mai mult ca niciodată. Asta îl îngrijora, dar ea părea mulțumită de viața ei așa cum era.

– Abia am ajuns acasă, îl liniști ea, și mâncam niște supă de pui.

– Bunică-mea ar fi de acord, spuse el, zâmbind din nou. Așadar, ce planuri ai deocamdată?

Știa că nu avea nimic de lucru momentan, de vreme ce el nu-i propusese nimic.

– Nu prea am. Mă gândeam să mă duc la casa din Cape Cod de sărbători. E frumos acolo în perioada asta.

– Câtă veselie... Numai tu ai putea crede că-i frumos. Oricine altcineva ar avea gânduri sinucigașe în perioada asta. Am o idee mai bună.

Adoptase tonul de „ți-am făcut rost de o slujbă", și ea râse. Îl cunoștea bine și îi plăcea de el.

–Cum ar fi? Ce ofertă nebunească vrei să încerci să-mi bagi pe gât de data asta, Mark? Las Vegas în Ajunul Crăciunului?

Râseră amândoi la gândul acesta. Din când în când, îi propunea câte o idee nebunească, pe care ea o refuza aproape întotdeauna. Dar măcar trebuia să încerce. Întotdeauna le promitea potențialilor clienți că avea să-și dea silința.

–Nu, deși Vegas de sărbători îmi sună distractiv.

Amândoi știau că îi plăceau jocurile de noroc și că mergea din când în când în Las Vegas sau în Atlantic City.

–E vorba despre o ofertă chiar respectabilă și destul de demnă. Am primit azi un telefon de la o editură însemnată. Autorul lor vedetă vrea un portret pentru coperta ultimei sale cărți. Cartea nu e gata încă, dar o va termina curând, și editorul are nevoie acum de fotografie pentru catalog și machetă, ca să bage reclama pe piață. E o treabă decentă. Singura problemă e că au un deadline foarte strâns. Ar fi trebuit să se gândească mai din timp.

–Cât de strâns? întrebă Hope, fără entuziasm, întinzându-se pe canapeaua acoperită cu lână albă în timp ce asculta.

–Au nevoie de fotografie săptămâna viitoare, pentru a programa tipărirea. Asta înseamnă să lucrezi de Crăciun, dar el te-a cerut pe tine în mod special și a spus că nu vrea să colaboreze cu altcineva. Cel puțin, tipul are bun-gust. Iar onorariul e destul de gras. E un tip important.

–Cine-i autorul?

Asta urma să îi influențeze decizia, și agentul șovăi înainte să rostească numele. Era un autor important, câștigase National Book Award și se afla mereu în fruntea listelor cu bestselleruri, dar era cam imprevizibil și apăruse

frecvent în presă împreună cu diverse femei. Mark nu știa cum s-ar simți Hope să-l fotografieze, mai ales dacă nu s-ar comporta cuviincios, ceea ce n-ar fi fost de mirare. Nu exista nici o garanție că nu ar face-o. Ea prefera, de obicei, să lucreze cu oameni serioși.

–Finn O'Neill, spuse el, fără nici un comentariu în plus, așteptându-i reacția.

Nu voia să o influențeze sau să o descurajeze. Decizia depindea în totalitate de ea și n-ar fi fost deloc nerezonabil dacă ar refuza, de vreme ce fusese solicitată pe ultima sută de metri și tocmai în săptămâna Crăciunului.

–I-am citit ultima carte, spuse ea interesată. Foarte înfricoșătoare, dar o lucrare excelentă. Era intrigată. E un tip inteligent. L-ai cunoscut?

–Sincer să fiu, nu. Nu-l cunosc. L-am văzut la câteva petreceri, aici și în Londra. Pare un tip destul de fermecător, cu o înclinație către femei frumoase și fete tinere.

–În cazul acesta, n-am de ce să mă tem, spuse ea, râzând.

Încercă să-și amintească imaginea lui de pe coperta cărții pe care o citise, dar nu reuși.

–Nu fi așa sigură. Nu-ți arăți nici pe jumătate vârsta. Dar te descurci tu cu el. Nu-mi fac griji. Pur și simplu, nu știam dacă ai vrea să mergi la Londra în perioada asta. Pe de altă parte, pare mai puțin deprimant decât Cape, așa că poate ar fi o idee bună. Zbori la clasa întâi, toate cheltuielile sunt acoperite și vei sta la hotelul Claridge. El locuiește în Irlanda, dar are un apartament în Londra și momentan se află acolo...

Viețile a două femei extraordinare – o scriitoare care lucrează în mediul universitar modern și o tânără indiană – se împletesc într-o călătorie de neuitat în secolul al XVIII-lea, într-o tulburătoare poveste despre dragoste, curaj și familie.

Părăsită de bărbatul cu care credea că se va căsători, Brigitte Nicholson acceptă să-și ajute mama în cercetarea ei asupra genealogiei familiei și face o descoperire care o duce înapoi în timp, în vremea aristocrației franceze. Cum a ajuns oare stră-stră-stră-bunica ei Wachiwi, o indiană sioux, să călătorească din Lumea Nouă la curtea franceză a Mariei Antoaneta? Și cum a ajuns să se căsătorească ea cu un marchiz? Brigitte decide să pornească pe urmele acestei femei excepționale și, pe măsură ce pune cap la cap puzzle-ul călătoriei lui Wachiwi, viața ei liniștită se transformă ea însăși într-o aventură. O întâlnire întâmplătoare cu un scriitor de care se îndrăgostește și o nouă oportunitate o vor face pe Brigitte să-și îndrepte din nou atenția asupra propriei existențe. Iar moștenirea familiei ei o va învăța în cele din urmă să-și asume viața cu curaj și să privească cu îndrăzneală spre viitor.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-402-2
9 786066 004022
Lira